

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1 25 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.25

РІК CVII П'ЯТНИЦЯ, 18 ЛЮТОГО 2000 ЧИСЛО 7 VOL. CVII FRIDAY, FEBRUARY 18, 2000 No. 7

Президент України прискорює адміністративну реформу

КИЇВ, 12 лютого. – Хоча кількість державних службовців в Україні складає 340 тисяч, що не так вже й багато, а в Києві вже виникла проблема з працевлаштуванням державних службовців вищого рівня, Президент України продовжує робити кроки в напрямі прискорення адміністративної реформи.

Про це на зустрічі з журналістами у п'ятницю, 11 лютого, повідомив глава Адміністрації Президента України Володимир Литвин. Підписані Президентом України укази "Про підвищення ефективности системи державної служби" та "Про вдосконалення діяльности державних органів, роботи державних службовців і підвищення ефективности використання бюджетних коштів" мають на меті, перш за все, вирішити проблему якости та наступности кадрів, підвищити соціяльний статус державних службовців та, скоротивши їхню чисельність, тим самим зменшити бюджетні витрати.

У цьому зв'язку, другим з названих указів Президент України поставив перед керівниками міністерств, державних комітетів, інших органів виконавчої влади завдання здійснити комплекс заходів для скорочення бюджетних видатків не менш як на 40 відсотків. "Принциповою" назвав Володимир Литвин викладену в Указі пропозицію Президента стосовно вивчення питання про заміну пільг, якими нині користуються народні депутати, державні службовці, судді – компенсацією шляхом введення вартости цих пільг до зарплати.

Президент також поставив завдання переглянути схеми посадових зарплат працівників державних органів, що фінансуються з державного бюджету, з метою введення однакової тарифної мережі для всіх установ і уніфікації платень.

Президент України своїм указом рекомендував Верховній Раді, Рахунковій палаті, Вищій раді юстиції, судовим органам та органам прокуратури до 1 квітня скоротити на 30 відсотків свої апарати та секретаріяти.

(ДІНАУ)

День Президентів

Дж. Вашинґтон

А. Лінкольн

Серед державних свят Сполучених Штатів Америки окремими днями всенародної пошани вдостоєно тільки двох з усіх 42 американських президентів – першого, Джорджа Вашінґтона, і 16-го, Абрагама Лінкольна.

Чому саме їх? Напевно серед понад чотирьох десяток особистостей, котрі дійшли до найвищого керма в країні, було більше таких, які заслужили собі на таку пошану.Однак коли вникнимо глибше в історію Америки, то побачимо, що їхні вчинки вирізняються серед досягнень інших. Дж. Вашінґтон уособлював велике бажання об'єднаного самовизначення колоній на новому континенті, командування континентальною армією та перемогу над військами Великої Британії. Він – президент Конституційної конвенції, перший Президент США, під час його правління зформовано перший кабінет, чого не передбачувала Конституція, створено державний банк, заснувано поштову систему, прийнято перших 10 додатків-поправок до Конституції – „Бил оф Райтс" тобто „Хартію прав".

Абрагамові Лінкольнові треба признати, крім особистої самодисципліни, що виказалася у його самоосвіті аж до адвокатських освіти і звання включно, ще й надзвичайні ораторські здібності, котрими звернув на себе увагу тодішнього політичного світу. Будучи обраним у 1860 році Президентом від

(Закінчення на стор. 5)

Працюючи разом – більше допоможемо

Заклик ЗУАДК-у

30 листопада 1999 року Злучений Український Американський Допомоговий Комітет (ЗУАДК) вислав до Львова контейнер, в якому вмістилося приблизно 700 пачок. Контейнер був висланий до директора канцелярії ЗУАДК-у у Львові, д-р Андрія Диди, котрий отримав його 29 грудня.

Канцелярія у Філядельфії отримала звіт д-ра Диди, де він пише: „Ми одержуємо багато подяк за щедрі пакунки з Америки. Особли-

(Закінчення на стор. 6)

ЗУАДК висилає контейнер в Україну.

Євробанк позитивно оцінив реформаторські кроки України

ЛОНДОН, 14 лютого. – Европейський банк реконструкції і розвитку був готовий виділити Україні в минулому році на здійснення спільних проєктів 243 мільйони евро. Однак Україна не отримала цих грошей, оскільки не були виконані попередні умови, про які домовлялися сторони. Те ж саме сталося і з 250 мільйонами евро, призначеними ЕБРР на розвиток української енергетики і, в тому числі, на реконструкцію Старобешевської теплової електростанції, для якої було виділено 90 мільйонів евро.

Як повідомила прес-секретар прем'єр-міністра України Наталія Зарудна, про поліпшення взаєморозуміння і більш ефективне здійснення спільних проєктів йшлося на зустрічі Віктора Ющенка з президентом ЕБРР Горстом Келлером і радою директорів банку.

Керівництво банку позитивно оцінило перші реформаторські кроки нового уряду і висловило побажання розширити співпрацю.

Головними її пріоритетами були названі розвиток малого і середнього бізнесу. Пріоритетами співпраці були названі також розвиток банківського і фінансового секторів, муніципального сектора, охорона навколишнього середовища, енерґетика.

Однією з головних тем, що обговорювалася під час зустрічі, як сказала Наталія Зарудна, став проєкт енерґозбереження.

Пропонувалося розробити на прикладі України модель ефективного використання енергетики, у тому числі енерґозбереження европейського рівня.

(ДІНАУ)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Українська мова не загрожує мовам і культурам національних меншин

КИЇВ.– Підтвердження Конституційним Судом України статусу української мови як державної не становить загрози мовам і культурам національних меншин, які проживають в Україні – сказав віце-прем'єр-міністер Микола Жулинський під час зустрічі з представниками дипломатичного корпусу. Ми повинні проводити політику, зафіксовану у Конституції, зазначив він. На його переконання, мова – це серйозний індикатор нашого цивілізованого розвитку, консолідуюча сила суспільства, яка повинна мати державну підтримку.

В Україні перебуває американська делегація

КИЇВ.– В Україні перебуває американська делегація, до складу якої увійшли відомі в минулому політичні діячі та військові керівники на чолі з колишнім секретарем Департаменту оборони США Вільямом Перрі. Метою візити є проведення двосторонніх консультативних зустрічей, обговорення питань світової безпеки. На зустрічі з міністром закордонних справ України Борисом Тарасюком гості високо оцінили активізацію зовнішньої політики, зрушення у внутрішній ситуації та важливість здійснення європейського вибору України.

Україна реструктурує зовнішній борг за допомогою Інтернету

ЛОНДОН. –Уперше в історії світового фінансового ринку Україна розпочала процес реструктуризації свого боргу в єврооблігаціях за допомогою Інтернету. У штаб-квартирі генерального агента України – банку "ING Barings", що знаходиться в Лондоні, почалося перше представлення програми реструктуризації виплат за українськими цінними паперами (road-show). Його проводить повноважна урядова делегація на чолі з Прем'єр-міністром Віктором Ющенком. Програма приваблива для кредиторів, які придбали українські облігації на вторинному ринку, оскільки гарантує вигідне погашення заборгованости, хоча і в інші строки, після обміну на нові єврооблігації. Загалом комерційний борг України становить 2.6 мільярда евро, з яких доля дрібних європейських інвесторів становить близько 85 відсотків.

Прем'єр України очолить Олімпійський оргкомітет

КИЇВ. – На зустрічі зі спортсменами-олімпійцями Віктор Ющенко дав згоду очолити оргкомітет з приготування до Олімпійських ігор. За підтримки керівництва країни українська команда сподівається виступити на Олімпіаді в Сіднеї краще, ніж у Атланті.

Референдум: за і проти

Народний Рух України підтримує проведення загальноукраїнського референдуму. Про це повідомив голова депутатської фракції НРУ Генадій Удовенко на засіданні прес-клюбу Асоціації працівників засобів масової інформації, що відбулося в Києві 11 лютого.

За недоцільність проведення референдуму вступають Івано-франківські націоналісти. Своє рішення КУНівці мотивують тим, що питання кількісного складу Верховної Ради, її розпуску та зняття депутатської недоторканости можна вирішити і без референдуму, а введення двопалатного парляменту і затвердження Конституції референдумом можуть призвести до згортання демократії та посилення сепаратистських настроїв, спровокувати правовий хаос у державі.

(ДІНАУ)

ТІЛЬКИ ФАКТ

Президент України Леонід Кучма підписав розпорядження "Про першочергові заходи щодо відродження церкви Богородиці (Десятинної) у місті Києві", яке плянується здійснити протягом 2001-2003 років за рахунок коштів благодійного фонду "Відродження Десятинної церкви".

◆

Відповідно до Державної програми будівництва та розвитку Збройних Сил України, з 15 лютого повітряний простір над столицею України охоронятиме полк винищувальної авіяції.

◆

Харківське державне підприємство "Завод імені Малишева" виконало контракт на 6.5 мільйона долярів на виробництво 50 бронетранспортерів марки БТР-94 для Йорданії.

◆

За даними державної статистичної служби, кількість померлих в Україні перевищує народжених у 1.9 разів.

◆

15 лютого відчинилися найбільші автопорт та смуги для вантажного руху з України до Европи на прикордонному контрольно-пропускному пункті "Краковець-Корчова".

◆

Станом на 15 лютого в Україні епідемією грипи охоплено 12 областей та міста Львів, Івано-Франківське, Симферополь, Харків.

◆

В Києві відкрилася найбільша в Україні (1 тис. 952 місця) і друга за величиною у Східній Европі кінозаля з цифровою якістю звуку та широкоекранною проекцією.

Парляментське затишшя. Чи гряне нова буря?

Парляментська "криза жанру", здається, минула. У середу, 9 лютого, пленарне засідання почалось у відносно стабільній обстановці. Ліві вирішили або тимчасово скласти зброю, або, напевне, причаїлися. У середу меншість знову не реєструвалась, але й не заважала працювати більшості. Нагадаємо, що у вівторок, 8 лютого, "меншовики" протягом цілого пленарного дня гримали по столиках кулаками і порожніми пляшками, і у такий спосіб намагались заглушити виступи представників більшості. У середу "шумову завісу" було знято. Можливо, що за ніч "меншовики" порозумнішали і подивились на свою перспективу тверезішими і, нарешті, ситішими очима (фракція ПСПУ 8 лютого припинила голодування, яке розпочала 1 лютого). Отже, можна з обережністю припустити, що гордіїв вузол затяжної парляментської кризи з горем навпіл таки вдалось розрубати. Поправді, то меншості немає жодного сенсу пручатись. У цьому парляменті їхня пісенька вже відспівана. Для лівих, які в сесійному залі сидітимуть, так би мовити, для меблів, було б значно вигідніше, аби цю ВР розпустили та оголосили дотермінові вибори. З ореолом мучеників, які потерпіли від несправедливости, ліві могли б зібрати чималий врожай голосів виборців. Але меншості не варто втішатися ілюзіями. Навряд чи Президент зробить їм такий подарунок. Тим більше, що тепер глава держави нарешті створив саме такий парлямент, про який ще півроку тому міг тільки мріяти. За словами одного із народних обранців, який належить до групи незалежних депутатів, теперішня Верховна Рада ухвалить все те, що пропонуватиме глава держави. "По суті, депутати будуть тільки штампувати законопроєкти, які надходитимуть від виконавчої влади. Думаю, що за кілька місяців парлямент ухвалить закони, які в "мирний час" ніколи б не затвердили", – сказав депутат, який захотів залишитись невідомим. Мабуть, не все так однозначно. Можливо, тиждень-два більшість і демонструватиме одностайність та відданість "президентському курсу реформ". Але це триватиме доти, доки "більшовики" будуть бачити в особі лівих реального противника. Коли ж так звана внутрішня опозиція відмовиться від будь-яких форм боротьби за існування, більшість втратить ворога, а водночас і монолітність. Вслід за парляментською кризою може настати криза і в лоні переможців. До речі, перші ознаки нестабільности у середовищі більшовиків виникли у перший день роботи в стінах парляменту. Під час голосування за створення офіційної посади координатора більшости виник казус. Леонід Кравчук, який обіймає цю посаду, з кількох спроб не набирав 226 голосів. І тільки після того, як Плющ поставив це питання у поіменному режимі, голосування дало бажаний для нього вислід. Погодьтесь, красномовний факт...

Але, на думку багатьох аналітиків, справжнім випробовуванням на дієздатність Верховної Ради має стати розгляд і ухвалення держбюджету на 2000 рік. Власне, тут всі і "просвітяться", як на рентґені. Формально суперечки між депутатами, фракціями і кланами точаться навколо питання про соціяльний захист населення. Але це лише формально, так би мовити, для проформи, для виборців. Насправді все є значно глибшим. Розбіжності мають суто прагматичний характер. Якщо депутати-"більшовики" не зуміють наступити на "горло" власним інтересам (як бізнесовим, так і клановим), Президент може оголосити парляментові "дефолт" та указом ухвалити бюджет. Але це вже зовсім інший парляментський сюжет.

Тарас Базюк
("Високий Замок")

Російська мова в Україні чує себе вільною. А українська - в Росії?

ЗАЯВА МЗС УКРАЇНИ

Останнім часом в Росії розгорнуто масовану кампанію, в ході якої представники російських офіційних кіл висунули безпідставні звинувачення у порушенні мовних прав російської національної меншини у нашій державі. Звинувачення прозвучали навіть на адресу Конституційного суду України.

Організатори кампанії у запалі не помічають, що, по суті, звинувачують українську владу у намірі забезпечити всім громадянам невід'ємне і природнє право користуватися рідною мовою у всіх сферах суспільного життя, відродити і зміцнити почуття національної ідентичности, яке викорінювалось упродовж десятиліть примусової русифікації.

Нині в Україні права осіб, що належать до національних меншин, гарантуються Конституцією України, захищені Законом України "Про національні меншини в Україні", Рамковою Конвенцією Ради Европи про захист національних меншин та іншими законодавчими актами. Загальновизнано, що Україна послідовно виконує свої зобов'язання щодо забезпечення високих міжнародних стандартів у сфері прав людини і основних свобод, у тому числі перед Радою Европи. В Україні створено сприятливі умови для задоволення освітніх потреб тих, хто бажає навчатися рідною мовою.

Саме тому тенденційні закиди в бік України можна пояснити лише тим, що, на жаль, на російські офіційні установи вплинули політичні сили, які чинять опір конструктивному розвиткові українсько-російських взаємин. Нещодавно ці сили докладали зусиль для недопущення ратифікації Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією. У цьому політичному Договорі, положення якого вважаємо засадничим у взаєминах з Росією, містяться зобов'язання щодо "створення рівних можливостей і умов для вивчення української мови в Російській Федерації та російської мови в Україні" і "надання з цією метою рівноцінної державної підтримки". Постає закономірне запитання: а який стан справ у цій сфері в Росії? Нагадаємо, що саме Україна, де дійсно безперешкодно діють російські школи, театри, телебачення, публікуються численні російськомовні друковані видання, неодноразово звертала увагу російської сторони на відсутність прогресу у задоволенні мовно-культурних потреб українців у Російській Федерації. Настав час відверто і відкрито дати відповідь щодо складної мовної ситуації, в якій перебуває українська діяспора у РФ, ті люди, котрі, зокрема, зробили вагомий внесок в освоєння нових економічних регіонів Сходу і Півночі Росії.

У Російській Федерації досі немає жодної державної української

(Закінчення на стор. 5)

ТЕМА ТИЖНЯ

РОСІЙСЬКІ ЗВІРСТВА В ЧЕЧНІ

„Вбий жінку!" – кричали вони...

Англомовна московська газета „Moskow Times" 8 лютого вмістила статтю про винищування російськими вояками мирних мешканців Грозного, чеченської столиці.

Автор статті Євгенія Борисова пише: „З кулею в стегні за напіввідкритими дверима гаражу Олена Гончарук сподівалася, що російські солдати, котрі щойно застрілили п'ять її сусідів, не знайдуть і не в б'ють її: „Наташа вже вмерла, Казум вмирав у конвульсіях, – розповідає Олена Гончарук, лежачи на лікарняному ліжку в Назрані, „Вбий жінку!" – кричали вони, показуючи на Ліду. Вони не бачили мене за ворітьми, я ледве трималася на ногах, вони були пробиті у чотирьох місцях, в ребро також вцілила куля, з рота йшла кров, але я затамувала подих і сподівалася лише на те, що вони не помітять мене за дверима". Олена розповідає, що російські солдати, увірвавшись у Старопромисловський район, грабували мешкання і вбивали мирних громадян, в тому числі старих і жінок. Правозахисна організація „Human Rights Watch" заявляє, що вона викрила вісім випадків, в яких між 22 грудня і 21 січня росіяни вбили 22 мирних мешканців. Розстежується смерть ще 14. „Більшість убитих – жінки і старі люди, застрілені впритул російськими солдатами", – розповідає представник цієї організації.

Те, про що повідомила Олена Гончарук, сталося 19 січня на Нафтовій вулиці, де вона з групою сусідів ховалася в підвалі. „Тривалий час бомбардування та обстріли були такі сильні, що з підвалу не можна було вийти. Відтак прийшли російські солдати і стали стріляти з автоматів по дверях. Одного чоловіка поранили. Ми кинулися вниз, в підвал. Вони відчинили двері і почали стріляти всередину, голосно матюкаючись. Я дістала поранення в ноги. Ми бачили людей в російських формах, з військ МВС. В одного в руці була ґраната. „Що мені з нею робити, чека витягнута!" – сказав він. „Кинь у сусідній двір!" – сказав інший, і той кинув. Один з них спитав, чи є тут бойовики. Двоє наших людей дали йому сигарети. Відтак солдати захотіли радіо, і Казум дав їм. Вони наказали нам іти назад в підвал і не виходити протягом усієї ночі. Ми зійшли вниз. І вони відразу почали кидати в підвал гранати. Я гадаю, що в них був сльозогінний газ, бо ми не могли дихати. Я почула три вибухи і знепритомніла... Потім вони звеліли виходити. Я була останньою. Першими виходили Люда і Наташа Чернова. Потім все було закінчено... Я з жахом дивилася в щілину дверей і бачила, як вони добивали вистрілами в голову Ліду і Казума. Всю ніч я просиділа в підвалі. Я дуже боялася, що вони повернуться", – розповідає Олена Гончарук. Інший випадок: російські солдати розстріляли трьох жінок. Хаїда Махаюрі розповідає, як вона з двома знайомими опинилася біля зруйнованого будинку. Солдати почали стріляти. Одна жінка ще встигла крикнути: „Не стріляйте, у нас є малі діти!". Дві жінки вмерли відразу. Хаїда була поранена в плече і прикинулася мертвою. Солдати здерли з її пальця перстень і з вух сережки, кинули на неї матраци і підпалили їх. Але матраци були вологі і не хотіли горіти. Жінка дочекалася поки солдати підуть, і втекла.

„7 січня солдати військ МВС наказали нам виходити з підвалу. Вони вбили семеро чоловіків. Потім убили ще трьох і двох жінок", – розповідає Сасіта Наієва з Старопромисловського району.

„Війська МВС заарештовували абсолютно всіх чоловіків, молодих і старих, тих, хто ніколи не брав участи в боях. 62-річний Шеп'ян Шайгерієв сказав солдатам, щоб вони не забирали речі його сусідки, старої жінки. Наступного дня вони прийшли і застрілили його", – розповідає Раїса Мукушева, також мешканка Старопромисловського району.

Журналісти обстоюють свободу слова

США відвідали троє молодих українських журналістів, які працюють на радіо, щоб зустрітися з представниками Конгресу, адміністрацією Президента та членами неприбуткових організацій у Вашінгтоні та представити їм невідрадне становище українських журналістів в Україні. До їхніх звідомлень була залучена заява щодо стану слова та інформації в Україні, яку підписали 60 журналістів.

Заява стверджує, що свобода преси в Україні стоїть на щораз нижчому ступені та подає ряд доказів браку свободи слова і тотальної контролі усіх видів публікацій, що тепер відбувається. З уваги на існуючий стан контролі усіх засобів інформації державними чинниками, підписані під заявою журналісти виклали свій протест на письмі із власноручними підписами і закликають в ньому світову спільноту виявити своє ставлення до цього придушення свободи слова та інформації в українській державі.

Делегація українських журналістів відвідала зі своєю заявою не тільки американські політичні та адміністраційні чинники у Вашінгтоні, але також мала зустріч з українськими громадою та журналістами в Нью-Йорку з надією, що українська громада відповідно на цю важливу проблему зареагує та її відгук почують державні чинники в Києві.

Наш кор.

АМЕРИКА І СВІТ

Припинено урядування Північноірляндської асамблеї

ЛОНДОН. – У п'ятницю, 11 лютого, уряд католиків і протестантів у Північній Ірляндії, небезпечно розтерзаний політичними незгодами, втратив чинність після тільки 10-тижневої діяльности. Причиною цього, за словами Пітера Мендельсона, секретаря Північної Ірляндії, була відмова Ірляндської республіканської армії (ІРА) скласти зброю. На відновлення в Ольстері прямого правління Лондону ІРА відповіла відновленням бойової готовости. Керівна Військова рада ІРА, що складається з семи осіб, провела термінове засідання, на якому прийняла рішення про початок дії "Другий фронт". Її подробиці невідомі, однак ряд аналітиків не виключають, що вона передбачає поновлення кампанії терору. Велика Британія намагається поновити пошуки шляхів мирного врегулювання в Ольстері після відновлення у п'ятницю прямого правління в цій провінції. Пітер Мендельсон проведе в Белфасті у цій справі переговори з міністром закордонних справ Ірландії Брайном Ковеном, щоб „оцінити ситуацію, котра склалася після призупинення повноважень Північноірляндської асамблеї, і визначити подальші кроки", - відзначив представник міністерства.

Космічний корабель „Ендевор" приземлиться раніше

КЕЙП КАНАВЕРАЛ, Фльорида. – У п'ятницю, 11 лютого, космічний корабель „Ендевор" і його шестичленну залогу запущено у космос з місією створити найкращу досі мапу Землі. Незважаючи на п'ятимісячне запізнення цієї місії через незначні технічні проблеми, картографічне завдання космічного корабля "Ендевор", що продовжує політ, може бути скорочена на вісім годин. Про це минулої неділі, 13 лютого, повідомили керівники Національного управління аеронавтики і дослідження космічного простору /НАСА/. Причина полягає в технічній складності з управлінням щоглою, на якій закріплено антену бортового радару. Проте в космічному відомстві США не втрачають надії на те, що проблему, яка виникла, вдасться розв'язати або знайти додаткові резерви, які дозволили б екіпажові повністю виконати намічені пляни.

Нафта на російському кораблі – іракська

ВАШІНҐТОН. – 3 лютого американський військовий корабель „Монтерей", виконуючи завдання ООН в Перській затоці стосовно санкцій Іраку, затримав російське нафтоналивне судно "Волгонефть-147", яке перебуватиме під контролею інспекторів у міжнародних водах Перської затоки, а потім, можливо, його передадуть третій країні. Нафта, що знаходиться в трюмах затриманого російського танкера "Волгонефть-147 ", має іракське походження. Про це повідомив секретар Департаменту оборони США Вілліям Коген. Він послався на результати аналізів. Міністерство закордонних справ РФ покищо не коментує заяви В. Когена, однак, російська сторона, наполягає на негайному звільненні танкера і членів його екіпажу.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280 Parsippany, N.J.07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510. UNA Fax: (973) 292-0900
E-mail: svoboda@worldnet.att.net Web-site: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054and additional mailing offices.

Передплата на рік $50.00, на півроку - $30.00. Для членів УНСоюзу $40.00 річно, на півроку - $25.00. За кожну зміну адреси - $1.00. Чеки і грошові перекази виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам редакції. Редакція застерігає за собою право при потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли.

Головний редактор — Раїса Галешко
Редактори: Ольга Кузьмович, Ігор Пилипчук, Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто; Верстка — Павло Стокотельний; Реклама — Марія Осціславська; Адміністратор — Володимир Гончарик.

УНС – твердиня заокеанської України

У цьому році минає 106-та річниця від постання Українського Народного Союзу. Хоч дата й не кругла, та все ж дає нагоду відзначити та пригадати ту далеку подію, належно її оцінити та призадуматися над її перспективами у цьому новітньо-технологічному світі нашого сьогодення. Про організоване життя в тодішніх важких і невідрадних обставинах серед перших українських імігрантів в Америці не можна було й мріяти. Все ж таки знайшлися ті, що не тільки бачили конечність своєї організації, але й всеціло відчували її потребу для всестороннього об'єднання. Отак на сторінці „Свободи" 1 листопада 1893 року о. Григорій Грушка, її перший головний редактор, закликав у своїй статті: „ Нам треба народної організації. Як є потрібна для риби вода, як голодному хліб, як на кінець кожному треба повітря, так само і для нас, розсіяних тут русинів, треба народньої організації, то є такого товариства, до котрого кожний русин, де б він не був, де б він далеко не жив, повинен до цього товариства, до цієї великої родини, фамілії належати". В таких обставинах народилася чи радше мала свій початок організація котра стала основним фундаментом об'єднаного життя американської України. Тому 106 років, а точніше 22 лютого 1894 року в місті Шамокіні, в Пенсильванії, відбулися установчі збори Українського, тоді ще „руського", Народного Союзу. Це була важлива подія в історичному житті та розвитку українського громадського життя на землі Вашінгтона, про котру вже 1 березня 1894 року в „Свободі" було надруковано під промовистим заголовком „Совершишася".

Мета і завдання тієї новоствореної організації були ясно визначені від самого початку„Основною грамотою", котра є частиною статуту. Це – „ Допомагати хворим і виплачувати посмертне. Закладати читальні і вечірні школи. Ширити просвіту між народом. Допомагати імігрантам ставати громадянами Америки. Закладати політичні клюби для участи у виборах. Хоронити український нарід перед визискуванням його". Взявши до уваги пройдений 106-річний шлях УНСоюзу, можна підтвердити, що він діяв не тільки як забезпеченева установа, але як український патріотичний центр в Америці, як найактивніший осередок нашого загальногромадського життя. Для потвердження сказаного варто згадати та підкреслити слова колишнього головного редактора „Свободи" д-ра Луки Мишуги: „УНСоюз займає щодо заслуг цілком окреме місце хоч би тому, що він перший вніс у народне життя Українську Ідею".

Впродовж свого існування УНСоюз і його керівники були вірні своїм засадам, завжди боронили українське ім'я, допомагали своїм людям духово і матеріяльно не тільки в Америці, Канаді, Південній Америці, Европі, Україні, а навіть на далекому Сході. Однак час призадуматися над тим, яким буде УНСоюз у майбутньому, бо це у великій мірі залежить від нас як громади і від тих, які приходять на наше місце. УНСоюз в основному – це його члени та їхні бажання. Тому не тільки українська громада, але кожний поодинокий член має бути відповідальним за те, що чекає в майбутньому — ріст чи упадок організації. Хоч дійсність підказує про те, що життя всієї української громади у діяспорі буде скорочуватися, та все ж таки за нами – громадою та кожним її членом залишається відповідальність, в якому стані передамо наступним поколінням УНСоюз, цю „заокеанську твердиню" на американській землі. Технологічність сьогодення підказує і вимагає, що треба засягнути нових думок і засобів, зробити потрібні зміни, щоб не відставати від інших і таким способом дальше продовжити існування УНСоюзу, його діяльність, а з тим й існування української громади в Америці та Канаді. Крім того, нам треба стреміти, щоб і в Україні в скорому майбутньому заіснувала братська організація УНС.

З сентиментом гордости згадуймо минуле, з надією глядім на майбутнє УНСоюзу та непохитно вірмо, що українство не загине у діяспорі, воно існуватиме, бо завжди будуть ті творчі та віддані одиниці, котрі збережуть його для розсіяних по світі українських людей.

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про добровільну жалобу

Пишу свою чергову О-КУ в „День Валентина", який ми тут, в США, навчилися відзначати разом із іншими „днями", хоча це свято радше звичаєве, не пов'язане з релігією чи історією. Але є причина привітати милих нам осіб та зробити їм подарунок із квітів чи солодкого – то ж чому не святкувати? Але цей „день серденька" завжди досі був радісним, а не сумним і вже ні в якому випадку – не жалібним. Аж ось читаємо цього року в „Нью Йорк Таймс", що найновіший звичай – це дарувати троянди чорного кольору. От і уявіть собі, як почувалася жінка, яка сьогодні отримала китицю чорних троянд? Чи могло це у неї викликати радісні почування? Чи не міг їхній вид зморозити переляком, чи передчуттям чогось поганого? Ці чорні троянди дорого коштували – аж сто долярів за 12 квіток.

Значить, хто бажав бути оригінальним в такий спосіб, міг сьогодні привітати даму свого серця. І напевно таких знайшлося багато, коли візьмемо до уваги теперішню панівну моду на чорний колір.

Хто впровадив цей чорний колір у жіночу моду – важко сказати, але факт залишається фактом: чорний колір так сильно панує сьогодні у жіночій моді, що витіснив на задній плян усі живі, ясні, привітливі барви.

У чорному бачимо усіх жінок від наймолодших до найстарших, чорний колір панівний на усіх забавах і т. зв. „балях", ба – у чорному бачила я і дружок на вінчанні. Чи не побачимо невдовзі у чорному вбранні і молоду? А може, у чорному вийдуть також т. зв. „дебютантки" – дівчата, що їх представляють громаді вперше на наших вечорницях?

Колись, за давніх часів, півсторіччя тому, а то й раніше – чорний колір був загально призначений на жалібні дні.

Наш звичай велів бути у чорному на похоронних відправах, залежно від родинної близькости жінки ходили у чорному вбранні повний рік. Розуміється, неодмінно у чорному була ціла родина покійного в час похоронів, та ще й найближчі жінки мусіли мати закриті чорним серпанком обличчя. Не диво, що мої онуки, оглядаючи світлини з похоронів діда у передвоєнному Львові, завважили, що усі жінки з його родини в чорних серпанках нагадують їм Іран, а не Україну. Але такий був звичай, і його треба було дотримуватися.

Друга світова війна все це перемінила – частенько не було як і в чому дотримуватися звичаю жалоби, а вже з переїздом нашим за море він майже заник. А втім, чи це справді суттєве? Чи важливіша жалоба в одягу – чи у серці? Тому ми після півсторіччя були навіть дещо здивовані, завважуючи, що на заході України ще зустрічаємо випадки вдягнення чорного одягу, як обов'язкового після смерти когось близького з родини.

В інших дивовижах сьогоднішніх звичаїв Україна вже ніяк не поступається перед Заходом, зокрема, коли йдеться про усі панівні навики, зачинаючи від музики, а кінчаючи таки в одязі, хоча на цей останній не завжди бувають гроші.

Але, може, чорні троянди, вирощені тепер в Голляндії, таки ще не дійшли до нашої батьківщини, особливо коли тузінь їх далеко перевищує місячну платню пересічного громадянина України?

О-КА

Стрітення Господнє: львівські етнографи повертають життя народним повір'ям

Не лише наукову цінність, але й практичне застосування мають матеріяли Львівського етнографічного музею, пов'язані з одним з основних християнських свят – Стрітенням Господнім. Під час експедицій по західніх областях науковці зібрали сотні свідчень, висловлювань, прикмет та притч, якими одвіку послуговуються добрі господарники.

– Пращури наділили зиму і весну, що стрічаються у цей день на вузькій стежці, людськими рисами, – розповідає старший науковий співробітник музею Ярослава Гренташ. – Зима – стара бабця у латаному-перелатаному кожушку та погризеній мишами хустці, з якої сиплеться на долівку сива паморозь.

У руках – пощерблений горщик з льодом, а за плечима – порожня торбина: з'їдено все, що запасено. Тому й не може стримати нарікання на весну, образ якої уособлюється з молодою дівчиною. Так і виникає суперечка – кому вступати у права. А результати простежить кожен: якщо цього дня до вечора потепліє – перемога за весною, якщо примерозить, правитиме суперниця.

Ясна і тиха погода на Стрітення віщує добрий урожай і роїння бджіл. Вітер і відлига – погані ознаки, весна прийде ще не скоро, орачі із запізненням вийдуть у поле. Якщо на Стрітення "півень нап'ється води із калюжі, то жди ще стужі","півень нап'ється водиці, то ще й на Юрія віл не наїсться травиці". А господар зі стажем неодмінно виставить на ніч миску зі всяким збіжжям: на якому вранці знайде росу, тому й віддасть перевагу при засіві – бо буде врожай.

Магічною силою наділяються посвячені у цей день вода і свічки. Їх називають "громовицями" і запалюють перед домашніми образами під час бурі, щоб оберегтися від блискавок. Засвічують їх також у церкві під час самого свята – таким чином "відводяться" весняна повінь і пізні морози – щоб не залила вода посівів, щоб не обпав цвіт у садках. Від громичної свічки походить і друга назва свята – Громиця. Добрі господині неодмінно запасуться цього дня свяченою водою. Адже вона не тільки додасть здоров'я і сили людям, домашнім тваринам і навіть бджолам, але й захистить від лихого ока. Кропили нею мандруючих і новобранців. Неодмінна ознака свята – випечені з тіста пташки. Їх роздавали дітям, символізуючи цим оновлення і молоду силу.

Львівські етнографи – автори багатьох народознавчих збірок, матеріяли яких взято від самісіньких джерел. Ці розвідки вже лягли в побутову антологію, що стала настільною книгою для нових генерацій хліборобів, ремісників, підприємців і всіх допитливих.

(ДІНАУ)

День Президентів

(Закінчення зі стор. 1)

Республіканської партії на противевільницьких засадах, А. Лінкольн став причиною відходу Південної Каролайни від Унії, а вже у 1861 році від Унії відійшли 10 інших південних проневільницьких штатів. Він всіляко намагався не допустити до розколу Унії, але коли відокремлені південні штати, що назвали себе Конфедеративними Штатами Америки, 12 квітня 1861 року заатакували і зайняли Форт Самнер, то це був початок Громадянської війни. Незважаючи на початкові невдачі, А. Лінкольн 1 січня 1863 року проголошує Акт Емансипації – закон про звільнення невільників.

Переобраний знову Президентом у 1864 році, дальше переконує політиків і громадськість, що збереження єдности країни є найважливішим завданням кожного громадянина, Уряду та цілої країни.

Громадянська війна закінчилась 9 квітня 1865 року, а п'ять днів пізніше А. Лінкольна смертельно поранив актор Джон Бут в театрі ім. Форда у Вашінґтоні. Помер наступного дня 15 квітня 1865 року. Найбільш яскравим у діяльності президентів Дж. Вашінґтона і А. Лінкольна є те, що обидва все своє життя працювали для того, щоб США зберегли свою єдність. Саме вони дали можливість цій країні втриматися до наших днів і стати прикладом самоврядування та волі для багатьох народів світу.

Російська мова..

(Закінчення зі стор. 2)

газети, журналу, бібліотеки чи професійного українського театру, і діють лише декілька шкіл, де вивчають українську мову. Натомість в Україні – 2,399 державних шкіл з російською мовою викладання, 2 млн. 106 тисяч учнів або 31.7 відсотка від їх загальної кількости навчаються російською мовою, майже 280 тисяч дітей відвідують групи з російською мовою навчання і виховання в 17.6 тисячі дитячих дошкільних закладів, вищу освіту російською мовою здобувають 35 відсотків українських студентів.

На сьогодні в нашій країні функціонує 14 російських театрів державного підпорядкування, 440 млн. одиниць або 55 відсотків усього бібліотечного фонду України становлять книги російською мовою, видається 1,195 російськомовних газет або 49.7 відсотка від загальної кількости українських періодичних видань.

Міністерство закордонних справ України вважає, що безпідставні публічні звинувачення не є найкращим засобом вирішення питань у делікатній і життєвоважливій сфері забезпечення культурно-мовних потреб української та російської національних меншин в обох країнах.

Будуючи взаємини стратегічного партнерства з Росією, Україна залишається прихильником цивілізованого вирішення будь-яких проблем, що виникають у стосунках між нашими державами.

Місія Міжнародного валютного фонду розпочала роботу в Києві

КИЇВ.– Місія МВФ, очолювана директором Другого Европейського департаменту Мухамедом Шадманом-Валаві, працюватиме до 22 лютого. Її головним завданням є продовження програми розширеного фінансування. Передбачено зустрічі з керівниками Кабінету Міністрів, Прем'єр-міністром України Віктором Ющенком, головою Національного банку Володимиром Стельмахом. Якщо місія МВФ зробить позитивні висновки, то Україна вже в кінці лютого – на початку березня зможе отримати черговий транш МВФ у розмірі 300 мільйонів долярів США.

Із передбачених програмою EFF 2.6 млрд. дол. наша країна отримала 960 мільйонів, але через невиконання ряду умов у вересні минулого року фінансування було призупинено.

(ДІНАУ)

Віталій Карпенко,
політичний оглядач „Свободи"

Українці в Казахстані

(Продовження. Початок у ч.6)

3. В Астані – 20 тисяч українців

В Астані нас зустрічав голова столичної української громади "Ватра" Тарас Чернега, його друзі й активісти-ватряни – викладач музики й співу Юрій Мартиненко та Василь Чернов.

Астана – невелике місто з населенням у 300 тисяч людей, з них українців – понад 20 тисяч. Більшість українців асимілювалась, забула батьківську мову, замінивши її російською, і звичайно ж, не вивчивши казахську. Багато людей з українськими прізвищами під час перепису назвалися росіянами. І не тільки тому, що за мовою, способом думання вони такими й стали, а більше тому, що в радянські часи вигідніше було вважатися росіянами і мати цілком зрозумілі переваги та привілеї. А тепер, коли російський вплив значно послабився, вони вважають себе росіянами за звичкою. І коли збираються за святковим столом, після чарки хібащо українська пісня ще нагадує про національну приналежність таких застільників. Однак актив товариства тримається гурту. Ще з часів заснування українського громадського об'єднання "Ватра" збиралися на свята, організовували різні україномовні заходи, відзначали Шевченкові дні, проводили свято Матері, відзначали гуртом Різдво і Великдень.

Головою товариства обрали молодого інтелігента Тараса Чернегу. Він народився на казахській землі 1962 року в родині лікаря-стоматолога Андрія Марковича, родом з Вінниччини. Мати – уродженка Казахстану, але батьки її з Харківщини. В родині шанували українські традиції, передплачували і читали українські видання, вдома розмовляли рідною мовою і виховували дітей в атмосфері природної любови до всього українського.

4. Гімназія – гордість громади

Найбільше досягнення об'єднання "Ватра" – українська гімназія в самісінькому центрі Астани. Сьогодні тут чотири групи, понад 60 діток та садочок при школі, в якому нараховується двадцятеро дошкільників.

Тарас Чернега передусім запропонував побувати в гімназії. Тут відбіує дитячий садок, своєрідну підготовчу групу до школи, його син Юрко. Тут очолюване Тарасом об'єднання має свою кімнату – такий собі штаб "Ватри". Тут зосереджена бібліотека українських книг, проводяться всілякі урочистості та масові заходи з нагоди українських свят. Словом, гімназія є не тільки навчальним закладом, а й центром духовно-культурного й організаційного життя української громади. Вчителі не без гордости згадували відвідання гімназії Президентом України Леонідом Кучмою та посадником Києва Олександром Омельченком під час їхньої візити до Казахстану 1998 року.

Гості прибули не з порожніми руками: Президент подарував гімназії 25 комп'ютерів, мер – телевізор, телефон та факс-машину. Усіх найбільше непокоїло те, щоб спритні комерсанти не відібрали приміщення гімназії по закінченню терміну оренди.

Відчувається нестача українських підручників і взагалі дитячих книжок українською мовою. Вчителі підготували на моє прохання список підручників – "Прописів", "Читанок", "Української мови", "Української літератури" – всього 17 позицій.

Я пообіцяв подати цю інформацію в газету та вказати адресу, на яку, хто захотів би допомогти, міг би послати необхідні книжки. Виконую свою обіцянку і подаю адресу: **473000, Казахстан, м. Астана, вул. Сейфуліна,49, АЧУК Українська гімназія, Біба Оксана Анатолівна (директор).**

Українців же, які хотіли б повернутися на батьківщину і стати її повноправними громадянами, у Казахстані багато. За час нашого перебування у різних містах все підходили і підходили наші земляки з проханням допомогти повернутись додому. Нині ж, перед тим, як ставити питання про набуття українського громадянства, треба позбутися громадянства казахстанського. При цьому відбирається паспорт громадянина Казахстану, натомість видається довідка, яка дійсна півроку.

За цей час, справа не вирішується, чиновники ж не хочуть продовжувати строк дії довідки, і людина перебуває у повній громадянській невизначеності. Подейкують, що така бюрократична тяганина є свідомою: при таких величезних територіях відтік з країни населення – та ще такого роботящого і невибагливого, як українці – є небажаний.

Коли писалися ці рядки, стало відомо, що підготовлена міжурядова угода між Україною та Казахстаном про спрощений порядок набуття громадянства громадянами України, які проживають у Казахстані, і громадянами Казахстану, які проживають в Україні.

Віталій Карпенко

(Далі буде)

Україна – національна держава, а не провінція московських поселенців

Заява ОУН Руху м. Москви з приводу переобрання керівництва Верховної Ради України

Ми, українці, мешканці м. Москви, з великим задоволенням сприйняли довгоочікуване рішення Верховної Ради України з кадрових змін. Адже Ткаченко, Мартинюк і їхнє комуно-соціялістичне оточення промосковського спрямування перетворили фактично Верховну Раду в антиукраїнський орган, який гальмував будівництво в Україні Національної держави. І без очищення українського державного керівництва від апологетів повернення України назад у склад Росії – без усунення цього гальма не може бути й мови про утвердження в Україні дійсно незалежної, національної держави українського народу. Тому ми вдячні як Президентові України Л. Кучмі за його рішучі дії після переобрання, так і національно-патріотичній більшості Верховної Ради за їх останні дії у справі захисту державної незалежности українського народу.

Вважаємо, що з такою ж рішучістю уряду України потрібно діяти й у напрямі звільнення українського суспільства від московського засилля, повернення та утвердження в суспільстві української мови та культури. І негайно скасуйте ганебне антиукраїнське рішення Верховної Ради із зобов'язань, які бере на себе Україна за Европейською хартією реґіональних мов. Адже це рішення, як і ті голодомори, цілеспрямоване знищення українського народу, що тільки за радянських часів призвело до загибелі понад 45 мільйонів українців,- відверто спрямоване вже на остаточну ліквідацію українського етносу, його мови, культури й на закріплення панівного стану росіян в Україні. Ці зобов'язання повинні бути негайно переглянуті й приведені у відповідність до Конституції держави. Тим більше, що Европейська хартія реґіональних мов дозволяє Україні, як і всім державам, прийняти такі зобов'язання, котрі не будуть шкодити державній українській мові та необхідності її обов'язкового вивчення і повсякденного застосування в своїй діяльності всіма громадянами України, без винятку.

Пора також уже проявити рішучість у звільненні України від чужоземних військових і військово-морських баз. Адже присутність цих військових сил на території України створює не тільки постійне напруження в суспільстві, а й безпосередньо загрожує незалежності та цілісності Української держави. Пора нарешті будувати дійсно незалежну національну державу українського народу, а не маріонеткову псевдо-державу московських поселенців, котрі ще й досі панують над корінним українським народом. Це віковічна мрія всіх українців, що проживають сьогодні як в межах, так і за межами України.

Віктор Гуменюк,
голова Центрального проводу
ОУН Руху Москви

Помер Анатолій Лупиніс, політичний провідник УНА-УНСО

Увечорі 4 лютого помер Анатолій Лупиніс (на знімку внизу) – один з ініціяторів створення асоціяції "Зелений світ", "Меморіялу", Народного Руху. Панахида відбулася 8 лютого у Володимирському соборі м. Києва.

Біографічна довідка

Народився 21 липня 1937 року. У жовтні 1956 року був заарештований і засуджений на 6 років позбавлення волі. Наступного року за участь у страйку в таборі засуджений на 10 років за статтями "Антирадянська агітація і пропаганда", "Контрреволюційний саботаж". Звільнений 1967 року з паралізованими ногами. У травні 1971 року за виступ біля пам'ятника Т. Шевченкові знову був заарештований і утримувався в ув'язненні 12 років. З грудня 1990 року – голова політичної референтури УНА-УНСО.

Члени УНА-УНСО тримають нагороди голови політичної референтури Української національної асамблеї Анатолія Лупиноса після Панахиди.
Фото УНІАН

„Зелене світло"новому послові України у Вашінґтоні

ВАШІНҐТОН. – Невідкладність, з якою Сполучені Штати прийняли нового посла України, стане, сподіваємося, певною віхою в дипломатичному житті американської столиці.

Костянтин Грищенко прибув до Вашінґтону 1 лютого (не цілих два тижні після того, як Президент Леонід Кучма призначив його на цей пост). Наступного дня він мав зустріч з діючим Державним секретарем Стровбом Талботом (Державний секретар Меделинн Олбрайт була за кордоном) і передав свої протокольні документи. А вже 3 лютого Білий Дім знайшов час у переповненому розкладі на те, щоб Президент Клінтон прийняв від посла України його вірчі грамоти і таким чином перетворив його на повноважного амбасадора до США.

Така швидкість просто нечувана у бюрократично-дипломатичних колах Вашінґтону. Новопризначені амбасадори звичайно чекають декілька тижнів на згоду американського уряду прийняти призначену особу, а прибувши до Вашінґтону, чекають ще дватри тижні (іноді й шість) на зустріч з президентом. До моменту передання вірчих листів вони вважаються тільки призначеними амбасадорами (ambassador-designate) і знаходяться в нейтральному куті дипломатичного рингу.

Але нині Сполучені Штати зараховують Україну до чотирьох держав, яким приділяють особливу увагу, бо хочуть бачити їх успішними. Тому для нового представника України у США увімкнено усі зелені світла.

Амбасадор Костянтин Грищенко, якому 46 років, є професійним дипломатом. Перефразовуючи Апостола Павла, він дипломат і син дипломата. Ще коли існував Совєтський Союз, він закінчив Інститут Міжнародних відносин у Москві – одну з елітарних шкіл СРСР. До 1991 року працював в секретаріяті Об'єднаних Націй, а після того, як Україна стала самостійною, перейшов до Міністерства закордонних справ у Києві. (Він зазначає, що ні одного дня не працював як дипломат Російської Федерації, хоч жив у Москві; вся його дипломатична кар'єра була в рамах Совєтського Союзу й України).

Питання контролі над роззброєнням і безпеки належали до його компетенції у Міністерстві закордонних справ України. Він приїжджав до США в товаристві першого міністра оборони України Костянтина Морозова, а також з міністром оборони Валерієм Шмаровим. У 1995 році став заступником міністра закордонних справ, а 1998 року замінив нинішнього міністра закордонних справ Бориса Тарасюка як головний представник України у Брюсселі, де він був амбасадором до Бельгії, Голяндії й Люксембурґу та керівником місії України при НАТО.

Призначаючи Костянтина Грищенка послом до Вашінґтону, Президент Кучма сказав, що США є одним із пріоритетів закордонної політики України, тому посольство має очолювати дипломат високого рівня. Американська сторона, для якої 46-річний український дипломат не є невідомою особою, дуже швидко схвалила цей вибір.

Після нецілого тижня у Вашінґтоні, Амбасадор Грищенко повернувся до Брюсселю, щоб там здійснити ряд протокольних прощальних зустрічей, але перед тим, 2 лютого, він запросив до амбасади представників діяспорних організацій, щоб представитись їм і висловити свої сподівання на підтримку "нашій державі, уряду і праці посольства".

Він запевнив присутніх, що в Україні йдуть серйозні зміни в напрямі лінії реформ, та заявив, що вважає своїм завданням переконати у цьому Державний департамент, Конґрес США і такі авторитетні міжнародні фінансові установи, як Міжнародний Валютний Фонд. Він також віддав належне своїм попередникам-амбасадорам, які вже виробили добрі зв'язки між Україною і США, нагадавши присутнім, що зміна послів – це нормальне явище в дипломатії.

Р.Л. Хомяк

Заклик ЗУАДК-у

(Закінчення зі стор. 1)

во вдячні є діти, які отримали подарунки від дітей Нашої Української Рідної Школи у Філядельфії якраз вчас на Різдво".

ЗУАДК уклав угоду з Американською агенцією міжнародного розвитку (USAID) через програму „Ocean Freight Reimbursement", щоб вони оплатили пересилку 12 контейнерів в Україну й Казахстан. Ця програма платить виключно за перевіз кораблем.

Ми звертаємось до українських організацій в Америці, парафій, громадських установ, щоб збирали речі й висилали контейнерами 350 або 700 пачок до всіх областей України та до Казахстану, де багато українців живуть в дуже тяжких умовах. Канцелярія ЗУАДК-у в Києві може полагодити всі митні декларації.

Якщо ваша громада уже підтримує якісь потребуючі установи, можна використати цю програму, щоб вислати допомогу безпосередньо до них, але допомога мусить бути гуманітарна і мусить іти на якусь доброчинну організацію.

Якби ваша громада не була всилі наповнити контейнер на 350 пачок, просимо подзвонити до ЗУАДК-у, і ми вас поєднаємо з найближчою до вас групою, щоб ви могли до них прилучитися.

Працюючи разом, ми можемо заповнити більше контейнерів, щоб якнайбільше допомоги дійшло в Україну в наступні п'ять місяців. Час вимагає швидких дій, бо якщо українська громада в Америці не зможе використати цієї програми до кінця червня 2000 року, фонди, призначені Україні і Казахстанові, будуть припинені і на наступний рік Україна не буде включена в цю програму.

Ми вдячні Агенції (USAID) за їх підтримку українському народові, і віримо, що наші громади зможуть вповні використати цю програму американського уряду.

По точніші інформації просимо телефонувати на число: **(215)728-1630**, або висилати факс **(215)728-1631**. Наша міжнародна мережа **(web site): www. uuarc. org.** Електронна пошта (e-mail): **uuarc@bellatlantic.net**

Поправка. В статті Іванни Старощак „Як радіо допомогло дітям" („Свобода",ч.,6) замість „Вирішила порадитись з директором української радіопрограми у Філядельфії" слід читати: „у Пітсбурґу".

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

УНС пошукує вчителів-добровольців для навчання розмовної англійської мови в Україні

Одним із проєктів допомоги Україні, здійснюваних Українським Народним Союзом, є курси навчання розмовної англійської мови, які проводяться у співпраці з Товариством "Просвіта" вже з 1992 року. На сьогодні такі курси було проведено у 84 містах України, майже в усіх областях. В них взяли участь понад 400 вчителів-добровольців. З програми скористали майже 6 тисяч слухачів.

Цього літа знову плянуються такі курси в Україні, і УНС вже пошукує в США професійних вчителів, рідною мовою яких є англійська і які готові присвятити для України свій час і знання. Навчання проводяться 4 тижні, від червня до серпня, п'ять разів на тиждень, по 4 години денно. Кляси обмежені до 20 слухачів, серед яких є багато спеціялістів з різних галузей. Отож, вчителі матимуть нагоду

не тільки навчати їх мови, а й відкривати вікно до двох культур – української і американської, показати приклад американської доброчинності, і в той же час збагатити себе знаннями про Україну, познайомитися з новими людьми, запринтелювати і збагатити себе чудовим життєвим досвідом.

УНСоюз надає допомогу з навчальними матеріялами, житлом і харчуванням в домашній атмосфері.

Приєднайтеся до нашої групи добровольців. Зголосіться до Українського Народного Союзу на телефон: **973-292-9800**, додатковий **3039** або **3071**. Оплата за аплікацію 25 дол. не повертається. Зголошення приймаються до 20 березня.

Помер секретар 484-го Відділу Петро Холявка

Бл. п. П. Холявка

ЮТИКА, Нью-Йорк. – Тут у четвер, 3 лютого, на 74 році життя помер, після короткої недуги, Петро Холявка секретар 484-го Відділу Українського Народного Союзу.

Син Теодора і Антоніни Холявків він народився 25 січня 1925 року в Польщі. Рідну хату залишив, маючи 16 років. Після мандрів по різних країнах Европи, де здобув освіту, в 1956 еміґрував до США та поселився в Ютиці. Протягом 20 років працював П. Холявка електриком у Бюніт Файберс, 13 років – у ливарні Чикаго Пнеуматік, а тоді вісім років – електриком у Марін Мідленд банку. У квітні 1978 року П. Холявка одружився з Наталкою Ярмак-Пекман – це було винятково щасливе подружжя.

Петро Холявка був активним парафіянином української католицької церкви св. Володимира Великого в Ютиці, членом церковного комітету, котрий відповідав за обрахування щотижневої церковної збірки грошей. Крім того, він був книговодом „Бесіди" та секретарем 484-го Відділу УНС від 1994 року. До того часу він постійно був активним членом Відділу УНС і займав інші пости – заступника секретаря Відділу та голови Контрольної комісії.

П. Холявка залишив в глибокому смутку дружину Наталку, а в Польщі маму Антоніну Холявку та сестру Дануту Єржицьку. Три дочки: Наталку Патія з чоловіком Джеймсом, Христину Туран з чоловіком Скотом, і Патрицію Мортон. Крім того, залишив опечалених пасербиць і пасербів Роксану, Конні та Джефрі Пекманів і внуків Даніел, Еван, Наталку, Александра, Джесіку, Антонія, Стефанію і Христофора.

Парастас відправлено у неділю, 6 лютого, в похоронному заведенні Дж. В. Дімлі, а похорон з української католицької церкви св. Володимира Великого у понеділок, 7 лютого, на парафіяльний цвинтар у Вайтставні, Н.Й.

Петро Холявка все життя був діяльним членом української громади. Нехай американська земля буде йому легкою.

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу АЛЛЕНТАВН, Па.

повідомляє, що

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

відбудуться

в суботу, 26 лютого 2000 р. о год. 2-ій по пол.
в залі Української Католицької Церкви св. Йосафата
1826 Kenmore Avenue, Bethlehem, PA.

У загальних зборах зобов'язані взяти участь, з рішаючим правом голосу: члени управи Окружного Комітету, конвенційні делегати, та по два делегати наступних Відділів:

44, 47, 48, 137, 143, 147, 288, 318, 369, 438

Гостей, членів Українського Народного Союзу радо вітаємо.

У нарадах візьмуть участь:

Евген Осціславський – радний УНСоюзу
Анна Гарас – почесний член Головного Уряду

За Управу Округи:
Анна Гарас – голова

Катерина Сержант, секретар — **Марія Колодруб**, касир
Дмитро Мушастий – почесний голова — **Степан Колодруб** – почесний голова

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу ПІВНІЧНОГО НЬЮ ДЖЕРЗІ

повідомляє, що

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

відбудуться

в п'ятницю, 3-го березня 2000 р., о год. 2-ій по пол.
в приміщенні Головної Канцелярії УНС
2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

У загальних зборах зобов'язані взяти участь з рішаючим правом голосу: члени управи Окружного Комітету, конвенційні делегати та по два делегати наступних Відділів:

25, 27, 37, 42, 70, 76, 133, 134, 142, 170, 171, 172, 182, 214, 234, 286, 287, 322, 340, 371, 490.

Гостей, членів Українського Народного Союзу радо вітаємо.

У нарадах візьмуть участь:

ЧЛЕНИ ЕКЗЕКУТИВИ та ГОЛОВНОГО УРЯДУ УНС

За Управу Округи:
Евген Осціславський – голова,
Марко Дацківський – секретар,
Андрій Воробець – касир

Почесні голови Округи:
Володимир Білик, Іван Хомко

ОКРУЖНІ ВЕСНЯНІ СЕМІНАРИ СЕКРЕТАРІВ УНСОЮЗУ

Запрошені секретарі, організатори та всі зацікавлені продажею життєвого забезпечення

Семінар провадитиме МАРТА ЛИСКО – Головний Секретар УНСоюзу

Округа	Голова Округи	Число телефону	Дата	Приміщення	Година
Нью-Йорк	Варка Бачинська,	212-533-0919	2/28/00	Самопоміч, 98 Second Ave., New York , NY 10003	10:30
Коннектикат	Ігор Гайда,	203-531-2090	3/15/00	Головна Канцелярія УНСоюзу, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054	12:00
Вілкс Беррі	Тарас Бутрей,	717-759-9211	3/15/00	Головна Канцелярія УНСоюзу	12:00
Аллентавн	Анна Гарас,	610-867-4052	3/15/00	Головна Канцелярія УНСоюзу	12:00
Шамокін	Йосиф Чабан,	570-874-3084	3/15/00	Головна Канцелярія УНСоюзу	12:00
Клівленд	Тарас Шмагала,	216-241-6780	3/25/00	Церква св. Покрови, 6812 Broadview Rd., Parma, OH 44134	1:00
Дітройт	Олександер Серафин,	248-646-5882	3/26/00	Укр. Культурний Центр, 26601 Ryan Rd., Room 10, Warren, MI 48091	12:00
Чикаго	Стефко Куропась,	847-923-7458	4/1/00	Укр. Культ. Центр свв. Володимира і Ольги, 2247 W. Chicago Ave., Chicago, IL 60622	1:00
Торонто	о. Мирон Стасів,	416-531-9945	4/2/00	Церква св. Покрови, 18 Leeds Str., Toronto, ONT M6G 1N7	1:00
Олбані	Микола Філь,	518-785-7596	4/8/00	Союзівка	1:00
Вунсакет	Леон Гардінг,	401-658-1957	4/8/00	Союзівка	1:00
Бостон	Ляриса Діяк,	617-344-7075	4/8/00	Союзівка	1:00

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Життя, смерть і безсмертя Романа Шухевича – Тараса Чупринки

50 років тому, 5 березня 1950 року, загинув у бою з більшовицькими органами безпеки у селі Білогорща коло Львова головний командир Української Повстанської Армії, голова Проводу ОУН на українських землях і голова Генерального секретаріяту Української Головної Визвольної Ради Роман Шухевич – Тарас Чупринка.

Народився Роман Шухевич 17 липня 1907 року в містечку Краківець Яворівського повіту на Львівщині. Походив він із старовинного й заслуженого українського роду, в якому були письменники, етнографи, правники.

Дід Романа, Осип Шухевич – письменник і перекладач, український греко-католицький священик, який під час навчання у Львівській Духовній Семінарії належав до кола „Руської Трійці". Бабуся, Герміна Шухевич – видатна громадська діячка, послідовниця активістки емансипаційного руху Н. Кобринської, співзасновниця перших українських жіночих товариств в Галичині.

Батько Осип – суддя, мати Євгенія походила зі старого священичого роду, дядько, Володимир Шухевич – визначний громадський діяч, етнограф, педагог і публіцист, дійсний член НТШ, автор унікальної 5-томної праці „Гуцульщина".

Життєвий шлях Шухевича загальновідомий. На 16-му році життя він стає членом Української Військової Організації, опісля – Організації Українських Націоналістів, а від 1932 року якийсь час був бойовим референтом Крайової Екзекутиви ОУН. Йому пощастило кілька разів оминути арешт.

У зв'язку з замахом на життя польського міністра внутрішніх справ Б. Пєрацького 15 червня 1934 року він, разом з іншими членами Крайової Екзекутиви, був заарештований і від липня 1934 до січня 1935 року перебував у концтаборі в Березі Картузькій. Засуджений у червні 1935 році у відомому процесі С. Бандери та інших на 4 роки за належність до Організації Українських Націоналістів, він перебував у тюрмі два роки і за амнестією був звільнений в 1937 році.

В грудні 1938 році Шухевич переходить нелегально в Карпатську Україну і стає старшиною штабу „Карпатської Січі", шефом якого був полковник Михайло Колодзінський. Після поразки Карпатської України він перебував у Данціґу і Відні.

Від грудня 1939 року Шухевич жив у Кракові з дружиною та сином Юрком, був співорганізатором, слухачем і викладачем військових старшинських курсів, був членом Революційного Проводу ОУН, який створився в лютому в 1940 році під проводом Бандери, а опісля краєвим провідником західніх окраїн українських земель, так званого Закерзоння. В квітні 1941 року Шухевич погодився очолити вишкільний курінь, відомий під назвою „Нахтіґаль".

Члени Проводу ОУН в травні 1943 року вирішили створити Бюро проводу в складі трьох членів з Шухевичем на чолі. А в серпні Провід ОУН скликав Третій надзвичайний збір, який затвердив склад цього бюра.

Під ім'ям Тараса Чупринки Шухевич став головним командиром Української Повстанської Армії після Третього надзвичайного збору ОУН восени 1943 року, під час перебування на Волині. Шухевич великою мірою причинився до створення Української Головної Визвольної Ради, бо добре розумів потребу створення верховного політично-керівного органу національно-визвольної боротьби всього українського народу. Як голова Бюра проводу ОУН й головний командир УПА, він, самозрозуміло, мав значний вплив на проведення першого Великого збору УГВР.

Свої думки, погляди, оцінку становища Шухевич висловив в таких відомих документах, як „Звернення воюючої України до всієї української еміґрації" (жовтень, 1949 р.), „Заява Головного Командування Української Повстанської Армії" (вересень, 1947 р.), „До генези Української Головної Визвольної Ради" (1948 р.). І хоч він був свідомий реальної переваги сил ворога, проте не піддався, не склав зброї й керував боротьбою в найтяжчих умовах.

Роман Шухевич – Тарас Чупринка

5 березня 1950 року в селі Білогорща під Львовом Роман Шухевич був щільно заблокований енкаведистами на конспіративній квартирі. Спробував чинити збройний опір ворогам і загинув.

Коли дивитися на Романа Шухевича – Тараса Чупринку як підпільного провідника з перспективи часу, то перш за все слід відзначити його повну посвяту й відданість своїм обов'язкам. Він все своє свідоме життя присвятив ідеї визволення України.

Ярослав Колодій

До 50-річчя від дня смерти героя

У Філядельфії створено Громадський комітет для відзначення 50-річчя від дня смерти генерала Тараса Чупринки – Головного Командира УПА і голови Крайового Проводу ОУН.

За почином філядельфійської Станиці колишніх вояків УПА, на установчі збори Громадського комітету, що відбулися в Українському Освітньо-Культурному Центрі 17 січня, були запрошені всі організації і товариства.

Збори відкрив один із колишніх командирів „Великого Рейду УПА", Михайло Ковальчин, його ж обрано головою створеного комітету.

Секретарем став Богдан Тодорів, першим заступником голови – Володимир Сімків, від 1-ої Дивізії УНА, Іван Міджак – другим заступником, від Українсько-Американських ветеранів і касиром обрано Звениславу Романів.

У зборах взяли участь: Іван Яворський і Андрій Міджак – УККА, Звенислава Романів від банку „Певність", Люба Сілецька і Михайло Майчук від ОЖ ООЧСУ, Степан Гавриш і Методій Борецький – від ЗУАДК, Микола Пришляк від Округи УНС, Іван Крих – відділ Патріярхального Товариства, – ООЧСУ, Юрій Наконечний від Осередку СУМ-у, Володимир Сімків від братства 1- Дивізії УНА, Іван Міджак від Українсько-Американських Ветеранів, Борис Захарчук від Товариства Українських Інженерів, Петруся Савчак від УОКЦ, Михайло Ковальчин і Богдан Тодорів від УПА, Євген Новосад від Товариства українських сеньйорів, Ігор Чижович від кредитівки „Самопоміч", Ярослав Козак від УСТ „Тризуб", Ігор Кушнір від „Провидіння", Марія Раковська від Округи Союзу Українок і Михайло Луців від Гуцульського Товариства „Черемош".

Вирішено відзначити важливу дату в неділю 12 березня, Службами Божими, о 9-ій год. ранку в Українському католицькому соборі при Френклін вулиці і українській православній церкві св. Покрови при Овк Лейн, та академією, що відбудеться о 3:30 год. по полудні в Українському Освітньо-Культурному Центрі. Подробиці цього відзначення будуть подані до відома в українській пресі і радіо-оголошеннях.

З цієї нагоди Комітет просить всі товариства і організації не плянувати інших імпрез на поданий день.

УККА: з думкою про молодь

Відбулися чергові наради Крайової Екзекутиви УККА

НЬЮ-ЙОРК. – Тут 29 січня відбулися чергові наради Крайової Екзекутиви УККА, на яких розглянуто нові проєкти зовнішньої діяльности, питання влаштування новоприбулих та включення їх до громадського життя, проблеми організованого українського студенства у США, проаналізовано фінансовий звіт за 1999 рік.

Екзекутива вирішила зайнятись трьома новими проєктами, а саме – допомогою українським кредитівкам у збереженні неприбуткового статусу, встановленням підстав для виплати американських пенсій українським американцям, котрі бажають жити в Україні, через Державний департмент здоров'я, освіти та добробуту, і проголошення загальної амнестії для новоприбулих до США українців. Вирішено також шукати фондів для двомовного навчання в школах українознавства, а також суспільної допомоги новоприбулим від Федерального уряду, а саме Департаменту освіти, житла і міського розвитку та Департаменту праці. Вирішено клопотатися про включення до програм середніх шкіл історії Великого голоду 1932-33 років в Україні. Для розвитку діяльности референтури новоприбулих вирішено влаштувати два центри на сході США – в Нью-Йорку, в будинку УККА, а також у Байоні, Ню-Джерзі. На розбудову приміщення у Нью-Йорку призначено від 15 до 20,000 дол. В цих центрах відбуватимуться курси англійської мови, громадянства, надаватимуться поради з пошуку праці тощо. Також вирішено розбудувати мережі некомерційних радіопередач.

З метою кращої організації українського студентського життя у США вирішено влаштувати окрему референтуру в цій справі. Обговорено фінансову діяльність за 1999 рік. Вирішено провести збірку комп'ютерного приладдя та вислати контейнер цього приладдя для українських студентів та громади у Казахстані, подати допомогу старшим особам у Казахстані на підставі пожертв українців зі США, які погодяться щомісячно передавати 15-20 дол. на конкретні адреси в Казахстані.

З нагоди 50-ліття героїчної смерти генерала-хорунжого Романа Шухевича–Тараса Чупринки вирішено закликати місцеві громади створити комітети з відзначення цієї річниці.

На нарадах були присутні представники Українсько-американської гуманітарної асоціяції, котрі внесли прохання стати членами УККА. Це питання Крайова Рада УККА розгляне у березні.

Пресове бюро УККА

Традиційна різдвяна зустріч

Впродовж багатьох років у 33-му Відділі СУА ім. Лесі Українки в Пармі склалась чудова традиція спільним обідом завершувати цикл зимових християнських свят, найголовніший серед яких є Різдво, щоб всім разом подякувати Господеві за все, що маємо, висловити свої надії і побажання на майбутнє.

На цьогорічній зустрічі, що відбулась 23 січня, почесними гостями 33-го Відділу були о. митрат Михайло Ревтюк, гість з України о. Тарас Федорович, преподобні сестри, голова Українських з'єднаних організацій Клівленду мгр. Василь Ліщинецький, ведучий української радіопрограми Клівленду Петро Твардовський, інспектор шкіл українознавства д-р Степан Воляник, голова 8-го Відділу СУА Надя Русенко. Присутня була і голова Округи Огайо, членка нашого відділу Іванна Шкарупа. На традиційний обід прийшло багато членів української громади Парми.

Присутніх привітала голова 33-го Відділу Міля Русин, яка нагадала, що двохтисячний рік ООН проголосила Міжнародним Роком Подяки, і пояснила символічний зміст свічок на головному столі. Під час її пояснення Почесна членка СУА Ірина Кашубинська запалила головну свічку в пам'ять найкращих синів і дочок нашого народу, які віддали своє життя за незалежність України, висловлюючи цим наше визнання і подяку за їхню мужність, патріотизм і найвищу посвяту. Далі Ірина Кашубинська передала головну свічку голові Округи Іванні Шкарупі – для запалювання свічок традиційного трисвічника. Міля Русин пояснює, що жар сердець наших героїв не пропав, а передавався наступним борцям-патріотам, і ось вже вісім років ми маємо вільну Україну. Присутні вшанували хвилиною мовчання пам'ять померлих за останній рік членок 33-го Відділу та членів родин.

Отець Михайло Ревтюк відчитав молитву. Членки приготували традиційні різдвяні страви, і задоволені обличчя присутніх красномовно підтверджували куховарські таланти наших господинь.

Програму розвагової частини підготувала Олена Хміляк – культурно-освітня референтка відділу. Вона розповіла про народні звичаї в час святкування Різдва Христового, підкреслила красу і самобутність наших традицій та обрядів.

У розваговій частині взяли участь Лукія Гриців, Оксана Келлер, Люба Мичковська, Ірина Кашубинська. Оповідання, розповіді та гуморески чергувались з колядками, звучали поздоровлення з уродинами та Днем Ангела.

Все це створювало відчуття великої родини, яка зібралась з нагоди свята. Це і була велика родина, бо всі причинялись до загальної справи, давали датки на різні збірки в Україну, спонзорували Стипендійну акцію, майже кожен долучився до допомоги потерпілим від повені в Закарпатті. Голова Відділу Міля Русин подякувала всім присутнім за допомогу членкам у їхній праці.

Тут, в Америці, ми є свідками того, як важко стало останнім часом знайти відповідну картку, щоб привітати знайомих зі святом, і радіймо з того, що наша громада не розгубила на важких, часом дуже покручених, іміграційних стежках своїх традицій, не розчинилась у величезній масі різних народів, що населяють Америку, зберегла не лише мову, а й релігійне усвідомлення християнських свят, продовжує їх відзначення з усією чарівністю та неповторністю обрядів, що віками складались у нашому народі.

Ніна Сікора,
пресова референтка 33-го Відділу СУА

Пластова „Свічечка" в Пармі

У неділю, 16 січня, о 1-ій год. по полудні в залі Святопокровського осередку в Пармі клівлендська Пластова Станиця влаштувала свою традиційну „Свічечку". Зібралося багато пластової молоді в одностроях, батьків, дідусів, бабунь і гостей.

Цього року приємно вражала на „Пластовій Свічечці" у своїх одностроях молодь СУМ, запрошена пластунами, а між старшиною Пласту стояли священики обох віросповідань: о. Іван Наконечний, парох українського православного собору Св. Володимира, і о. Василь Петрів, парох української католицької церкви Св. Покрови в Пармі.

Програма імпрези була різноманітною і зворушливою – у світлі свічок, які присутні тримали в руках. Були колядки, деклямації, рецитації, промови та офіційне прийняття діточок до гуртка „Пташат", перехід „Пташат" до Новацтва і Новацтва до Юнацтва. Також спеціяльною грамотою відзначено жертвенну працю чотирьох членів Пласт-прияту: інж. Завадівського, Дарію Собко, теперішню голову, Романа Боднарука і Крутиголову (колишнього голову). Програму уложила пл. сен. Дарія Якубович, а імпрезою проводив ст. пластун Роман Якубович.

Пластовий наказ зачитав пл. сен. Богдан Ковч. Звіти приймав станичний пл. сен. Микола Голіян. Хоч програма була доволі довга , дорослі мали велику втіху з дітей.

В кінці імпрези пластуни і сумівці гарно заспівали колядки, в супроводі гри на бандурі.

Пластовою молитвою закінчено цю вдалу і позитивну імпрезу. Спільною „Свічечкою" молодіжні організації засвідчили свою національну і релігійно духовну єдність.

Д-р Володимир Боднар

Різдвяне свято в клюбі емеритів

Уже стало традицією, що клюб емеритів при катедрі св. о. Миколая в Чикаго закінчує різдвяний сезон святочною зустріччю. Отже, 26 січня 2000 року засіло за гарно удекорованих столами понад 110 членів і гостей, щоб гідно закінчити Різдво Христове в ювілейному році. Імпрезу відкрив голова клюбу Володимир Щебльовський, вітаючи владик – Михаїла ЧНІ, Інокентія, ЧСВВ, всіх катедральних отців, членів і запрошених гостей.

Далі програмою провадив Василь Камінський. Він попросив Владику Михаїла провести молитву. Колядкою „Бог Предвічний" і благословенням їжі почато імпрезу. Щоб надати присутнім веселого настрою, Іванна Савицька прочитала свою гумореску „Над сиротою Бог з калитою", присвячену банкові „Певність", який спонзорував цю імпрезу.

Несподіванкою було прибуття до залі шкільних дітей з колядками, під проводом Ярославі Проців. Ведучий програмою подякував дітям і їх диригентові за гарний спів і вручив 100 дол. на школу. Після цього відбувся обід. Привіти зложили Владика Михаїл, Степан Бабик від банку „Певність", який зложив 1,000 дол., екзекутивний директор кооперативної каси „Самопоміч" Осип Панчишин – від Товариства старших громадян при соборі св. Володимира і Ольги.

Вкінці Владика Інокентій ЧСВВ, духовний опікун клюбу, говорив про любов і єдність. У мистецькій програмі з віршами й гуморесками виступили Мирослава Баторфальви, Володимир Щебльовський, Марія Малецька та Йосиф Богданик.

Колядою „Глянь оком щирим" закінчено імпрезу.

Н. Ф.

Незабутній концерт колядок

Різдвяний концерт українських молодіжних ансамблів міста Торонто під мистецьким керівництвом Василя Кардаша відбувся 12 січня ц. р. у церкві Святої Покрови.

Пам'ятаючи з преси, з яким тріюмфом зустрічали молодих торонтських українських співаків в 1990 році у Києві, Львові, Івано-Франківському, Тернополі та в інших містах України, я збагнув причину успіху наших артистів і причину людського захоплення ними: їхнє виконання колядок має могутній очищувальний вплив на душу.

Це був незабутній концерт. Хори „Оріон", „Левада", оркестра „Авангард", дитячий ансамбль „Юні барабанщики" ні в чому не поступалися професіоналам.

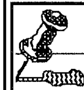
Чудово в хоровому співі виступили солісти. Віктор Шевель, Стефанія Плотник, Василь Лапко, Марійка Кобилецька, Богдан Темнюк та Іриней Сулипка. Крім Василя Кардаша диригували Ґражина Мелех, Роман Ясінський, акомпанювали Наталія Загорбинська І Роман Ясінський. Вірші читали Леся Плотник і Богдан Темнюк.

На початку концерту з молитвою за український народ і привітанням виступив духовний патрон ансамблів Владика Ізидор Борецький.

Були виконані колядки за Д. Бортнянським, Д. Січинським, К. Стеценком, Т. Купчинським, М. Леонтовичем, М. Гайворонським, М. Лисенком, А. Гнатишиним, пісенні твори за старо-болгарським мотивом, В. Ріхтера, В. Кардаша на слова Б. Лепкого.

Концерт завершився словом Владики Ізидора Борецького, якому усі, як вияв пошани і вдячности, відспівали „Многая літа", а відтак усі разом – традиційну „Бог Предвічний".

В. Мелех,
Торонто

ЩО? ДЕ? КОЛИ?

КАЛЕНДАРЕЦЬ ПОДІЙ

19 лютого – в Норт-Порті, ФЛ., починаються гостинні виступи дівочого ансамблю „Вишиванка" (кер. Алла Куцевич).

◆

19 лютого – доповідь проф. Дмитра Штогрина „Маловідомі матеріяли про українсько-єврейські взаємини в роках 1918-1920" відбудеться в НТШ (63 Четверта аве., між 9 і 10 вулицями в Нью-Йорку). Початок о 5-ій вечора.

◆

19 лютого – УККА, відділ Пасейк-Берґен запрошує на забаву в Українській централі при 240 Hope Ave. в Пасейку; Початок о 8-ій вечора. Тел. **(973) 546-4659.**

◆

19 лютого – зимову забаву Valentine Dance проводить 2-ий відділ Організації оборони Лемківщини в домі СУМА в Йонкерсі. Початок о 9-ій вечора. Тел. **(914) 476-5549.**

◆

20 і 29 лютого – перегляд відеофільму „Твердиня української духовности. Університет 'Києво-Могилянська академія". 20 лютого – в Чикаго (2247 W. Chicago Ave), початок о 1-ій годині по полудні; 29 лютого в Українському культурному центрі у Воррені, Миш. Початок о 6.30 вечора.

◆

26 лютого – зимова забава Школи св. Юра в Нью-Йорку. Початок о 7-ій вечора.

◆

26 лютого – ювілейна карнавальна забава Комітету допомоги Україні (відділ Центрального Нью-Джерзі) відбудеться в Центрі української культури (Савт Бавнд Брук). Початок о 6-ій вечора. Телефони **(908) 534-6683, 755-8156 і 754-0898.**

◆

26 лютого – курс підготовки до іспиту на американське громадянство проводить ЗУАДК у Філядельфії при 1206 Катмен Евеню. Початок о 1-ій годині. Тел. **(215) 728-1630.**

◆

12-27 лютого – в Українському інституті Америки (2 East 79th Street, New York) відбувається виставка „Дві сестри": живопис А. Оленської-Петришин, живопис і скульптура Христі Оленської.

◆

5 березня – академія в честь ген.хор. Тараса Чупринки – Р. Шухевича відбудеться в школі Asher Levy School при 1-ій ав. між 11 і 12 вулицями в Нью-Йорку. Початок о 2.30 по полудні.

◆

11 березня – урочиста програма з нагоди 50-ліття Українського лікарського товариства Північної Америки (700 Cedar Road, Jenkintown, Pa). Початок о 6-ій веч.

◆

Збірка одягу і взуття для України – в Головній канцелярії УНСоюзу – 2200 Route 10, Parsippany, NJ. Тел. **(973) 292-9800, дод. 3055.**

До уваги читачів!

Оголошення в розділі „Що, де, коли?" є додатковим джерелом інформації і вміщуються в цій колонці тільки за умови подання цих оголошень через відділ реклями (тел. **973-292-9800, дод. 3040**).

Наш молодий душею осередок

Минуло 25 літ від дня заснування осередку св. Андрія в Норт-Порті.

При кінці 60-их років у Ворм Мінералс Спрінґ і в Норт-Порті жило лише декілька українців. Організована форма нашого поселення починається від 14 січня 1975 року – від перших сходин в хаті Василя і Тетяни Чубатих. В присутності 12 осіб засновано тоді першу громадську клітину – „Об'єднання українців". Там же й вибрано першу управу. Отже, п'ять українських родин-піонерів 25 років тому стали ядром нашої громади на Фльориді, з чого виросло велике українське поселення у Норт-Порті й довколишній околиці.

Керівник „веселої програми" на ювілейному святі Галина Черінь з юними виконавцями – Романом і Олею Варещуками та головою осередку Романом Малюком

Минуло ще трохи часу – і число українців в Норт-Порті значно збільшилося. Серед них побільшало впливових авторитетних, як от канадський сенатор українського походження Павло Юзик із своєю дружиною Марією. Обоє вони – провідні діячі УНО і братських організацій УНСоюзу і Української Католицької Церкви в Канаді – відразу знайшли спільну мову з подружжям Різників, яке було діяльне в американському ОДВУ – УЗХ, а також в Українській Православній Церкві. Хоч добре знали й українську ментальність з її характерно-історичним нахилом до поділів, все ж вирішили, за словами сенатора Юзика (цитую): „... Будемо творити тут таку громаду, якої ще не було серед українців. Мусимо у згоді, всі разом працювати для України, як соборники, без різниці на нашу партійну та віроісповідну приналежність..."

І громада пішла за цим мудрим почином. Невдовзі закуплено відповідну площу під будову, в що вклали свої значні фінансові пожертви піонери того українського соборно-громадського проєкту: Микола Семенюк, Володимир і Павлина Різники, Павло і Марія Юзики, Степан і Марія Демяки, Юрій і Лідія Головки, Олена Річицька і Володимир та Лідія Тимошенки. Складали щедрі пожертви, уділювали безпроцентові позички, вкладали працю, бо вірили у вартість початої справи. Разом освятили землю під будову священики обох наших віросповідань: отець Володимир Мельник – від Православної Церкви та отець Степан Адамяк – від Католицької. Обидва вони також від самих початків належали до основоположників громади.

Оформившись статутово із правним чартером в стейті Фльорида, громада прийняла назву: „Український релігійний і культурний осередок ім. св. апостола Андрія в Норт-Порті". 13 грудня 1979 року о. Володимир Мельник і о. Степан Адамяк посвятили першу частину новозбудованого дому, а невдовзі взялися за його розбудову і добудову до нього церкви.

Схвалюючи великий почин українських людей пенсійного віку в Норт-Порті, благословили його також три наші митрополити, яких тут соборно вітала уся громада. Першим прибув сюди в 1977 році Митрополит Мстислав із Бавнд-Бруку, другим у 1978 році – канадський Митрополит Андрій з Вінніпеґу, в 1979 році завітав до осередку Митрополит Української Католицької Церкви із Філядельфії. Найвищі наші церковні архиєреї в Америці і Канаді схвалили соборне спілкування в українській Христовій Церкві, надаючи їй статус адміністративної незалежности, але при тім духовного єднання через своїх священиків із православною та католицькою митрополіями.

В церкві, за відповідною ротацією, відправляли священики обох віровизнань: з католицької сторони молились тут о. Степан Адамяк, а тоді отці: Богдан Остапович, Богдан Левицький, монсіньор Ґресько, Юрій Богович, Андрій Назаревич, архимандрит Поспішил, Петро Фішер й інші; а від Української Православної Церкви – отці Володимир Мельник, Юрій Печенюк, Ілярій Хіль, Теодор Форостій, Нестор Столярчук, Михайло Борисенко та інші.

Церковним хором в самих початках керували Юрій Головко та Юрій Кисіль, а тоді довгі роки – Павло Грабович. Музичний супровід в численних імпрезах осередку здійснювали покійна Ярослава Грабович та Іраїда Черняк. Пізніше хором диригував Микола Андрушко, а тепер – Зоя Филипович.

Осередок св. Андрія, не будучи парафією, став унікальним взірцем практикуючого релігійно-церковного екуменізму, що його в Христовій Церкві ісповідували два великі Патріярхи – Йосиф Сліпий і Мстислав Скрипник. Жваву культурно-мистецьку працю запевнювали самовіддані референти, яких в управі, на щастя, ніколи не бракувало. Першою треба згадати канадську українку Лідію Тимошенко, яка створила основу для культурно-мистецьких імпрез. А після неї свій незатертий творчий слід залишили: покійні вже Юрій Головко, Епіфан Гриньків, Петро Черняк, Ярослава Грабович, Ніля Стецьків, а тоді – Дарія Ломницька, Міра Повх, Іраїда Черняк, Всеволод Маґас, Галина Король, Валя Мушинська, Леся Татарко і гордість нашої громади Ганна Черінь. В цьогорічній управі осередку культурно-мистецькою референткою є Марійка Білинська.

Певна річ, осередок вимагає міцної фінансової основи, адже належало сплачувати борги, пов'язані з розбудовою і з розвитком бібліотеки, суспільної опіки, а понад усе – допомоги Україні, яка тоді ще знаходилась в тюрмі народів, СССР. І тут прийшла з практичною допомогою „українська кухня". Із вмілістю добрих менаджерів провадила справами кухні канадська українка, одна із засновниць нашої громади Параня Стефурак-Сич, по ній прийшла американська українка Павлина Різник. Тепер відповідає за цю ділянку Віра Люлька, при активній помочі Ніни Вовк. Першим касиром нашої громади була Лідія Головко, а після неї Павлина Різник, Яків Степовий, Іван Лотоцький, пізніше – Соня Пелачек, Михайло Белендюк, Богдан Ващинський і Мирон Кузьма. В теперішній управі за фінанси відповідають Мих. Белендюк і Марія Серна. Наша маленька внутрішньо-українська крамничка, твір покійної Павлини Різник, працює далі під зарядом Дарії Ломницької, а її допомагають Марія Тесарович, Оля Кобзяр і Марія Кузьма.

Бібліотекою, яка носить почесну назву покійного сен. Павла Юзика і яка є духово-інтелектуальною скарбницею нашого осередку, заопікуються Женя Петріна, Галина Паньків-Черінь, Софія Барусевич, Тамара Наболотна і наш організаційний референт Степан Паньків. Зі суспільною опікою осередку пов'язали себе Параня Стефурак-Сич, Лідія Головко, Марія Юзик і Павлина Різник, а згодом – Тамара Наболотна, Марія Бойдуй, Ніна Панчак та інші, зокрема о. Володимир і паніматка Мельник.

Зовнішня інформація та зв'язки з американським світом були започатковані ще в 70-их роках сен. Павлом і Марією Юзиками, а тоді продовжували Павлиною Різник, Марусею Попович, Петром Підгородецьким, Йосипом Івановим і Анастазією Вокер, а тепер – головою осередку Романом Малюком. Український пресовий світ інформували Міра Повх, Ніля Стецьків, Павло Турула, Галина Король, Ліда Белендюк і теперішня пресова референтка Галина Паньків.

Церковними референтами, старостами та відповідальними різних церковних повинностей були Юрій Головко, Прокіп Ніцпон, Павло Любчинський, Епіфан Гриньків, Микола Фрей, Теодор Беш, Павло Ткач, Микола Пелачек, Микола Филипович, Михайло Герасимів, Микола Скоморовський, а тепер – Джордж Теребуш, Ю. Татарко і С. Паньків. Багато корисної праці в господарському секторі вклали Олена Річицька, Поля Шелухін, Григорій Прискурів, Іван Марченко, Микола Пелачек, Володимир Король, Михайло Вовк, Іван Попівчак, Іван Тащук. Головами контрольної комісії були Володимир Тимошенко, Теодор Беш, Яків Степовий, Степан Герасимів, Володимир Ваверчак, Богдан Козак і Мирон Кузьма, а головами товариського суду – Микола Семенюк, Адам Бабич, Володимир Ломницький, Сильвестер Мартюк, Павло Сениця, Міра Повх, а тепер – Теофіль Грегорчак.

На початках плянування і побудови осередку працював Будівельний комітет в такому складі: Адам Бабич, Микола Семенюк, Микола Попович, Микола Фрей, Теодор Беш, Яків Литвинчук, а від управи – Володимир Різник, який 15 років успішно очолював управи осередку. У другому десятирічччі управу очолювали Микола Андрушко – три роки; Роман Шраменко – п'five років; Іван Тащук – один рік, а тепер головою є Роман Малюк.

Осередок св. Андрія, будучи пов'язаним з національно-патріотичним світом України та керуючись засадами соборного спілкування в Церкві і громаді, зумів фінансувати будову церкви в селі Шевченкове (колишня Кирилівка), відбудову української греко-католицької церкви в Польщі, скласти фінансові пожертви для київської та львівської духовних навчальних закладів, для відбудови Свято-Михайлівського собору в Києві. Члени управи осередку в 70-80-их роках висилали різними способами допомогу українським дисидентам, політв'язням, підпільній Українській Церкві, сиротинцям і бідним дітям в Бразилії і Польщі. А відколи Україна стала незалежною, наша допомога значно зросла. Зокрема для Києво-Могилянської і Острозької Академій, Луцького університету, для жертв Чорнобиля і студентів, для шкіл і сиротинців. Наш осередок активно сприяв приїздові до Америки різних мистецьких ансамблів і визначних особистостей, як Оксана Мешко, Микола Руденко, Данило Шумук, Валентин Мороз, а пізніше – проф. Вячеслав Брюховецький, ген. Костянтин Морозов, Юрій Щербак, Сергій Білокінь, Євген Сверстюк та інші.

Вшановуючи 25-річчя заснування в Норт-Порті першої української громадської клітини і 20-річчя посвячення осередку св. Андрія, ми вшановуємо усіх тих мудрих, працьовитих і жертвенних українців, які вміли стати понад усе те, що нас ділить і роз'єднує, і спільними силами служити нашій Церкві і Україні.

Роман Шраменко

Стіл президії під час ювілейного прийняття.

За 75 центів на годину...

Таким я був на пароплаві „Генерал Тейлор“

Двадцять першого вересня 1950 року я виїхав з табору переміщених осіб імені Лисенка в Гановері до Америки на пароплаві „Генерал Тейлор". Це був транспортний корабель для перевезення війська. Вперше в своєму житті я побачив море. Куди не подивишся – вода аж до обрію.

Харчування на кораблі було добре. Дехто умудрявся з'їсти десяток круто зварених яєць – і нічого, виживав. Але більшість страждала від морської хвороби і не могла їсти. Крім загальної залі, де було розміщено найбільше іміґрантів, були невеликі каюти з двоповерховими ліжками, осіб на десять. В одну з таких кают потрапив і я. Подорож була монотонною. Погода не з кращих – мжичив дрібний, холодний дощ, навіть інколи сипала завірюха. Був шторм, під час якого було заборонено виходити на палубу, але дехто нехтував забороною. Серед таких був і еміґрант з Юґославії. На кормі корабля його хвилею збило з ніг, він ударився головою об щось металеве і загинув на місці. Після шторму корабель зупинився і його поховали у морі.

Курс корабля був на південь, до Нью-Орлеану. Прояснювалось небо, море ставало спокійнішим, тепліло, більше людей виходили на палубу. Вранці 27 грудня ми побачили береги Фльориди, а наступного дня припливли до Нью-Орлеану. Хто з чим, а я з книжками їхав до Америки. Хвороблива, інколи до смішного, любов до книги, ще з середньої школи, змушувала мене їх збирати. Митний службовець запитав, що я маю в скрині і, не відкриваючи, пропустив. В залі зустріли мене представники Світової служби церков – ця організація спровадила мене до Америки. Дали десять долярів та відвезли мене і два молодих подружжя до автобусної станції. Була одинадцята година дня. Автобус, яким ми мали їхати на північ, відходив у восьмій годині вечора, тому ми пішли оглянути місто. Нью-Орлеан вразив нас своєю відмінністю від европейських міст – величезною кількістю авт, що рухались по всіх вулицях, світлом електричних реклям, що мерехтіли різними кольорами над крамницями, забитими різноманітним крамом. В харчовій крамниці, до якої ми зайшли, ціни вражали своєю дешевизною. На десять долярів, які ми отримали, можна було закупити ледь не всю крамницю: якщо ми стали багаті, ледь ступивши на американську землю, то що буде, як трохи тут поживемо? Я купив майже на цілий доляр білого, як сніг, хліба та ковбаси на дорогу.

В автобусі ми зайняли задні місця. Шофер намагався нам пояснити, що задні місця є для негрів, і ми мусимо перейти на передні, але ми категорично відмовились. Ми не знали, що закони півдня забороняють інтеґрацію білих з неграми. Після декількох спроб шофер, побачивши, що нічого не виходить, залишив нас у спокої, бо, мабуть, вирішив, що великої різниці між еміґрантами і чорношкірими немає.

Поступово автобус заповнили пасажири: білі – попереду, чорні – позаду. Пасажири, як білі, так і чорні, дивно приглядалися до нас, особливо як ми почали трапезу з білим хлібом і ковбасою. Шкода, що не було чарки та сала.

В Ст. Пол на автобусному двірці мене зустріли Ігор Кубик та Петро Мирошниченко. Таксівкою приїхали до помешкання, де жив Ігор зі своєю сім'єю – дружиною Ніною та двома малими синами. Петро Антонович стояв у них на квартирі. Привітливо зустріла мене молода господиня:

– Вітаю тебе, Юро, на американській землі. А тепер до столу, бо ви всі голодні.

І ось вже ми за столом смакуємо гарячий український борщ. Після борщу – вареники з сиром. Але що мене найбільше вразило, так це сметана – біла та густа, з вареником аж тане в роті. Здається, що такої смачної сметани ніколи не їв. За сім років забулася ота мамина сметана, вершкова.

На другий день почав шукати працю. З роботою в цей час було надзвичайно тяжко. Не так давно закінчилась війна, більшість вояків повернулись додому і їм надавалась першість в отриманні праці. Промисловість ще не цілком переключилась з військової на цивільну, а тому робочих місць не вистачало для всіх, що потребували. Тим більше, в зимовий час зменшується ринок праці, бо зимою багато фармерів вирушає до міста в пошуках роботи. Та ще і нас, еміґрантів, в такий час принесло до Америки.

Завдяки професорові Мінесотського університету Грановському, старим українським еміґрантам та таким новим, як родина Кубиків, число українців збільшилось. З табору приїхало багато інтеліґенції: професор Х.С. Рябокінь, професор П.Й. Петренко, науковець Д. Соловей, доктор Турукало, інженер Ф. Прокопов, згадуваний вже учитель середніх шкіл П.А. Мирошниченко. Не знаючи досконало англійської мови, ми мусіли фізично працювати – прибирати бюра, чистити підлоги, мити вікна. Наприклад, доктор Турукало прибирав та мив підлогу в одному зі шпиталів. Ігор Кубик працював вдень на фабриці, що виробляла холодильники, а вночі прибирав готелі. Незважаючи на перевтому, Ігор старався і мені допомогти знайти якусь постійну працю, їздив зі мною по різних підприємствах.

І от, накінець, у ресторані готелю вночі я мию посуд за 75 центів на годину. Робота тяжка – брудний посуд треба укласти у великі металеві, з товстого дроту нержавіючої сталі ящики, поставити їх кілька перед машиною, включити конвеєр, який втягає ящики всередину і під тиском, гарячими струменями води, вимити бруд. Тоді з другого боку треба вибрати гарячий посуд, перетерти рушником, укласти в інші ящики і вже хтось інший забирає їх до кухні. Те саме з ложками, ножами і виделками.

Кінчаю працю пізно вночі. На вулиці чекаю на трамвай, який нічної пори ходить через дві години. Часто прийдеш до зупинки, а трамвай вже відійшов. Треба іти пішки п'ять кілометрів, а довкола – зима, яка славиться своїми холодами по цілій Америці. Всі вулиці міста посипані сіллю, від якої сніг розтає і робить холодну, неприємну сльоту, що чавкає під ногами. Черевики у мене німецькі, літні, промокають наскрізь від солоної сльоти. Хоч як швидко ідеш, а ноги мерзнуть, дубіють. Змерзнеш, як цуцик, аж зуби цокотять. Купити теплі черевики – немає грошей, ще не заробив. Прийдеш додому – і зразу в постіль. В кімнаті – холодно, по стінах виступає пухнатий іній, намерзає лід.

І от я отримав своїх перших зароблених сорок вісім долярів. До цього часу я жив на залишки з тих десяти долярів, що отримав ще в Нью-Орлеані, та позичив десять у доктора Турукала. Купив теплі робочі черевики і, звичайно, повернув борг.

Так воно було 50 років тому...

Юрій Курилко

„Вестерн Юніон" відкриває нове представництво в українському районі Торонто

Ренді Престон (зліва) і Енді Бонрі з працівницею CGC Оксаною

ТОРОНТО, 30 січня – „Вестерн Юніон" – світовий лідер з переказу грошей – повідомив сьогодні, що компанія „Canadian Global Center Inc" (CGC) стала основним представництвом компанії „Вестерн Юніон" в українській громаді Торонто. Розташований у самому центрі традиційного поселення української громади Торонто, CGC тепер матиме можливість приймати перекази грошей, що їх здійснює „Вестерн Юніон" як до України, так і до 175 інших країн світу.

– Наші засади – довіра, відповідальність, швидкість та зручність, – сказала Гражина Булка, менаджер міжнародного відділу „Вестерн Юніон", на церемонії укладання угоди між „Вестерн Юніон" та CGC. – Ми щасливі, що тепер маємо представників, так близьких до української громади – найчисленнішої серед східньоевропейських етнічних груп у Канаді. Разом із CGC „Вестерн Юніон" зможе краще обслуговувати цю громаду.

Світлана Черкай з банку „Авал" у Києві.

CGC – єдина корпорація в Північній Америці, яка доставляє книжки, газети та журнали безпосередньо з України. Через CGC українці можуть передплачувати українські газети та журнали й бути в курсі всіх подій, що відбуваються на їхній батьківщині. Українська книгарня, яка знаходиться в тому ж самому будинку, має чимало щойно надрукованих книжок українською мовою. Мета додаткових послуг CGC – задовольнити підвищений попит великої кількости іміґрантів з України.

– Ми задоволені й раді, що можемо надавати послуги „Вестерн Юніон" українській громаді, – сказав Енді Бонрі, президент CGC. – Ціни за грошові перекази порівняно невисокі. Скажімо, за переказ 100 канадських долярів до України доведеться сплатити лише 17 долярів, за переказ 200 – 21 доляр, а за 1000 – 65 долярів. До того ж, „Вестерн Юніон" – це компанія з понад 125-річним досвідом. Переказувати гроші через неї дуже легко, а надійна комп'ютерна технологія дозволяє адресатові отримувати переказані гроші майже миттєво.

„Вестерн Юніон" гарантує надійні грошові перекази в майже 500 населених пунктів України

„Вестерн Юніон" має понад 470 своїх агентів в Україні. Найбільший серед них – банк „Авал", який докладає всіх зусиль, аби найкраще обслужити клієнтів. „Швидкий та надійний переказ грошей має величезне значення для тисяч наших клієнтів", – сказала в телефонному інтерв'ю Світлана Черкай з банку „Авал" у Києві. Canadian Global Center розташований за адресою: **2118-A Bloor St., West, Suite 203, Toronto, Ontario, M6S 1M8.** Тел.: **(416) 604-0060, 1 (800)763-3303; факс: (416)604-0056.**

„Вестерн Юніон" заснована ще 1851 року, розпочала перекази грошей у 1871 році. Компанія здійснює швидкі грошові перекази, маючи понад 78 тисяч своїх представників у 176 країнах світу. В Канаді „Вестерн Юніон" має понад 1800 представництв. „Вестерн Юніон" є філіалом First Data Corporation (NYSE:FDC). За докладнішою інформацією про „Вестерн Юніон" завітайте, будь ласка, на Інтернет: **www. westernunion. com.**

УКРАЇНА І СВІТ

Аскольд Лозинський

ПОГЛЯД З УКРАЇНИ

Фідель Сухоніс

Йдучи до об'єднання діяспори

„Ми повинні захищати інтереси українців у всьому світі", – так вважає президент Світового Конґресу Українців Аскольд Лозинський. Ще до знайомства з ним я чув, що ця людина дуже активна в політичному та громадському житті української діяспори.

Особливої популярности, гадаю, Аскольд Лозинський набув після того, як виграв ще з кількома позивачами судовий процес у популярної в США телепрограми „60 хвилин" – властне, у всеамериканської потужньої телекомпанії, яка готує згадану програму. Суть конфлікту полягала у звинуваченні українців в антисемітизмі та фашизмі. Хоч і найдемократичніша у світі країна Америка, але правду й тут не просто відстояти, коли не маєш достатньо грошей.

Які з огляду на це були можливості у наших активістів і в потужної американської телевізійної станції, не варто й говорити. Та А. Лозинський зі своїми колегами довів, що українці здатні постояти за свою честь та гідність. І це є найважливішим підсумком цього складного та переможного для нашого світового національного кореня судового процесу. Розмова з президентом СКУ у мене сталася в дні роботи 25 з'їзду ООЧСУ, котрий відбувався у жовтні минулого року в Іст-Гановері, Ню-Джерзі, де мені разом з владикою Адріяном з УПЦ КП пощастило побувати.

А перед тим я мав „розмову" з дворічним Максимом Лозинським – маленьким українцем, народженим в Україні. Його мати Роксоляна, типова жінка західнього вишколу, була зі мною привітна, немов землячка з Київщини. І вся родина Аскольда Лозинського справляла враження чогось добре знайомого з України.

Наша розмова з А. Лозинським була щирою та відвертою.

– Пане Аскольде, я є приємно здивований зустріччю з вами і вашими однодумцями – українськими патріотами молодшого покоління, народженими в Америці. Під час моїх минулих візитів я мав справу більше з сивочолими провідниками у діяспорі. Ви ж, як то кажуть, „стопроцентовий американець" і вже давно є провідником нашої громади на чужині.

– На щастя, я не є винятком. Нині серед українців західньої діяспори, народжених на чужині, все більше пробуджується потяг то своїх витоків, до землі своїх батьків, її культури, історії, традицій. Голова українців Канади Євген Чолій має 40 років. Степан Романів, котрий очолює громаду українців Австралії, народжений вже на п'ятому континенті. Любомир Мазур, який є провідником нашої громади у Великій Британії та Володимир Панчук з Німеччини – також молоді люди. Половину з 75 відділів Українського Конґресового Комітету Америки – найбільш впливової української громадсько-політичної організації у США, очолюють представники молодої ґенерації.

– Ви очолили Світовий Конґрес Українців у грудні 1998 року. На етапі, в якійсь мірі переломному, доленосному для усієї нашої діяспори. Адже усе більшого значення набуває наша держава. Як нам все ж таки не загубити рівновагу у праці?

– В Україні нині проживає близько 49 мільйонів населення. Ще 20 мільйонів становить західня і східня української діяспори. Отож у нас є всі підстави для того, щоб становити поважну силу, з котрою рахувалися б нині у світі. Вочевидь, це в першу чергу залежатиме від українців, від того, як ми зможемо боронити свої права. І тут велику надію слід покладати на координацію наших спільних зусиль. Адже сьогодні лише у західньому світі проживає української діяспори два з половиною мільйони. Очевидно, що в силу об'єктивних причин це найбільш економічно незалежна частина нашої спільноти. Однак ми мусимо реалізувати багатомільйонний самодостатній потенціял українства, скажімо, у Росії, Казахстані, Середній Азії. Саме координація діяльности світового українства є сьогодні найпріорітетнішим завданням СКУ.

– Що б ви виділили серед найважливіших завдань, котрі нині стоять перед вашою організацією?

– Це створення єдиного об'єднання світової української діяспори. Це завдання стоїть в контексті того, про що йшлося вище. Адже нові політичні реалії роблять поділ на західню й східню діяспору шкідливим. Ми мусимо захищати наші права скрізь, де живуть українці. Хоч, так вже склалося, що найбільше нині ми повинні піклуватися проблемами збереження нашої ідентичности саме на східних теренах. Проблема Української Православної Церкви в Росії, і взагалі захист національно-культурних запитів українців у цій країні, повернення на батьківські землі після акції „Вісла" українців в Польщі, припинення ословачення українців на Пряшівщині, проблеми наших людей у Берестейщині... – перелік, на жаль, може бути довгим. Взагалі нині для СКУ концептуально можна виділити два головних питання. Перше – захист українського народу незалежно від місця його проживання. І друге – закріплення української державности.

– Пане Аскольде, так вже побудований цей світ, що будь-яка діяльність, тим більш така масштабна, котру прагне здійснювати СКУ, потребує коштів. Наша спільнота у західньому світі не така вже й заможня в порівнянні з деякими етнічними групами. Про матеріяльні можливості решти світового українства нині просто боляче говорити, особливо в Україні чи Казахстані... Чи можна взагалі серйозно вести мову про матеріяльну підтримку майже 70-мільйонної України (разом зі східньою діяспорою) від трохи більш як 2.5 мільйона українців, котрі живуть в економічно розвинутих державах.

– Очевидно, що так. Хотів би зазначити, що ми тут використали ще далеко не усі резерви. По-перше, навіть серед українських жертводавців ще не з усіма налагоджена співпраця.

Окрім того, сьогодні можна залучати світові фінансові джерела, котрі призначені на просвітницькі або гуманітарні цілі. Багато може надати фінансової підтримки, скажімо, американська держава. Лише слід вчасно й аргументовано подбати про це. Переконаний, що ми тут також ще багато недопрацьовуємо. Однак, я вірю у наші можливості.

Фідель Сухоніс – письменник, головний редактор часопису „Бористен", позаштатний кореспондент „Свободи" на Січеславщині

Не скоро вивітриться шовіністичний чад з їхніх голів

З приводу безуспішного українсько-російського „діялогу"

З київських газет докладніше довідуємося про зміст виступів на IV Міжнародній науково-практичній конференції 9-10 грудня минулого року, організованій Національним інститутом українсько-російських взаємин Ради національної безпеки і оборони України та присвяченої „діялогові української і російської культур в Україні".

Ось загальний висновок: „Насправді ж відбувався монолог проросійської партії в Україні, яку представляла її креатура із Фонду підтримки російської культури в Україні (Русскій фонд), з Комітету Верховної Ради України з питань прав людини, національних меншин та міжнаціональних взаємин, з Комітету Верховної Ради з питань свободи слова та інформації, з Інституту соціології НАН України. Конференція проходила у формі звинувачення України в усіх смертних гріхах та образах, яких зазнають „русскоязичниє" в Україні...",– пише в газеті „Український Форум" голова Секретаріяту Конґресу української інтеліґенції Олександер Гудима.

У цьому ж числі газети аналізує перебіг згаданої конференції Михайло Горинь, колишній політв'язень, тепер відомий діяч Республіканської партії. Зокрема він зупиняється на виступах українських вчених, які своїми переконаннями, а значить і конкретною діяльністю, сприяють русифікації незалежної української держави. Наприклад, заступник директора соціології НАН Микола Шульга, добре знаючи про засилля російської мови на сході і півдні України, вважає цей стан „прізнанієм етнокультурной плюралістічності" теперішнього українського суспільства. „Пан Шульга виступив як специфічний лікар, який хворобу вважає нормою",– коментує доповідь соціолога М. Горинь.

В цьому ж дусі рабського запобігання перед росіянами викладав свою „концепцію" перший заступник директора Національного інституту українсько-російських взаємин Анатолій Гуцал, який, не відчуваючи ніякого болю за трагічний стан української культури, впевняв присутніх, що русифікація – це не насилля, і що український вчений мусить стати російськомовним, якщо хоче прилучитися до скарбів російської науки. Втративши елементарне почуття справедливости, А. Гуцал відверто зневажив багатовікову боротьбу українців за свободу, сказавши, що Україна без Росії не стане повноцінною державою, а залишиться „пєвчєй рєзєрвацієй".

Отже, атмосфера цієї конференції, спонзорованої київським „Рускім фондом", цілком узгоджується з дискримінацією українців в „демократичній" Росії: вони дотепер не мають там жодної української школи. Іншими словами, йдеться про вперте намагання великодержавних шовіністів і їхніх „менших братів" в Україні увічнити російську „вищість", унеможливити паритет у взаєминах між цими двома сусідніми культурами.

От тільки чи можна вважати культурною країну, яка не мислить свого життя і майбутнього без потоптання найкращих надій усіх сусідніх народів? Чи це вищість – плодити перевертнів, вся „вченість" яких зводиться до висловленого Шевченком „...нехай, каже, може, так і треба..."?

Ось справжнє обличчя цієї російської „вищости". У грудневому числі „Сучасність" вмістила щоденник відомої української поетеси Ірини Жиленко. Вона згадує, як у 1962 році до Києва приїхали популярні в Росії письменник Васілій Аксьонов і кінорежисер Андрєй Тарковській. Відвідавши музей Шевченка, вони залишили у книзі гостей такий запис: „Ми посєтілі музєй Шевченко, осмотрєлі ето хорошеє помєщєніє, в котором можно би било размєстіть больніцу. Не много лі ето для одного чєловєка, которий, по суті, нічего не значіт ні для соврємєнності, ні для своєго врємєні?".

На тлі цього „вищекультурного запису" можна краще зрозуміти „наукову діяльність" наших гуцалів і шульгів...

Петро Часто

Курси для вчителів з України

Вже шостий раз у Вашінгтоні перебувають педагоги з України. Вони приїжджають на семитижневий вишкіл. Перший і останній тижні проводять у Вашінгтоні, а п'ять тижнів у різних штатах ознайомлюються з програмами, способом навчання, вивчають громадські права – починають як студенти, а закінчують як самостійні учителі.

За цим важливим для України проєктом стоїть Державний департамент США з Бюром освіти і культури, Управлінням ґльобальних освітних програм, Відділом обміну педагогами, а також приватна, неприбуткова організація „Американська Рада Міжнародної Освіти" (American Councils for Internation Education:ACTR (ACCELS).

Американську Раду створено в 1947 році – для сприяння вивченню англійської мови. З розпадом СССР Рада поширила свою працю в семи незалежних державах: Казахстані, Киргизії, Росії, Туркменії, Україні і Узбекистані.

З Україною Американська Рада співпрацює від 1998 року в двох програмах: в освітній та в ділянці нагороди за видатні заслуги в навчанні. Цього літа біля 75 нагороджених за видатні заслуги в навчанні прибудуть до США на семитижневий професійний семінар. Приїде дві групи – по 20 учасників кожна. По закінченні стажування разом з кожною групою від'їжджає в Україну четверо американських учителів на два тижні. Вчителів, яких відзначено за видатні заслуги в навчанні, Американська Рада приймала вже двічі по 15 осіб. Їх вибирають з усіх областей.

Як відбувається набір кандидатів на ці курси? Американська Рада пропонує Державному департаментові райони, з яких хочуть набирати кандидатів, відтак оголошує в тих районах конкурс на стажування в США. Кандидати в Україні виповнюють спеціяльну анкету в центрах, де діють американські ради. Всі кандидати мусять знати англійську мову.

Анкету та висліди іспитів працівники рад пересилають до Вашінгтону. Рада вибирає фіналістів з кожного району та повідомляє вибраних кандидатів.

Богдан Ясінський,
Вашінґтон

ДВІ КОЛОНКИ З ПРОДОВЖЕННЯМ

Ліна Костенко

ГУМАНІТАРНА АУРА НАЦІЇ
або *Дефект головного дзеркала*

(Продовження. Початок див. ч. 2, 3, 4, 5, 6)

Після віків такого „возз'єднання" довго ще нам доведеться вдаватись до сумних зіставлень. Але все це проблеми минулих аспірацій. А сьогодні, зверніть увагу: Ростропович, приїхавши в Росію з симфонічним оркестром, каже: „Ми будемо грати російську музику, щоб показати, який великий російський народ".

І поки тут наші пігмеї намагаються повалити наших велетнів, Росія, мов та цариця з пушкінської казки, все заглядає у дзеркальце, все його питає: „Я ль на свете всех милее, всех румяней и белее?" У нас поремонтувати центральну вулицю столиці, і то скільки було нарікань, – зарплатні не дають, а Хрещатик вимощують. А Росія реставрує свій Петергоф, відновлює бурштинову кімнату. Правда, при цьому вона торохтить кістками убієнної царської сім'ї і бомбить Грозний, що їй аури не додає.

Ми навіть 800-ліття Чорнобиля не зуміли відзначити. Ювілей мертвого міста, – де ще таке у світі є? Міста славного, старовинного, атомний попіл якого мав би стукати в наше серце, – не відзначили і забули. А в Нижньому Новгороді, наприклад, збираються святкувати „1000-летие русской ложки". Хоч тоді там не тільки російської ложки, а й самих росіян ще не було, була мордва і булгари. Нація любить себе, доточує там, де куцо. Поки українці думають, що Анна Ярославна, королева Франції, – київська княжна, то десь у Ярославлі, у глибині Росії, реставрують якийсь будинок під готель „Анна Франс", відкривають пам'ятник Ярославу Мудрому, і президент Росії називає його „первым русским князем-реформатором". А українська делегація за його спиною тільки знічено усміхається.

В часи чергової смути монах Філофей сидів у якомусь псковському монастирі і шив Москві на виріст теорію „третього Риму". І хоч він себе називав: „невежа в премудрости", але добре тямив, що робить. Замість того, щоб писати, що Москва у мокві сидить, і московити великими гідностями не позначені, він ставив Москві її державницьку оптику. І вона таки добре її побільшувала ось уже стільки століть. Потім митрополит Макарій писав не яку, а „царственну книгу". І виникла генеалогічна легенда про походження московської царської династії від „Августа-кесаря", звичайно ж, з пересадкою в Києві, у князя Володимира. І хоч би як пручалася реальна історія, а російські історики – як ілюзіоністи, вони виймуть те, що ніколи там не лежало. І це буде „московська схема світової історії", як писав професор Оглоблин. І поламати цю схему дуже важко. А місця для України в цій схемі нема.

А де наша універсально-державницька теорія? Я не закликаю до троглодитсько-шовіністичних ідеологем, але ж потрібна концептуалізація підвалин, на яких має стояти держава.

Наріжним каменем таких підвалин у цивілізованих народів завжди була Книга, культура. Рим переміг Грецію мілітарно, але вона його підкорила культурою, продовживши себе в античному інваріанті і подарувавши йому історичне безсмертя. В епоху Відродження навіть данину з переможених брали книгами. Ось тут, може, і є печальна розгадка, чому Гердер писав: „Слов'янські народи займають на землі більше місця, ніж в історії". Це не так. Історія була, історія гідна великих народів. Але вона не віддзеркалена у всесвітньо відомих анналах. На те склалось багато причин, серед них і візантійська відрубність культури серед латиномовних культур. Але також очевидно й те, що шаблями наші предки володіли краще, ніж пером. Бо якщо Данія має в початках своєї історії такого Саксона Граматика, що написав „Діяння данців", то відтак є і данці, і їхні діяння, духовно не привласнені ніким. Історик Йордан описав діяння готів. Готів немає, а діяння є.

В початках сотворіння світу було Слово. В початках сотворіння нації теж повинне бути Слово.

Але якщо вже так сталося, якщо предки не виявили таких комунікативних інтенцій і не залишили свого потужного дзеркала, то, принаймні, треба поглянути в чуже неупереджене. Французький історик Шерер, наприклад, писав про українців так: **„Ми побачимо батьків, що передали своїм синам почуття гордості бути незалежними й залишали їм у спадок саму тільки шаблю з девізом: 'Перемогти або загинути!'".** Цілком інший образ нації. Де ж тут стояння на колінах, де хронічний сон, де три гетьмани з двох українців? Це, повторюю, так бачив українців француз. Але він же й писав: „Ці чесноти, що викликають захват, коли йдеться про греків чи римлян, можливо, вважатимуться варварськими у розповідях про козаків". Так і сталося. Чому? Знову ж таки, питання оптики і того головного дзеркала, яке чомусь не фокусує правди. Взагалі ж у дзеркалі світових опіній „національні фізіогномії", як назвав їх Кант, відбиті більш чи менш об'єктивно, в сумі своїх антропологічних характеристик і на підставі домінуючих дефініцій духовно-історичного порядку.

Кант у своїй „Антропології з прагматичної точки зору" зробив побіжну характеристику різних народів. У іспанців він констатує „національну гордість" і свідомість власної гідності, у німців – „темперамент холодної розсудливості і витримки". Французи, на його думку, відзначаються чемністю і вишукуваним смаком до спілкування, а італійці – художнім смаком. Про вірменів пише з великою симпатією, як про народ розумний і працелюбний. Сучасні греки здаються йому підупалими порівняно з їхніми великими предками, але ще здатними до відродження.

Що ж до Росії, то він сказав про неї досить ухильно, – „Росія іще не те, що потрібно для певного поняття про природні задатки, готові до розвитку". Англійців і французів Кант становчо називає двома „найцивілізованішими народами на землі" і, крім природних властивостей, відзначає їхній „розвиток за допомогою мови".

Англійській мові він вже тоді передрікав роль найбільш комунікативної ділової мови. Неважко помітити, що історія з часів Канта не раз підтверджувала слушність його спостережень. Українці, зрозуміло, в цих кантівських викладках не присутні. Україна була у складі іншої держави, і як складова, попри всю її національну самобутність, самостійно для світу не існувала. Лише в окремі періоди до неї пробуджувався інтерес.

(Мову оригіналу збережено)

Закінчення в наступному числі

ПОЛІТИЧНИЙ ФОРУМ ЧИТАЧІВ

Росія, Чечня і „дипломатична гнучкість" Л. Кучми

Взяти слово на політичному форумі читачів мене спонукала стаття Левка Лук'яненка у „Свободі" ч. 1 за 6 січня 2000 року під заголовком „Війна Росії проти Чечні: наше ставлення", в якій автор стверджує, що всі ми вдячні Богу, що Україна тепер уже самостійна держава – її діти, сини і доньки наші, не мусять складати свої голови десь далеко від України під московським караулом, за чужі нам інтереси...

І висловлює такий осуд: „Щойно війна із Дагестану перекинулась на Чечню й почала загострюватися, як Президент України поспішив стати на бік московського уряду, прийнявши її брехливу тезу про те, що, мовляв, взаємини Росії з Чечнею – це внутрішня справа Росії, і що вона, Росія, в межах своєї держави (Р.Ф.) бореться з чеченським тероризмом"... І далі Л. Лук'яненко пише: „Аморально з боку України виявляти симпатії до тюрми народів, з якої вона щойно вирвалася. УРП засуджує таку аморальність уряду Кучми і заявляє про свою цілковиту солідарність із кавказькими борцями за незалежність". Тяжко не погодитися з цими думками і висновками знаменитого колишнього дисидента, багаторічного в'язня ҐУЛаґу. І все ж я буду (спробую) боронити дії Президента незалежної України Леоніда Кучми.

Не зашкодить звернутися трохи до історії: перегортаю знову сторінки книги „Правда Кобзаря", яку написав відомий наш філософ-письменник Василь Очерет-Барка понад 40 років тому. Цитую: „Достоєвський попереджував саму Росію, що її загарбництва в Европі примусять таємні держави об'єднатися для оборони, і росіян будуть спалювати, як „шкідливих паразитів".

Це був пророчий голос найбільшого з геніїв Росії, полум'яного патріота її, який провиджував, звідки і від чого – нещастя: від отечественної жадоби на чужі землі в Европі". І далі: „Але нема іншої ради, як одна, – для загального визволення – росіяни повинні з **несвоїх** земель віддійти; бо та ненависть, вибухнувши при обставинах значного конфлікту, відплатиться на нації: можливо, з історичною катастрофою". І гетьман Мазепа попереджував... Згодом прогнози І. Мазепи зрозуміли політики майже всіх европейських країн („Битва під Полтавою повинна зараховуватися до подій, які змінили долю світу", П. Ясєніца, 1967), не зрозуміли цього лише „малороси".

Отже, 8 років Україна вже незалежна. Стільки ж існує Російська Федерація (зменшена імперія зла), і росіяни не мають наміру звільняти добровільно решту несвоїх загарбаних територій.

Ще одна думка Л. Лук'яненка: „... Доки територія цієї загарбницької держави не буде зведена до території власне Московщини, доти в російських шовіністів залишатиметься надія на відновлення імперії, отже, доти й існуватиме загроза українській державності".

Одначе, на моє переконання, з цього випливає потреба тривалого миру з сусідньою Російською Федерацією.

Хоч Президент України і „зайняв бік московського уряду" в Москві, але повернувшись – затвердив постанову Конституційного суду України, що всі державні установи повинні вживати у діловодстві тільки державну українську мову; навчання від дитячих садочків до університетів провадиться в Україні державною українською мовою; колгоспи раз і назавжди ліквідуються, а земля переходить у власність селян, тим, які бажають і уміють на ній господарювати.

І в цій діяльності усі ми мусимо допомагати Президентові Кучмі, разом і дружно всебічно скріплювати Україну матеріяльно і духовно, щоб стала вона скоріше такою, якою сам Бог велів їй стати – багатою, сильною, красивою і справедливою. І щоб військо своє українське, лицарське-козацьке, на твердий камінь поставила, бо Україна мусить сама свою незалежність боронити!

І я довіряю сьогодні Президентові України Леонідові Кучмі: він з ентузіязмом робить, що треба і як може, а „дипломатична гнучкість" допоможе оминати небезпеки, засідки ворогів і „друзів"!

Яків Ємець,
Фінікс, Арізона

НАДБУДЕННЕ

Три самоназви України. Чи повернеться „Русь"?

В Альмансі-2000 знайшла я аж у двох різних матеріялах згадку про наші давні самоназви: Русь, русини. В. Глинчак досить переконливо пише про те, що Україна – це не „окраїна", і пропонує цікаву версію щодо того, за яких обставин Русь стала Україною. Він стверджує, що після самоназв Поляни і Русь – „Україна – це третя наша самоназва в історії. Судячи з природи тріяди – це вже наше єдине і завершальне імення. Будьмо його гідними". Дещо з іншого боку заторкує цю проблему К. Найпавер, висуваючи вагомі аргументи на користь того, що „Слово о полку Ігоревім" – не російська, а русинсько-українська культурна спадщина. Принагідно автор гіпотези зауважує: „...Ніхто сьогодні не закликає міняти назви Україна, українці на історичні – Русь, русичі, русини, хоч уявити це неважко: адже повернулися українці до тризуба...".

Чи не було б доцільне звертання „Свободи" до цієї та їй подібних тем, взагалі до тонших матерій, ніж політика і економіка? Нехай теперішні редактори на мене не ображаються, однак газета-щоденник, даючи свіжу інформацію на першій сторінці, на другій все ж більше вміщувала щось глибше, надчасове. Поверніться до цієї традиції!

Романа Славська,
Бронкс, Н. Й.

Від редакції: *Визнаючи рацію за нашою читачкою, запроваджуємо нову рубрику. Чи буде вона постійною, залежить не від нас одних, але й від підтримки читачів, які принаймні рекомендува-тимуть цікаві і важливі теми. Сьогодні ж продовжуємо розмову, заініційовану Р. Славською.*

Отже, запитання, яке від часів Шевченка стало сакраментальним: „Що ми? Чиї сини? Яких батьків?". Виходить, воно й досі не розв'язане? Бо аж мурашки по спині починають бігати, коли начитаєшся різних дискусій з приводу наших самоназв. Ми ще українцями не натішилися бути, а вже пропонують вернутися назад, до Русі. А воно ж так солодко звучить: „Нема на світі України, немає другого Дніпра...".

Щоправда, Іван Драч у своєму виступі на II Всеукраїнських зборах НРУ радив злити обидві назви в одну: Русь-Україна. На думку харківського професора Анатолія Кіндратенка, варто залишити варіянт Михайла Грушевського: Україна-Русь. Але є й радикальніші погляди. Наприклад, Олександер Нестеренко у газеті „Східний Часопис" пише: „Україна, як я зрозумів ще маленьким хлопчиком, прочитавши повний титул московських царів („...и всех украин государь") – це староживане слово у значенні – окраїна". І далі „Ще древні встановили наявність зв'язку між ім'ям, характером і долею людини.

Є такий зв'язок і в націй. Людина, змінюючи своє життя, змінює часто своє ім'я, наче відкидаючи минуле. Деколи це відбувається в позитивному, але частіше у негативному плані. Наприклад, коли наші михайли та степани ставали махмудами і селімами. Безперечно, у будь-якого народу це розцінювалось як легкодухість і зрада. Той, хто приставав на це, визнавав свою ницість.

Те ж саме відбувається з нацією. **Коли наші предки були володарями духу і сили, вони передчепили своє ім'я іншим племенам. А коли їхні нащадки розгубили дух і силу, втративши гордість за своє ім'я, то й стали вони окраїнцями по чужих державах".**

З такою ж пристрасністю О. Нестеренко впевняє, як то буде добре, коли повернемося до самоназв **Русь, русин**. Мовляв, оті наші „енки", котрі тепер пишуться „русскімі" негайно схочуть бути русинами. Та й проблема „політичного русинізму" на Закарпатті відразу відпаде.

Захоплений ідеєю повернення в минуле, автор старанно обминає, за яких страшних умов подвійного тиску – з боку шаленого москвофільства, котре витлумачувало назву „русин" як „росіянин", і з боку польонізації бездержавного „русинського племені" – Галичина зрозуміла себе органічною частиною України. Чим ще можна було відповісти графові Лєшекові Борковському, який зі сеймової трибуни кричав: „Світ знає Польщу і Росію, а Русі нема!" – як не українським іменем? І на Закарпатті буремних 30-их років русини знали, що діється в світі, і знали своє „хто ми": однаково добре і абсолютно тотожно усвідомлювали себе українцями як праві, народно-християнські сили Августина Волошина, так і очолювані Олексою Борканюком ліві.

От чому у міжвоєнний перід, коли Чехо-Словаччина вже була федеративною республікою, празький уряд, якого годі було запідозрити в українських симпатіях, змушений був, з огляду на ту дивовижну право-ліву єдність закарпатських русинів, дозволити уточнену національну назву Підкарпатської Русі – Карпатська Україна.

Як же ми можемо вернутися до Русі тепер – після Шевченка, після надхненого Україною „Кобзаря", після тисяч безсмертних народних пісень, у яких вимовляється-виспівується це любе, святе слово – Україна?

А проте проблема залишається. І вона полягає не тільки в тому, що ми водночас – і українці, і русини, отже, ніби вільненько, коли заманеться, можемо собі ходити від однієї самоназви до іншої. Проблема в тому, що нашу властиву руську історію позичила від нас, на вічне віддавання, Москва.

Коли, отже, ми тепер вертаємося у княжокиївське минуле, то неминуче опиняємося у пункті, спільному для нас і москвинів. І поки через цей пункт не проляже чітка, яскрава лінія, по протилежні сторони якої опиняться українська і російська національні генези, доти наша рідна Русь у більшій мірі буде асоціюватися з Росією, ніж з Україною.

„Україну вигадали австріяки, щоб розколоти єдиний руський народ" – цю „історіографію" російські великодержавні шовіністи вперто передають від покоління до покоління. Така подвійна непевність: хтось там вигадав Україну, а тепер, бач, українці прифастриґовуються до Київської Русі, до „Слова о полку Ігоревом" і т. д. Як же можна вийти з цієї ситуації? І чи взагалі є вихід з неї?

Є і, як усе геніяльне, дуже простий. Досить подивитися на справу очима американського професора Джеймса Мейса, який вже довге живе в Києві і вивчає нашу національну історію. Що йому вдалося побачити зі сторони? Найголовніше. Те, що українці-русини, упродовж тисяч літ не сходячи зі своєї довколокиївської землі, абсолютно відрізняються від росіян-москвинів своєю психологією, своїм світовідчуванням і світорозумінням.

Дж. Мейс каже: нехай тепер росіяни себе вигадають! Бо ж не можуть два неподібні народи початися з „однієї колиски". Цитуємо його: „Якщо визнати, що Київ – українське місто, то виходить, що історія Росії не має свого початку...Я особисто переконаний, що ніколи не припиняться тертя між Україною і Росією, якщо Москва продовжуватиме виводити витоки своєї історії від матері міст руських Києва, а не займеться впритул проблемою ідентифікації власного народу..."

І якби припустити те, що є сьогодні фантазією – що українська держава, спираючись на інтелектуальну і духовну еліту, в процесі націотворення свідомо, вживаючи політичну волю й не оглядаючись ні на кого, як не оглядалися колись київські князі, відродить ті етно-культурні риси і духовні ознаки, що відрізняють нас від росіян, то росіянам справді нічого не залишиться, як шукати початків своєї історії десь в іншому місті, а не в нашому Києві.

Петро Часто

ПОВЕРТАЮЧИСЬ ДО НАДРУКОВАНОГО

Євген Іванків

Змінити календар - справа нелегка

На сторінках тижневика „Свобода" (ч. 52, 24 грудня 1999 р.) порушено дуже важливу проблему календарної реформи в нашому українському церковному житті. Передруковано дві статті з газети „Вечірній Київ": „Не відставаймо від світу" Романа Чепіги і „Рішення вимагає волі" В. Гавриляка. На початку додано редакційний коментар п. з. „Два календарі: скільки це триватиме?".

Двоє вище згаданих авторів обстоюють „нормальне" чергування двох важливих свят: спершу, мовляв, треба святкувати Христове Різдво (25 грудня), а щойно опісля Новий Рік (1 січня). Совєтська дійсність поплутала цей порядок, бо Різдво старалася заступити новорічними гучними святкуваннями (1 січня), які ввійшли вже в народну традицію. Новий Рік, отже, став мовби над Різдвом, яке святкуємо 7 січня, і такий стан не є нормальний.

Годі заперечити, що цей дисонанс псує до деякої міри передріздвяну атмосферу і не узгоджується з різдвяним постом – Пилипівкою. Але, з другого боку, ці передріздвяні новорічні святкування належать не до церковного, а до світського календаря, вони світського характеру і не мають нічого спільного з церковними святкуваннями Нового Року, які відбуваються після Різдва – 14 січня.

Набагато гірші проблеми зі збереженням духовно-святкової атмосфери Різдва має західній світ, де пересадний комерціялізм вбиває духа Різдва, популярні Санта-Клявси тільки окарикатурюють Божого Угодника, св. о. Миколая, а передріздвяні бенкети, т. зв. „Крісмас партіз", є дуже часто профанацією справжніх християнських різдвяних святкувань.

Роман Чепіга вказує також у своїй статті на „екзотичне" становище УГКЦ у Церкві Вселенській, „коли Папа Римський, ще в грудні проголошує, що Ісус Христос вже народився, а греко-католицькі ієрархи… твердять, що це станеться в наступному році". Важко погодитись з таким твердженням автора, бо історія не знає докладної дати народження Ісуса Христа.

Ми вже звикли думати, що всі так звані „раціональні" арґументи, здоровий глузд, практичні потреби тощо промовляють в користь нового календаря. Що в обороні старого календаря виступають лише такі сентиментальні елементи нашої душі, як прив'язання до традиції, містичний зв'язок з нашими предками, романтика минулого та інші подібні почування. Але так воно не є! Значно вагоміші аргументи веліли нам впродовж історії твердо зберігати і боронити наші церковні обрядові відмінности на західніх українських землях, серед яких старий календар відіграв чи не найважливішу ролю у збереженні нашої національної ідентичности в умовах політичного гніту, соціяльного приниження і сильних польсько-латинських впливів.

Історія повторюється! Використовуючи ідеологічний хаос, релігійно-духовну кризу і дезорієнтацію, ослаблення національної свідомости і зруйнування душі народу довголітнім комуністичним поневоленням, наші західні сусіди знов стараються при помочі своєї Римо-Католицької Церкви поширити свої впливи на наших землях, завоювати нас духовно, зробити з нас релігійних і національних перевертнів. Великою перешкодою у здійсненням тих імперіялістичних плянів наших сусідів є якраз наша церковно-обрядова окремішність, зокрема і особливо – старий календар. З тих саме причин спостерігаємо тепер у нашому церковному житті посилення латинізаційних тенденцій (інспірованих чужими), намагання якнайбільше наблизити нашу Церкву до Церкви латинської, а останніми часами – наступ на старий календар. Все це робиться ніби в ім'я прогресу, духовної обнови, модернізації, а властиво – щоб полегшити чужим місіонерам доступ до душі українського народу. Така календарна реформа вийшла б на користь не нам, а Ватиканові, а ще більше – Варшаві. І не тільки їм!

Роман Чепіга у своїй статті „Не відставаймо від світу" висловлює думку, що з календарної реформи скористала б не тільки УГКЦ, але і Українські Православні Церкви, УПЦ Київського Патріярху і УАПЦ; на його погляд, зміна календаря „з одного боку, віддалить їх від вкрай ортодоксального російського православ'я, а з другого – наблизить до інших православних Церков Европи, які вже перейшли на новий календар". Тут треба вияснити, що ті Православні Церкви, які „прийняли" новий календар, зробили це тільки частинно, відносно нерухомих свят (що припадають у цей самий день місяця), а свята Пасхального циклу, як Великдень, Вознесіння, Зелені Свята і всі неділі святкують далі за старим стилем.

Уявімо собі, що сталося б, коли б ці Українські Православні Церкви послухали такої поради і прийняли новий календар. Вони б тоді справді віддалилися, але не так від Москви, як від переважаючої частини своїх вірних, скомпромітували б себе перед своїм народом як відступники від традиційного українського православ'я і прихильники чужого римо-католицизму. Пригадаймо собі, що наше християнство з усіма східньо-церковними особливостями не ми прийняли від Москви, але Москва прийняла від нас. Така календарна реформа була б великою трагедією для Української Православної Церкви, але неабияким тріюмфом для Москви. Московський Патріярх став би тоді в очах народніх мас єдиним справжнім захисником православ'я перед наступом Ватикану.

Ані наша молода держава, ще політично і економічно не стабілізована, ані наша Церква, яка досі не віднайшла себе і не стала на власні ноги, ані наш знедолений народ – не потребують ще однієї, календарної, боротьби, нових роздорів, розпалювання ворожнечі і непотрібної витрати часу та енергії не для своїх, але чужих інтересів. Працюймо для свого власного добра, для замирення і поєднання. Пам'ятаймо, що релігійні традиції – це духовна сила народу, глибоке коріння, завдяки якому можемо опертись найлютішим бурeвіям. Правильно сказав колись наш войовничий дисидент Валентин Мороз: „Неможливо зламати людей, зробити їх рабами, доки не вкрадеш у них свята, доки не зруйнуєш традицій, доки не розтопчеш їхнього храму".

Від редакції: *„Свобода", як демократична громадська трибуна, відкрита для різних, в тому числі й протилежних думок та поглядів. Як казали давні греки, у суперечці народжується істина. Деколи вона, на превеликий жаль, народжується дуже тяжко, у сумнівах і муках, особливо коли, як ось у цьому випадку, йдеться про дорогі для нас традиції, які з плином років і віків набули значення підставових національних вартостей.*

Ось чому, з однієї точки зору, існування двох календарів у християнському звіті виглядає вже анахронізмом і перешкодою в екуменічному русі, а з іншої, яку не без слушности висловлює Є. Іванків, – вірність українських православних і греко-католиків старому, юліянському, календареві є однією з найголовніших запорук нашого національного самозбереження.

Отже, тут є над чим думати, і думати разом, єдиною громадою, але без упереджень і без звинувачень у злих намірах, із взаємним довір'ям і щирістю. Лише за такої умови дальше висвітлення цієї теми на сторінках нашого тижневика буде і цікавим, і корисним.

Євген Іванків *– магістер теології, поет і журналіст, автор багатьох статтей на богословські, літературні і церковно-політичні теми.*

Музей М. Грушевського чекає на пам'ятки і пожертви

Меморіяльний музей Михайла Грушевського у Львові від 1998 року дістав статус самостійного державного музею. До того часу він діяв як відділ Львівського літературно-меморіяльного музею Івана Франка. Ідея створення музею виникла в 1990 році, коли розпочався збір матеріялів. Відбувалися виставки, наукові конференції та симпозіюми, ширилося коло шанувальників музею, збільшувалася кількість жертводавців, появлялися перевидання праць академіка М. Грушевського. На сьогодні фонди музею налічують понад п'ять тисяч одиниць. Музей міститься в садибі, де жив М. Грушевський з родиною.

Директором музею є Марія Магунь – науковець, щира українська патріотка. Ось що пише вона до мене: „Хочемо щиро подякувати вам за сприяння в отриманні книжок з бібліотеки професора Миколи Андрухіва, люб'язно подарованих нашому музею Евстахією Андрухів, за що складаємо їй щиру подяку і побажання здоров'я і всіляких гараздів. Отримана колекція, як важлива фондова збірка, представлена для огляду в експозиції музею. З надією на подальшу співпрацю, Марія Магунь".

Марія Магунь звертається до української громади з проханням пересилати до музею різні експонати, документи, фотографії, пов'язані із життям, діяльністю і науковою спадщиною М. Грушевського, як також пожертви на дальшу розбудову музею. З цією метою подаємо адресу музею та його валютні банківські реквізити: **79011, м. Львів, вул. Івана Франка, 154.** Тел.: **76-78-52, або 76-93-65.** Банкові рахунки: **State Memorial Museum of Mykhailo Hrushevskyi in Lviv. Account 2600410013665; Ukrsot-bank Lviv Ukraine Swift: Ukrsuaux. Account 3901215057; Bankers Trust Company New York, Swift: BKTRUS 33. Account 04094040; Bank of New York, New York, Swift: IRVTUS 3N. Account 8900260947.** Два останні рахунки – для коштів в американських доларах. Усі пожертви, які переказуватимуться на валютний рахунок музею М. Грушевського у Львові, мусять мати примітку: **Доброчинні внески.** Списки жертводавців будуть поміщені у пресі.

Ярослав Пришляк,
голова Української народної каси
в Монтреалі

УКРАЇНСЬКИЙ ДОСЛІДНИЙ і ДОКУМЕНТАЦІЙНИЙ ЦЕНТР УКРАЇНСЬКОГО ІНСТИТУТУ АМЕРИКИ

СПИСОК

жертводавців, які внесли пожертви від 25 вересня 1999 р. до 29 січня 2000 р.

	1,000	дол.	Федеральна Кредитова Кооператива„Самопоміч"(Н.Й.);
	150		Українська Православна Кредитівка (Н.Й.);
по	100		І. Дейкало, В. Піщинеський, А. Приходько;
по	50		Л. Григорчук, Г. Грицеляк, М. Дейчаківський І. Кочур, В. Лімонченко, М. Міланич, О. Несіна, О. Одежинська, Я. Пришляк, І. Рожанківський, Р. Смик, І. Срібна, О. Фіріщак, М. Шмігель, Л. Явний;
	40		М. Рудик;
по	30		І. Гайда, М. Галів, В. Марчук, О. Папіж;
по	25		О.Балабан, М. Борковська, О. Воронін, В. Годчак, О. Гудзяк, А. Долінський, Л. Кушнір, М. Логоза, Г. Максимюк, Е. Мельничук, Я. Музичка, С. Ничай, О. Плескевич, С. Тимяк, В. Фединяк. Б. Шепелявий;
по	20		Н. Гафткович, С. Голаш, П. Грицяк, О. Дзуль, О. Кричик, П.Поліщук, О. Пришляк, О. Соловей, В. Трігос, М. Яросевич;
по	10		Р.Барановський, О. Ганушевська, К. Гуцул, К. Довбенко, М. Дуб, В. Когут; Л. Колтунюк, Р. Лазарчук, І. Лесик.

УДДЦ сердечно дякує за пожертви.

Наша адреса:

UKRAINIAN RESEARCH AND DOCUMENTATION CENTER
of the Ukrainian Institute of America
2 East 79th Street, New York, N.Y. 10021

Якби Ви захотіли нас відвідати просимо подзвонити: 212 288-2917. Наша бібліотека і архів відкриті у вівторок, середу і четвер від 10-ої год. ранку до 4-ої год. по пол. Інші дні і години за домовленням.

Олена Несіна,
Екзекутивний директор УДДЦ.

ЗВІДУСІЛЬ

Естонці втрачають повагу до ЕС

68 відсотків опитаних через Інтернет жителів Таллїну, столиці Естонії, заявили, що вони стали гірше ставитися до Европейського Союзу після того, як його керівництво почало чинити тиск на Австрію, щоб не допустити в уряд праворадикальну партію Йорга Гайдера. 22 відсотки опитаних сказали, що їхнє ставлення до ЕС не змінилося, а 10 відсотків стали після цього краще ставитися до Евросоюзу.

Продуктивність праці в США зросла

Згідно з повідомленням Департаменту праці, минулого тижня продуктивність американського робітника в останніх шести місяцях 1999 року значно збільшилась. З цими кінцевими числами 1990-ті роки увійшли як десятиліття, що дало найбільше зростання продуктивности. Продуктивність, хоч і видається незрозумілим показником, все ж таки більш, ніж будь-яка інша статистика вияснює, як економіка може сильно рости, що сталося за останні чотири роки, не створюючи інфляції.

Прем'єр Квебеку не згідний з сепаратистами

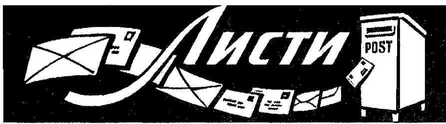
Нещодавно на конвенції Партії Квебеку прем'єр канадської провінції Квебек Люсьєн Бушард, зігнорував твердолінійних партійних сепаратистів і заявив, що головною ціллю його партії мають бути намагання виграти перевибори перед втратою мандату 2003 року, замість проведення третього референдуму про незалежність Квебеку. Перед тим він обіцяв винести на голосування питання незалежности його провінції. Одначе найновіші опити вказують, що підтримка незалежности і його сепаратистської партії впала до 35-40 відсотків.

Український міністер культури полонив Москву

Новий міністер культури України Богдан Ступка проводить напружені дні у Москві. Йому вдається поєднувати переговори у Міністерстві культури Росії з зустрічами у посольстві України, проводити репетиції в театрі імені Пушкіна та давати численні інтерв'ю. В прямому етері московського телеканалу "Культура" ведучий у бесіді з Богданом Ступкою сказав, що росіяни скучили за українським мистецтвом і мають надію, що новий міністер допоможе частіше бачити українських митців у Росії.

Ірак не дозволить повернутись інспекторам ООН

Рада безпеки Організації Об'єднаних Націй 17 грудня схвалила резолюцію про поновну спробу перевірки іракської зброї. З цього приводу минулого тижня Ірак заявив, що не дозволить інспекторам ООН повернутися до країни та продовжити перевірку програми роззброєння, котру припинено в грудні 1998 року. Відверто відкинено програму перевірки роззброєння, а віцепрезидент Таґа Яссін Рамадан назвав інспекторів ООН шпигунами. Інші іракські керівники скритикували згадане рішення.

Школа в Миколаєві

Щиро дякую газеті „Свобода" за опублікування 24 лютого 1998 року розповіді про нашу школу. На статтю відгукнулося багато добродіїв і ми отримали літературу, спортивний інвентар, різні речі. Дякуємо!

Сьогодні в Миколаєві, де ще кільканадцять років тому не було жодної української школи, є вже їх сорок. Але тільки наша першою серед них матиме випуск учнів, які від першої кляси навчалися українською мовою. Це велика подія в моєму житті. Свого часу я працювала в інституті на катедрі української мови, але перейшла до школи на вчительську роботу, а потім перейнялася мрією про створення в місті україномовної школи. Мене підтримали в міському відділі народної освіти. Тепер в школі навчаються 1300 учнів. І якщо випускників влітку буде тільки 18 осіб, то наступного року – багато більше, бо в шести дев'ятих клясах вчиться вже 180 учнів. Серед вчителів української школи є чимало моїх учнів – Регіна Ахматова, Ірина і Олена Гудименко, Ольга Ковтун, Оксана Водяна, Ганна Долинюк. Зі своїми вихованцями працювати легше, ніж зі сторонніми.

На закінчення наведу рядок з листа від учня: „Спасибі, що виховали нас добрими, щирими". Це – подяка усім вчителям української школи в Миколаєві.

Тетяна Блакитна,
директор школи
м. Миколаїв, вул. Лазурна, 6, кв. 42

Дискримінація за національною ознакою

Дитяче національне видавництво „Ганнуся" ім. Юрія Борця (Полтавська область, місто Миргород), створене лише кілька років тому на базі місцевого Центру дитячої та юнацької творчости. За основну мету ставилось видання дитячої літератури рідною мовою і праця з обдарованими дітьми.

Незважаючи на відсутність жодної фінансової підтримки з боку держави, видавництво стало яскравим явищем в літературно-мистецькому житті Полтавщини. Вже цілу низку дитячих книг, виданих в „Ганнусі", висунено на здобуття найпрестижнішої дитячої літературної нагороди нашої держави – премії ім. Лесі Українки.

Видавництво 15 разів нагороджене почесними відзнаками Полтавського обласного управління освіти і облдержадміністрації. Зрештою (і це найголовніше), малюки отримали можливість читати художню літературу рідною українською мовою: „Ганнуся" видала чимало казок, абеток, пісенників, історичних розвідок, поетичних збірок.

Й ось замість радіти за наших дітей, миргородське чиновництво, аби вислужитись перед комуністами напередодні виборів, вирішило знищити єдине на всій східній Україні дитяче національне видавництво імені героя Визвольних змагань – Юрія Борця.

Постановою за номером 797 від 22 вересня 1999 року Миргородський міськвиконком ліквідував у центрі дитячої творчости гурток українського декоративного розпису, гуртки української вишивки і українського гончарства, історико-краєзнавчий і фольклорний гуртки, гурток археології та українського писанкарства та музей української етнографії.

Це винищення наших духовних скарбів не стало несподіванкою. Незадовго до цього україноненависники ліквідували останню в місті українську книжкову крамницю. Аби її поновити, листа до міського голови Миргорода В.П. Третецького писав навіть голова Національної Спілки Письменників України Юрій Мушкетик. Та даремно.

На сьогоднішній день в юних українців Миргорода, (а українці на Миргородщині складають 90 відсотків) забирають останнє – рідне слово, можливість читати і думати рідною мовою, досліджувати рідний край і пишатися ним..

Знаючи, що не законодавство нині панує в Україні, а сваволя чиновників, ми звертаємося по допомогу до творчих організацій, преси, депутатського корпусу, української діяспори, до всієї української спільноти!

Сьогодні вороги нашої державности знищують наші національні надбання в Миргороді, завтра – в усіх інших містах.

Даний лист підтверджується фактами, які дають право звинувачувати Миргородський міський відділ освіти (завідуюча К.А.Терещук) і Миргородський міськвиконком (голова В.П. Третецький) в грубому порушенні статті 11 Конституції України і статті 18 Закону нашої держави, яка каже, що „... будь-яке пряме чи непряме обмеження прав громадян за національною ознакою забороняється і карається Законом".

Анатолій Сазанський,
член Спілки письменників України,
37600, Полтавська обл., м. Миргород, вул. Ведмедівка, дім 55, Тел.: 5-96-62.

Як вилікували Наталю Мишталь

Минулого року „Свобода" двічі поверталася до біди п'ятирічної Наталі Мишталь з села Малих Заліщиків на Тернопіллі. Спершу було вміщено листа її матері Тетяни Мишталь, яка розповіла, що дівчинка має дефекти піднебіння і губи, а тому потребує хірургічної операції, на яку її батьки не мали грошей. Потім у тижневику з'явився лист пастора Української євангельської церкви в Юніоні, Н. Дж., Павла Ходневича, який писав, що громада збирає пожертви на лікування Наталі і закликав охочих приєднатися до цієї акції. І ось надійшов ще один лист від Тетяни Мишталь:

Дорогі друзі, до вас звертається родина Мишталів з великою подякою за те, що відгукнулися на нашу біду і допомогли нам врятувати Наталочку. Це для нас – найбільша радість. Від минулого грудня наша донечка вже ходить до дитячого садка разом з іншими дітьми і хоча їй ще важко говорити, але вона вже може сама їсти і їжа на вертається через ніс, як було раніше. Зонд вже не потрібен. Мова теж змінилася на краще, вона вже може сказати "тато", проте ще треба багато займатися з логопедом. Ми вже займалися з ним три тижні і продовжимо виправлення мови. Ми з чоловіком ніколи не думали, що нас може хтось порятувати, а тим більше зовсім незнайомі люди, які нас ніколи не бачили. Не було в нас жодної надії, просто серце розривалося від жалю. Я вже й жити не хотіла, але молила Господа, щоб в Він змилувався над нами. І так сталося. Коли ми дістали ці гроші, то повернули борг за операцію і 8 вересня зробили вже четверту операцію дитині.

Михайло, Наталя і Тетяна Мишталі

Нам надіслали гроші М. Барицький (200 долярів), Л. Крупа (100 долярів і посилку) і ще одна жінка (50 долярів), прізвища якої ми не знаємо. Громада євангельської церкви переказала нам 370 долярів, які привіз пастор з Бучача, а також вислала дві посилки. Ще три посилки ми одержали від інших добродіїв, а Катря Вальчук написала в листі, щоб ми звернули увагу на вміст кишені в одязі. Проте посилку від неї отримувала мама, бо ми були на той час в Києві з дитиною, тому після повернення в посилці нічого не знайшли. І тут я хочу розповісти про страшну спокусу, перед якою не встояла моя бідна мама. Вона не хотіла, щоб ми робили операцію за таку значну суму, радила краще купити меблі до хати. Коли я не послухала і зібралася до Києва, мама побажала нам, щоб ми звідти не вернулися. Але ми повернулися і були змушені 27 листопада залишити мамину хату і найняти інше житло. Перший тиждень ми спали на підлозі, а потім добрі люди дали нам ліжко, подушку і ще дещо необхідне. Ми тепер чекаємо на другу дитину і дуже переживаємо, чи вона народиться здоровою, але в цьому теж покладаємось на Божу волю. От тільки як тепер зібрати необхідні речі для маляти?

Просимо „Свободу" подякувати усім добродіям, які порятували нашу Наталю.

Тетяна Мишталь,
село Малі Заліщики, Бучацький район
Тернопільська область

Неприбуткові організації України потребують підтримки

Своїй поїздці до Америки я завдячую українським кредитовим кооперативам США – „Самопомочі" в Нью-Йорку, Філядельфії, Чикаго, та православній в Нью-Йорку, СУМА в Йонкерсі. Кожний раз, зустрічаючись з керівниками та персоналом кредитівок, відчувала ділову і моральну підтримку. За місяць перебування за океаном було чимало зустрічей, під час яких повторювалось запитання: чим ми можемо допомогти?

Я вдячна усім людям, які відгукнулися і зрозуміли мене та проблеми, які стоять перед нашою організацією. Дуже ціную допомогу людей, у яких я проживала – родин Н. Бенко, О. Фединяк, І. Сарвадій (Чикаго) та В. Гаткі (Нью-Йорк). Дякую за фінансову підтримку І. та С. Сарвадій, Н. Мермалу, д-рові Шандорові, М. Шпонтакові, І. Пуйо, О. Данкові, Г. і В. Гаткі, П. і М. Новік, А. Кіселю, О. Григорчукові, І. і Л. Мазепам, М. Литвину, Б. Михайліву, А. Думці, Б. Кузюкові, У. Варголі, Н. Даниленко та Н. Іванів.

Велику подяку складаю керівникам „Самопомочі" в Нью-Йорку д-рові Б. Кекішу та М. Шмігелю, а також персоналові кредитівки; президентові „Самопомочі" у Філядельфії Ігорю Чижовичеві; Г. Келлер, Р. Стельмахові; президентові „Самопомочі" в Чикаго Б. Ватралю, А. Олексюк, О. Бурдяк, П. Казанівському; голові дирекції православної кооперативи В. Олійнику та його співробітникам; президентові банку „Певність" Ю. Кулясу, керівникам кредитівок Ярославу Федуну, Л. Фурталі та У. Макаренко, президентові ЦУКА Д. Григорчуку та Т. Денисенко; голові товариства "Самопоміч" в Нью-Йорку Н. Думі, голові УККА А. Лозинському, екзекутиві ЗУАДКу Ларисі Кий та С. Гавришу, голові ОЖ ОЧСУ М. Лозинській, голові окружної управи СУА в Нью-Йорку О. Кіршак та голові СУА І. Куровицькій, редакціям часописів „Свобода" та „Національна трибуна" за допомогу нашому центру.

Що стосується мого інтерв'ю „Свободі" (ч. 51) „Жінки Закарпаття допомагають собі і іншим" хочу підкреслити, що ніякого зобов'язання кредитові копeративи США перед Ужгородом не мають.

Ми дуже потребуємо вашої підтримки і допомоги, просимо вашої пожертви, бо хто допоможе, якщо не свої? Кожний даток можна відтягнути від податку через конто, яке відкрито в ЗУАДКу для „Жіночого центру".

Марія Зілгалова,
„Жіночий центр Закарпаття".

***Адреса ЗУАДКу:* United Ukrainian American Relief Committee, Inc., 1206 Cottman Ave., Philadelphia PA 10111. *Кредитівки:* Selfreliance (NY) та Federal Credit Union, 108 Second Ave., NY, NY 10003. Acc. #26584-000. Selfreliance Federal Credit Union, 1729 Cottman Ave., Philadelphia PA 10 9111. Acc. #11306-000.**

Чи вже всі жінки з Чорткова виїхали до Італії на заробітки?

Родина Гедеонів (зліва): Інна, Леся, Віталій, племінниця Таня.

Велике спасибі за гарну, цікаву, змістовну газету „Свобода". Я пам'ятаю її ще в старому стилі, на двох великих аркушах. Надіслану вами газету я принесла до себе на фабрику. Усі з цікавістю її читали. Дякую „Свободі" за бажання допомогти мені, яке проявилося у надісланих повідомленнях про іміграційну лотерею. Я послала анкету, але вона, мабуть, не була допущена до розграшу, бо написана від руки, а не на друкарській машинці. Загалом люди масово виїздять з Чорткова в інші країни, щоб заробити трохи грошей. Особливо багато наших заробітчан в Італії.

Недавно зателефонувала одна жінка додому і запитала, чи в місті ще залишився хто з жіноцтва, бо в Італії на кожному кроці можна зустріти знайомих з Чорткова. Але як вони туди дісталися, то велика загадка, бо вже давно нашим заробітчанам не відкривають візи. Я теж хотіла б поїхати на заробітки, бо маю двох хороших, розумних дітей, які хочуть вчитися, а це коштує грошей.

Сама я народилася в Чорткові у 1958 році і після школи хотіла вчитися на архітектора, бо непогано малювала, але не витримала конкурсу до інституту у Львові і пішла до праці на буряковому пункті. Усе ж в 1978 році поступила до Московського харчового інституту, який закінчила за фахом економіста.

Ще до цього на молодіжній вечірці познайомилась з Володею, який зростав в дитячому інтернаті, бо мама його провадила досить вільне життя і дитиною не цікавилась. Характер у хлопця був складний і я не хотіла мати з ним взаємин, але він дуже переживав і мені стало його шкода, хотілося створити напівсироті домашній затишок, тож погодилася стати його дружиною. Володимир закінчив заочно залізничний інститут, у нас народилися дочка й син. Але він з дитинства хворів на шлунок і тому після операції ми вирядили його до санаторії, де він познайомився з молодицею з Чорткова, яка мала двох дітей, пристав до неї і після повернення додому продовжував зустрічі з нею, пив, виносив з дому все більш-менш цінне, а потім зовсім пішов від нас.

Відтоді минуло вже 6 років. Дочка Інна закінчила медичне училище, працює медичною сестрою і мріє про медичний університет. Син Віталій – здібний хлопець, добре знає англійську і хоче вчитися на фахівця з чужих мов.

Я після інституту працювала на кондитерській фабриці, вироби якої не поступалися продукції львівського „Світоча". Але за нових умов виробництво занепало. Недосконала податкова система, байдужість адміністраторів призвели до кризи. Співвласники контрольного пакета акцій фабрики не зацікавлені у її роботі.

Не тільки чортківські кондитери, а й усе населення опинилось у безвихідді. Наш район належить до чорнобильської зони, що позначається на здоров'ї людей.

Але їхнє харчування становить лише картопля, вирощена на присадибних ділянках. Коли б не вона, то вже пухли б і вмирали б з голоду. Промислове і сільське виробництво – в занепаді. За таких умов люди стали злі, жорстокі. Втратили життєві пріоритети й ті, хто має вищу професійну освіту. Добре живуть хіба що „мафіозі"... А куди подітися мені, економістові з 21-річним стажем роботи на фабриці? Поїхала б до Італії, але візи не дістати та й конкуренція там серед моїх землячок. Чекаємо на зміни в нашій країні.

Леся Гедеон,
вул. Незалежності, 51/24, Чортків

Про життя українців у цілому світі дізнаємось зі "Свободи"

Ваш часопис приносить нам багато задоволення: цікаві статті, цікаві інформації, цікаві оголошення.

Ми вживаємо деякі матеріяли "Свободи" у наших радіопередачах, бо тільки з вашого часопису найповніше можна довідатися про життя українців по всьому світі.

Володимир Сімановський,
Український радіокомітет,
Нью-Лемтон Гайтс, Австралія

Вчитель чи вчителька?

Мене дуже цікавить мовна сторінка „Свободи" і я тільки дивуюся, що досі ніхто не порушив проблеми правильного написання фаху, якщо йдеться про жінок. Говориться ж бо на жінку – вчителька, а не вчитель... То чому б за аналогією не писати – професорка, лікарка і т. д.

Звісно, до деяких професій неможливо додати таке закінчення (наприклад, міністер, тому що раніше жінки не ставали міністрами), але там, де це прийнятно, варто впровадити таке написання.

Олександра Стахів,
Монтерей, Каліфорнія

ЗВІДУСІЛЬ

Президентом Фінляндії обрано жінку

Уперше в історії Фінляндії жінку обрано главою держави. Соціял-демократ, міністер закордонних справ Тар'я Галонен одержала у другому турі президентських виборів перемогу над своїм суперником, головою партії Фінляндський центр Еско Ахо. Згідно з попередніми результатами виборів, її підтримали 51.6 відс. виборців – проти 48.4 відс., які віддали свій голос на користь Еско Ахо. Новому главі держави 56 років, вона заміжня, має дорослу дочку.

Архиєпископ – проти ізоляції Австрії

Архиєпископ Відня кардинал Христофор Шинборн визнав, що занепокоєність Европи щодо участи австрійських ультра-націоналістів в уряді країни має "сприйматися з усією серйозністю", але в той же час закликав Евросоюз утриматися від ізоляції Австрії.

Україна сподівається на право голосу в ООН

Офіційний Київ сподівається на якнайшвидше поновлення права голосу України в Генеральній Асамблеї ООН, яке вона, серед цілої низки країн, втратила, не розрахувавшись вчасно зі своїми боргами перед цією міжнародною організацією. Наша країна опинилася в товаристві таких держав як, зокрема, Грузія, Киргизстан, Таджикистан, Туркменія, Узбекистан, Молдова, Афганістан, Югославія, Ірак і ряд африканських країн. Країни-члени ООН заборгували організації близько трьох з половиною мільярдів долярів.

Міжнародний семінар відбувся у Варшаві

Минулого тижня у Варшаві відбувся міжнародний семінар "Формування оборонних структур в новому тисячолітті", організований Центром досліджень НАТО (Варшава) та Центром европейських досліджень Ґронінгенського університету (Голляндія). Участь у ньому взяли польські урядовці, відомі політики та науковці, представники дипломатичного корпусу, акредитованого в Польщі. Обговорено питання розвитку европейських оборонних структур і шляхи активізації їх взаємодії. Перед учасниками семінару виступив посол України в РП Дмитро Павличко. Він, зокрема, відзначив, що Україна, як невід'ємна складова Центрально-Східної Европи, надає великого значення розбудові нової архітектури европейської безпеки.

Плянують спільну боротьбу з організованою злочинністю

Перспективи вироблення міжнародного договору про боротьбу з організованою злочинністю обговорюють експерти з країн "великої вісімки" на зустрічі, що відкрилася в японській столиці Токіо. У ній беруть участь спеціялісти на рівні глав департаментів юридичних, поліцейських і зовнішньополітичних відомств Англії, Італії, Канади, Росії, США, Франції, ФРН і Японії, а також ЕС.

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Пам'ятник Юрієві Дрогобичеві.

Юрій Дрогобич вернувся в бронзі до рідного міста

Відкриття пам'ятника Юрієві Дрогобичеві. Промовляє голова міської Ради Олексій Радзієвський, перший зліва від нього – Президент України Леонід Кучма.

20 вересня 1999 року в Дрогобичі сталася небуденна подія – урочисте відкриття пам'ятника великому вченому середньовічної України Юрієві Дрогобичеві. Подія небуденна ще й тому, що в цьому святі взяв участь Президент України Леонід Кучма.

Для тих, хто не знає, чим себе прославив Юрій Дрогобич, згадаю, що він, уродженець міста Дрогобича, отримавши в Краківському університеті ступінь бакалавра й магістра, виїхав до Італії, де здобув у Болонському університеті ступінь доктора медицини й філософії, став професором астрономії й медицини, а згодом – і ректором цього університету, видав у Римі книжку „Прогностична оцінка поточного 1483 року магістра Юрія Дрогобича з Русі". Помер у Кракові 4 лютого 1494 року, проживши сорок чотири роки. Слід додати, що Дрогобич – псевдонім, а його справжнє прізвище – Котермак. Псевдонім і згадка про місто Дрогобич у його „Прогностичній оцінці" показують, що він любив своє рідне місто і пам'ятав про нього на чужині.

Влітку 1988 року було в Дрогобичі організовано громадський комітет будівництва пам'ятника Юрієві Дрогобичеві. Його головою став професор Дрогобицького педагогічного інституту ім. Івана Франка, громадський діяч, науковець і поет Михайло Шалата. Пам'ятник виготовила авторка багатьох скульптур на історичну тему Теодозія Бриж.

Стараннями Дрогобицької міської Ради в центрі міста, де за княжих часів був замок, улаштовано майдан, якому присвоєно назву „Замкова Гора", і на ньому встановлено скульптуру.

Пам'ятник відкрили Президент України, міський голова і гості, а освятили його владики – єпископ Самбірсько-дрогобицької епархії Української Греко-Католицької Церкви Єлін Вороновський і єпископ Української Православної Церкви Київського Патріярхату Теодосій Пецина.

Адольф Гладилович

НОВІ ВИДАННЯ

Він залишив нам ключ до розуміння церковного співу

Коли св. пам. Мирон Федорів, наш видатний композитор, музиколог, диригент, педагог і автор численних праць з історії музики й музикознавства, відійшов у вічність (23 грудня 1996 р., нар. 12 квітня 1907 р.), то з його нездійснених задумів важливо було видати третій, заключний том праці його життя – великого кодексу українських богослужбових співів, при виданих раніше двох томах („Василіянські церковні наспіви наших богослужбових співів", 1961 та „Обрядові співи Української Церкви Галицької землі", 1983). Цей том появився в Україні заходами Чину оо. Василіян та опікунки недужого композитора в останній стадії його життя, Сестри Марії Вернарди Аркатин, ЧСВВ.

Третій том Кодексу М. Федоріва, дарма що цей твір наукового характеру, матиме значення не тільки для фахівців – професійних діячів церковного співу, дослідиків, педагогів, диригентів, виконавців у хорових ансамблях, але й для загалу рідної, свідомої потреби духовного самопізнання громади.У своїй праці автор веде читачів до джерел християнського церковного обряду, зокрема візантійської богослужбової школи, звідки, в ході сторіч, розвинулась оригінальна українська церковно-співоча культура.

Автор детально простежує шляхи розросту християнської науки й віри в Україні, за візантійськими, болгарськими, Кирило-Методіївськими, тмутороканськими зразками. У своїх дослідженнях проф. Мирон Федорів спирається на автентичні історіографічні джерела та архаїчні нотно-музичні записи, що включають первісну ірмологічну нотацію і пізніші – квадратну та круглу нотні системи, як і їхні вивершення у практиці нотних записів Києво-Печерської Лаври.

Історію рідного церковного співу ширше насвітлює М. Федорів в часі до Берестейської унії, реформ Київського й Галицького Митрополита Петра Могили і аж до нашої доби.

Третій том Українських богослужбових співів Мирона Федоріва – це насправді огляд історії, теорії і практики нашого церковного обряду в різних святинях України – своєрідна енциклопедія знань про церковний спів. Праця життя нашого славного церковного музикознавця увінчалася належним посмертним успіхом.

Видання можна замовити за адресою: **Basilian Sisters, 48 Ivy St., Newark, NJ 07106. Вартість – 17 дол. з пересилкою.**

Д-р Р. Кухар

Мирон Федорів. „Українські богослужбові співи з історичного й теоретичного погляду". Третій том Кодексу співів нашої Церкви. Портрет, уведення й післяслово автора, вступна стаття про автора Сестри Марії Вернарди, ілюстрації історичного характеру, бібліографія. Видцтво „Нова зоря", Івано-Франківськ, 1997, 144 ст.

Чи знаєте поезії Софії Малильо?

Перед нами лежить чепурна книжечка у синій твердій обкладинці роботи Н. Пономаренко під назвою „Воскресіння пам'яті", – автор, Софія Малильо. Це ім'я рідко кому відоме поза її рідним Закарпаттям, але коли перегортаєте її поезії, вас вражає їхній зміст, молодечий порив, хоча, як бачите із передмови Юлії Зейкан, авторці вже минуло сімдесят років. Нелегкі, однак, були ці сімдесят років, і не відомо, чи життя закарпатської поетеси не було б саме доброю темою до роману.

Але зараз, хто бажає, може за 10 долярів отримати збірочку поезій, що так живо читаються та вказують на талант авторки.

Цю збірку допомогли видати закарпатські жінки разом із д-ром Марією Балтарович з Дітройту, що була фундаторкою книжки та збирала фонди на її появу. За її кошти розіслано книжечку як подарункове видання до 60-річчя Карпатської України до бібліотек, вищих навчальних закладів, громадсько-культурних товариств, політичних партій України та світу.

Книжечка вийшла у серії „Славні доньки України", бібліотечки часопису „Краянка", що появляється на Закарпатті.

Адреса, за якою можна отримати збірку Софії Малильо, ціною 10 долярів: **Dr. Maria Baltarowich, 25816 Curie St., Warren, MI 48091-3830.**

Вечір пам'яті Бориса Олександрова

12 грудня 1999 року в Торонто, у залі Канадсько-Української Мистецької Фундації редколегія журналу „Молода Україна" влаштувала літературний вечір пам'яті першого редактора цього журналу, відомого поета і прозаїка Бориса Олександрова, у 20-ту річницю його відходу у вічність.

Вдумливу доповідь про життя і творчість Бориса Олександрова прочитав літературознавець Микола Гавриш, який протягом багатьох років мав нагоду спілкуватися з поетом.

Твори Бориса Олександрова читали: Валентина Родак, Лариса Гвоздулич, Дмитро Романик, Ніна Теліжин, Юрій Бєльський та Леонід Ліщина. Багато до урочистости вечора додав музичний виступ піяністки, професора Королівської консерваторії в Торонто Тетяни Ткаченко, що виконала 104-ий сонет Ліста – „Сонет Петрарки", перед тим зауваживши, що в Бориса Олександрова є вірші про Петрарку.

Несподіваним прекрасним додатком до вечора був виступ народного артиста України, тепер священика, отця Петра Бойка, що був присутнім у залі і з дозволу організаторів програми прочитав шість вибраних ним із найкращих, на думку літературних критиків, поезій Бориса Олександрова.

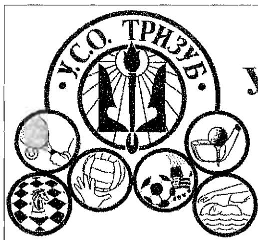
Програмою вечора провадив радіо-журналіст, працівник програми „Голос Канади" державної радіостанції СБС Олександер Харченко.

Після закінчення офіційної частини вечора дружина Бориса Олександрова подякувала редколегії журналу „Молода Україна" за вшанування пам'яти її чоловіка й запросила всіх присутніх на прийняття.

Світлана Кузьменко

В ДІЯСПОРІ

УКРАЇНСЬКА ДІЯСПОРНА ОЛІМПІЯДА – 2000

Філядельфія, 1 ого – 4 ого липня, 2000

UKRAINIAN DIASPORA OLYMPIAD – 2000

Philadelphia, July 1st – 4th, 2000

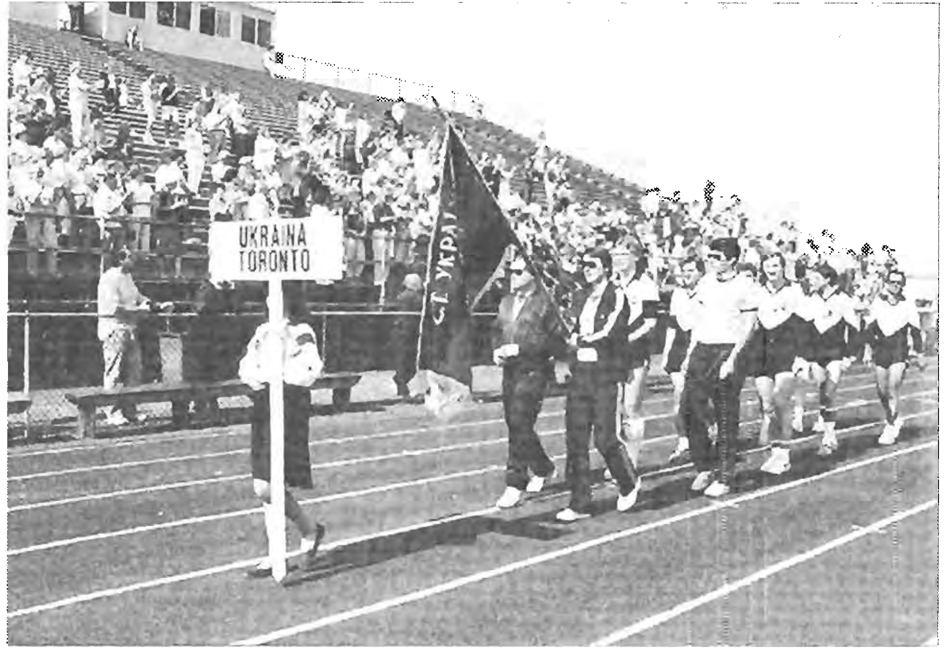
ПІД ПАТРОНАТОМ УКРАЇНСЬКОЇ СПОРТОВОЇ ЦЕНТРАЛІ АМЕРИКИ І КАНАДИ

ФОТОСПОМИН ПРО ОЛІМПІЯДУ-1988

Січовими шляхами

Українське спортово-виховне товариство „Чорноморська Січ" в Нюарку у 1999 році завершило свій 75-річний спортовий шлях у найкращий спосіб – виданням своєї історії.

Книжка на 416 сторінках із численними світлинами, що дають живу картину праці, успіхів та історії цього винятков•го спортового і виховного товариства, постала завдяки наполегливій праці Омеляна Твардовського і Ореста Поповича, що є її авторами.

Історія товариства подана від першого дня його заснування 21 грудня 1924 року до 1999 року, виповнена точними звітуваннями, табелями осягів в поодиноких змаганнях, фотокопіями важливих нагород і признань, а передусім сотнями знімок з точними їх поясненнями.

Нам не відомо, як довго автори та упорядники працювали над підготовкою матеріялу та його упорядкуванням – але в кожного, хто бере цю книжку в руки, мусить пробудитися подив і велике признання за те, що вони залишили для історії нашого життя на поселенні в США такий великий та важливий доказ праці спортових ентузіястів, що не тільки дбали про спортове вироблення української молоді, але своїми таборами і змаганнями виховували її на чесних, завзятих та здорових членів нашої спільноти.

„Січовими шляхами" – це не лише історія УСВТ „Чорноморська Січ", але й частина нашої загальної історії. Вона буде цікава своїм змістом кожному, хто хоче більше довідатися про життя частини української спільноти в США впродовж півстоліччя. Хто зацікавлений, може замовити збірник за ціну 20 дол. з пересилкою, пишучи на адресу домівки „Чорноморської Січі": **„Chornomorska Sich", 680 Sanford Ave., Newark, NJ 07106.**

Одночасно Т-во „Чорноморська Січ" видала ювілейне число свого неперіодичного журналу „Наш спорт" – з датою січня 2000 року, з численними світлинами та звідомленнями про діяльність товариства українською та англійською мовами, під редакцією Омеляна Твардовського. „Наш спорт" можна замовити, пишучи на ту саму адресу, за ціну 3.75 дол. з пересилкою.

О.К.

В УКРАЇНІ

Жеребкування з відбиванки визначило учасників

Відбулось жеребкування суперників за вхід до фіналу чемпіонату Европи з відбиванки (волейболу) 2001 року. Збірна України гратиме: чоловіки – з командами Білорусі і Кипру (група Б2), жінки – з командами Голляндії, Латвії, Франції (група А1).

Чоловічі команди змагатимуться в фіналі в Остраві (Чехія) від 8 до 16 вересня 2001 року, жіночі – в Софії від 22 до 30 вересня.

Участь у фінальних іграх вже забезпечили собі чоловічі команди Італії, Росії, Югославії, Голляндії, Франції, жіночі – Росії, Хорватії, Італії. Решта команд має змагатися за право грати у фіналі.

Бронзова медаля на Чемпіонаті Европи

На Чемпіонаті Европи з фігурного ковзання у Відні, Австрія, третє місце в чоловічому одиночному ковзанні посів 26-річний український фігурист Дмитро Дмитренко. Успіх Дмитра прямо пов'язують з ім'ям його тренера Галини Кухар – відомої в минулому фігуристки, яка виступала під прізвищем Гржибовська. Свого учня вона характеризує як цікаву і яскраву особистість, з гарним смаком і своєю життєвою філософією. Програма виступу складалася з трьох частин, над кожною з котрих працював окремий хореограф. Ще один український фігурист Віталій Данильченко з Києва посів сьоме місце. Чемпіоном став Євген Плющенко з Росії.

Україна в Чемпіонаті світу-2002 з футболу

2000 рік:

2-3 вересня:	Норвегія – Вірменія, Україна – Польща, Білорусь – Валія;
7-8 жовтня:	Вірменія – Україна, Польща – Білорусь, Валія – Норвегія:
10-11 жовтня:	Білорусь – Вірменія, Норвегія – Україна, Польща – Валія,

2001 рік:

24-25 березня:	Україна – Білорусь, Вірменія – Валія, Норвегія – Польща;
27-28 березня:	Білорусь – Норвегія, Польща – Вірменія, Валія – Україна;
2-3 червня:	Вірменія – Білорусь, Україна – Норвегія, Валія – Польща;
5-6 червня:	Норвегія – Білорусь, Вірменія – Польща, Україна – Валія;
1-2 вересня:	Білорусь – Україна, Валія – Вірменія, Польща – Норвегія;
4-5 вересня:	Україна – Вірменія, Білорусь – Польща, Норвегія – Валія;
6-7 жовтня:	Вірменія – Норвегія, Польща – Україна, Валія – Білорусь.

Фінали чемпіонату відбудуться в 2002 році в Японії і Південній Кореї.

В СВІТІ

Де розміститься штаб-квартира Всесвітнього антидопінґового аґентства?

Політика знову втрутилася в спорт, породивши суперечки навколо майбутньої штаб-квартири Всесвітнього антидопінгового агентства (ВАА). Проведене в Льозанні установче засідання цієї організації залишило відкритим питання про те, де вона знаходитиметься після 2001 року. Тимчасово, до кінця 2001 року, місцем перебування агентства обрано Льозанну, і фінансує його діяльність поки що лише Міжнародний олімпійський комітет. Однак цілий ряд міст вже заявили про бажання запросити штаб-квартиру до себе. Очікується гостра конкуренція між північними американцями і европейцями. У списку претендентів значаться, крім Льозанни, Лісбона, Мадрид, Відень, Бонн, Люксембург, Ліль, Атени. У гру вступили також США, Канада й Австралія. Заокеанські діячі вже почали опрацювання громадської думки. У цій ситуації Европейський союз, як вважають спортивні оглядачі, докладе серйозних зусиль, щоб штаб-квартира ВАА залишилася на Европейському континенті.

Канадський державний секретар з питань спорту Деніс Кодер заявив у Льозанні, що його країна розраховує на розміщення ВАА в Монтреалі. Американський генерал Беррі МакКефрі, директор Бюра з боротьби з наркотиками адміністрації США, спробував теоретично обґрунтувати, чому штаб-квартира не повинна розміщуватися в Льозанні: "Після початкового періоду це агентство повинно віддалитися від Льозанни, щоб підкреслити свою незалежність від МОК". Це - явний випад проти Міжнародного олімпійського комітету в дусі торішньої кампанії проти нього в зв'язку з обвинуваченнями в корупції.

США, за свідченням газети "Трібюн де Женев", готові виділити три мільйони долярів на дослідження в галузі боротьби з допінгом... на американській території. Газета вважає, що така пропозиція Сполучених Штатів "дуже нагадує" політичний тиск: США вступлять в ВАА в обмін на штаб-квартиру.

Швайцарія, однак, має намір боротися за збереження штаб-квартири ВАА в Льозанні. Не виключено, що за прикладом Відня швайцарські власті погодяться надати співробітникам ВАА дипломатичний статус. Ця проблема обговорювалася на зустрічі керівників Швайцарії, МОК і міських властей Льозанни.

Якщо рішення про дипломатичний статус ВАА буде прийнято, то подібного статусу можуть вимагати численні неурядові організації, що базуються в Женеві і досить далекі від спорту й допінгу. Вже на першому засіданні керівництво ВАА ухвалило важливі рішення, націлені на боротьбу з допінгом.

(ДІНАУ)

БУДЬТЕ ЗДОРОВІ

Десять переваг фізичних вправ

Багато людей вважають, що фізичні вправи корисні для здоров'я тільки тому, що дозволяють зменшити вагу тіла. Насправді це ще далеко не все.

Доведено, що фізичні вправи (або руханки) мають позитивне значення у багатьох інших сферах життя людини. Особливо корисні - ходіння, праця на городі, гімнастика, плавання, танці.

Американський Інститут дослідження ракових недуг в часописі „Нюслеттер" подає 10 підстав на користь фізичних вправ:

– фізичні вправи зменшують ризик захворювань на рак кишок та легень;
– допомагають людині триматися нормальної ваги тіла й уникнути діябету (цукриці);
– зменшують ризик серцевої недуги;
– покращують настрій, зменшують депресивний стан, нервове напруження;
– зменшують тиск крови в тих, хто має гіпертонію;
– зменшують вразливість на різні інфекційні недуги;
– підвищують здатність організму засвоювати інсулін;
– роблять кістки, суглоби та м'язи сильнішими та більш еластичними;
– роблять людину фізично привабливою;
– фізичні вправи не мають якогось одного методу, їх є багато, і застосовувати треба ті, які вам найбільше подобаються.

Користь від риби

Українська газета „Наше здоров'я" пише, що рибні продукти покращують кровообіг та запобігають згущенню крови, тому що в рибі міститься багато калію і мало натрію, а це стабілізує кров'яний тиск. Рибні страви корисні при зниженій кислотності шлункового соку, при знесиленні хворобою для поліпшення апетиту. Готуючи рибу для їжі, не пересолюйте її, аби не активізувати натрій. Пам'ятайте, що рибний відвар не рекомендується вживати у випадках жовчного каміння, подагри та захворювань печінки.

Д-р Юліян Мовчан

ФІЛАТЕЛІЯ

Розділ веде голова Львівського товариства філателістів Олександер Жарівський

Де ви, Гулевичівни і Милорадовичеві?

Наприкінці минулого року надійшла в обіг нова марка української пошти із серії „Славетні жінки України", присвячена Гальшці (Єлисаветі) Гулевичівні. Правда, на поштовій мініятюрі її ім'я чомусь подано без м'якого знаку, тобто „Галшка", хоч і в „Енциклопедії українознавства" під ред. В. Кубійовича, і в інших джерелах, зокрема в книжці „Неопалима купина" (автори Юрій Колісниченко і Сергій Плачинда, видавництво „Молодь", Київ, 1968) ім'я Гулевичівни всюди подається як „Гальшка". Ця славна шляхтянка пожертвувала в 1615 році двір і садибу землю на Подолі в Києві для будівництва православного монастиря і братської школи при ньому (на подобу колишньої Львівської братської школи), яка стала основою Києво-Могилянської Академії.У згаданій серії в цьому році заплановано марку, присвячену Марусі Чурай. Є надія, що в 2001 році продовжить серію „Славні жінки України" поштова мініятюра, присвячена ще одній відомій меценатці і теж Єлисаветі – графині Милорадович, яка жертовно допомагала українським видавництвам, шкільництву тощо. Саме її пожертва в розмірі дев'яти тисяч гульденів уможливила заснування Літературно-наукового товариства імені Т. Шевченка у Львові.

О, як потрібні сьогоднішній Україні нові Гулевичівни і Милорадовичеві, меценати, якими завжди пишалося українство!

Незаймані куточки природи

Завершальним випуском поштових марок України в минулому році стала серія із шести сюжетів, які присвячені відомим природоохоронним теренам України, а саме біосферним заповідникам, – Карпатському та Асканії-Новій Поліському, Канівському та Карадазькому природним заповідникам, а також аграрно-екологічному об'єднанню „Трахтемирів".

Всі шість марок видруковано .. блоком, у верхній частині якого подано текст – „Зоогеографічний фонд України".

На кожній марці відтворено зображення представників тваринного світу, характерних для згаданих природоохоронних об'єктів.

Наклад блоку – 80 тисяч примірників.

ПРЕСОВИЙ ФОНД „СВОБОДИ", січень 2000 р.

250 дол.	Олесницькі Л. і З.	Вігокен, Н.Дж.
	Майкрос Рітейл Систем	
100	Гавриш Степан	Ерденгайм, Па.
98	Баніт Віра	Ст. Ленард, Кве., Канада
88	„Самопоміч" Ф.К.	Нью-Йорк, Н.Й.
50	Дніпровий А.	Бутвин, Па.
49	Дніпровий А.	Бутвин, Па.
40	Геча Дам'ян	Норт Плейнфілд, Н.Дж.
38	Гнатюк Юлія	Монтреаль, Кве., Канада
	Івасечко Ольга	Чикаго, Іл.
	Почтар Ярема	Пекванок, Н.Дж.
30	Яворська Іванна	Норт Роялтон, Огайо
28	Теслюк Володимира	Гартфорд, Конн.
25	Сєрант Іван	Нью-Йорк, Н.Й.
	Свищук Юрій	Ст. Луїс, Мо.
	Тимчина Р. і І.	Фінікс, Арз.
23	Жуковець Василь	Юніон Сити, Н.Дж.
20	Фіцик Василь	Апопка, Фл.
	Гайманович Ярослав	Монтреаль, Кве., Канада
	Лев Фрейшен-Чировський	Бріджвотер, Н.Дж.
	Левицькі Р. і І.	Скоч Плейнс, Н.Дж.
	і родина Пасічінських з Австралії у св. п. Сидора Пасічінського	
	Мацюрак Володимира	Елмвуд Парк, Іл.
	Макар-Лауді С.	Бруклин, Н.Й.
	Омельченко Сергій	Фармінгтон Гіллс, Миш.
	Пилип Степан	Спрінгфілд, Н.Дж.
	Тимків Степан	Міллерсвілл, Мд.
	Залопана Роза	Сан Сиѓі, Каліф.
18	Данилюк Олександер	Рендолф, Н.Дж.
	Дячук Зенко	Бунтон, Н. Дж.
	Дирів Юрій	Лорейн, Огайо
	Гошовський Микола	Сані Сайд, Н.Й.
	Сахрин Марія	Вестон, Онт., Канада
15	Луцишин Мирон	Фінікс, Аріз.
	Мудрий Петро	Балтимор, Мд.
	Ратич Єфрем	Філядельфія, Па.
	Світій Марія	Бруклин, Н.Й.
13	Чернявський Ярослав	Шавмбург, Іл.
	Гудз Мирон	Гартфорд, Кон.
	Ярославська Марія	Нью-Йорк, Н.Й.
	Коропецька Оксана	Балтимор, Мд.
	Легкий Ярослав	Емгерстбург, Онт., Канада
	Макар Андрій	Сані Сайд, Н.Й.
	Новосівський Тарас	Девон, Па.
	Саварин Петро	Едмонтон, Аб., Канада
	Шепльовський Степан	Гейзелвуд, Мо.
	Стрільбицький А.	Форт Вейн, Інд.
	Ванкевич Дмитро	Клівленд, Огайо
	Заброський Олександер	Бервин, Іл.
12	Іванчук Адріян	Флашинг, Н.Й.
10	Артимишин Богдан	Філядельфія, Па.
	Бакум Оксана	Гайленд, Н.Й.
	Батіг Володимир	Балдвин, Н.Й.
	Беліменко Іван	Самерсет, Н.Дж.
	Бобрівник Софія	В. Гартфорт, Кон.
	Давидович Текля	Норт Порт, Фл.
	Демчук Таня	Берк, Ва.
	Дзюбик Роман	Норвуд Парк, Іл.
	Дзюбинський Ернест	Голлівуд, Фл.
	Голод Марія	Торонто, Онт., Канада
	Януш Володимир	Філядельфія, Па.
	Лучків Анна	Рідінг, Па.
	Лиховид Оксана	Бруклин, Н.Й.
	Мілянич Е.	Нью-Йорк, Н.Й.
	Мізюк О.	Порт Орендж, Фл.
	Оришкевич Йосиф	Принстон, Н.Дж.
	Комірко Анна	Чикаго, Іл.
	Проскурнія Г.	Норт Арлінгтон, Н.Дж.
	Рудакевич Любомира	Чикаго, Іл.
	Шебунчак Богдан	Блумфілд, Н.Дж.
	Сливінський Тарас	Стретфорд, Кон.
	Стахів Дарія	Стретфорд, Кон.
	Свистун Богдана	Глезгов, Ке.
	Тос Іван	Газлет, Н.Дж.
	Вайда Анна	Філядельфія, Па.
	Василина Євген	Літлтавн, Кол.
	Войтович Лариса	Еликот Сити, Мд.
8	Артимишин Люба	Йорктавн Гайтс, Н.Й.
	Бобечко Миколай	Клівленд, Огайо
	Боднар Володимир	Парма, Огайо
	Богачевська Рома	Нью-Йорк, Н.Й.
	Богданів Віталій	Силвер Спрінг, Мд.
	Бойцун Михайло	Трентон, Н. Дж.
	Бурдьо Володимир	Дірфілд Біч, Фл.
	Хай Йосафат	Парма, Огайо
	Дражньовська Анна	Авдубон, Н.Дж.
	Думка Анна	Нью-Йорк, Н.Й.
	Дитиняк Володимир	Картерет, Н.Дж.
	Глух Тереса	Гартфорд, Кон.
	Глют Степан	Флендерс, Н. Дж.
	Гордон Марія	Гартфорд, Кон.
	Гряцький Ігор	Сеєрвіл, Н.Дж.
	Галатин Павло	Лонг Айленд Сити, Н.Й.
	Гарасимів Степан	Індіян Орчард, Масс.
	о. М. Глинський	Сомерсет, Н.Дж.
	Гніда Марія	Сомервил, Н. Дж.
	Гуменюк Любомир	Нью-Йорк, Н.Й.
	Гупаловський Д.	Вітінг, Н. Дж.
	Ілемський Іван	Делтона, Фл.
	Ковальська Євгенія	Гартфорд, Кон.
	Кравченюк Степан	Джерзі Сиѓі, Н.Дж.
	Крук Мирослава	Ворен, Миш.
	Кривуцький Іван	Коледж Парк, Мд.
	Куківь Ярослава	Гартфорд, Кн.
	Лаврин Надія	Стерлінг Гайтс, Миш.
	Любезний Михайло	Норвуд Парк, Іл.
	Музика Іван	Філядельфія, Па.
	Очеретко Й.	Нью-Йорк, Н.Й.
	Олійник Олександра	Кротон-Он-Гадсон, Н.Й.
	Павлюк Іван	Твин Лейкс, Віск.
	Рейнарович Марія	Бруклин, Н.Й.
	Сенежак Володимир	Берклі Гайтс, Н.Дж.
	Серафин Олександер	Трой, Миш.
	Скірка Миколай	Йонкерс, Н.Й.
	Смик Роман	Кол Сиѓі, Іл.
	Сороханюк Євдокія	Пенсакен, Н.Дж.
	Стахів Денис	Мідлсекс, Н.Дж.
	Стрижаковська Ольга	Трентон, Н.Дж.
	Ткач Василь	Монро Тавншип, Н.Дж.
	Троч Михайло	Парма, Огайо
	Вох Емілія	Сідер Ноллс, Н.Дж.
	Задорожний Степан	Кліфтон, Н. Дж.
	Зубрицький Йосиф	Джерзі Сиѓі, Н.Дж.
	Журак Анастазія	Нью-Гайд Парк, Н.Й.
6	Ганас Степан	Монтрель, Кве., Канада
5	Чайка Іван	Філядельфія, Па.
	Федор Михайло	Флемінгтон, Н.Дж.
	Ференцевич Роман	Александрія, Ва.
	Галамушка Григорій	Ворм Мінерал Спр., Фл.
	Лозинська Євгенія	Вест Гейвен, Кон.
	Максимів С.	Віл Ла Сал, Кве., Канада
	Ощудляк Олександра	Гайленд Парк, Н.Дж.
	Шевчук Богдан	Йонкерс, Н.Й.
	Юрченко Валентина	Йонкерс, Н.Й.
	Журовська Євдокія	Акрон, Огайо
3	Бабяк Іван	Філядельфія, Па.
	Беднарська Марта	Нюарк, Н.Дж.
	Безсонів В.	С. Бавнд Брук, Н.Дж.
	Бурак Андрій	Бімзвил, Онт., Канада
	Братач Євген	Делтона, Фл.
	Халупа Михайло	Помтон Лейкс, Н.Дж.
	Демянюк Д.	Менвил, Н.Дж.
	Долинівська Ларисса	Вестфилд, Н.Дж.
	Дорожинська Марія	Савт Голанд, Іл.
	Джиджора Петро	Сідар Гровс, Н.Дж.
	Федор Михайло	Флемінгтон, Н.Дж.
	о. Форостій Т.	Поланд, Огайо
	Галановський Мирон	Апопка, Фл.
	Гладилович Адольф	Монтреаль, Кве., Канада
	о. Гринишин П.	Вілмінгтон, Дел.
	Ховайло Юлія	Волдвик, Н.Дж.
	Когут Валентина	Вест Гартфорд, Кон.
	Кондзьола Емілія	Селсбург Мд.
	Ковалюк Богдан	Перт Амбой, Н.Дж.
	Кравців Ярослав	Норт Провіденс, Р.Ай.
	Купчинська Марія	Лорейн, Огайо
	Лендвійт Богдан	Сомервил, Н. Дж.
	Лешак Богдан	Філядельфія, Па.
	Мак Іван	Вестерн Онт., Канада
	Оріховська Дарія	Берлінгтон, Н.Дж.
	Пакула Володимир	Вайнсберг, Огайо
	Панчук Ярослав	Чикаго, Іл.
	Пол-Галета М.	Вітінг, Н.Дж.
	Рак П.	Бейсайд, Н.Й.
	Шеремета Марко	Чикаго, Іл.
	Стадник Павло	Мейплвуд, Н.Дж.
	Стельмах Ігор	Глестонбири, Кон.
	Васів Василь	Кліфтон, Н. Дж.
	Вербицький Володимир	Розел, Іл.
	Запутович Роман	Гілсдейл, Н.Дж.
2	Бистрицька Олександра	Лейквуд, Н.Дж.
	Лінинський Микола	Янгставн, Огайо
	Мичковська Любомира	Клівленд, Огайо
1	Годинський В.	Міннеаполіс, Мінн.
Разом		**2,277 дол.**

Щиро дякуємо за фінансову підтримку найстаршої української газети.

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • *Марійка Осціславська 973-292-9800 #3040*

Air Ukraine UZBEKISTAN airways

"UZBEKISTAN AIRWAYS" та "AIR UKRAINE"

ВИКОНУЮТЬ СПІЛЬНІ БЕЗПОСАДКОВІ ЛЕТИ

НЬЮ-ЙОРК – КИЇВ
далі до ТАШКЕНТУ

на літаку БОІНҐ-767-300

В П'ЯТНИЦІ І НЕДІЛІ

з летовища Кеннеді

За довідками телефонувати:

"UZBEKISTAN AIRWAYS":

1-212-489-3954 ***(бюро)***
1-212-245-1005 ***(резервування квитків)***
1-800-820-2891 ***(вантажі)***
1-718-244-0251 ***(вантажі, факс)***

ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА

„САМОПОМІЧ" в Нью-Йорку

повідомляє все членство, що

49-ті РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

відбудуться в неділю, 19 березня 2000 р., о год. 2-ій по пол.

у великій залі Академії св. Юра при 215 схід 6-та вул. в Нью-Йорку

****

ПРОПОНОВАНИЙ ПОРЯДОК ЗБОРІВ:

1. Відкриття
2. Відчитання протоколу з попередніх Річних Зборів
3. Звіти:
   - Управи
   - Кредитового Комітету
   - Контрольної Комісії
4. Обговорення і прийняття звітів
5. Вибір трьох членів Ради Директорів
6. Вільні внески
7. Закриття

РАДА ДИРЕКТОРІВ

Просимо членів принести зі собою членську книжечку.

Повідомляємо, що перед Загальними Зборами працює Номінаційна Комісія, у склад якої входять:
інж. ЄВГЕН ІВАШКІВ, ВОЛОДИМИР РАК, БОГДАН МИХАЙЛІВ.

Пропозиції до Номінаційної Комісії пересилати поштою на адресу:

SELFRELIANCE (NY) Federal Credit Union
108 Second Avenue, New York, NY 10003

Attn.: Nominating Committee

Замовляйте нові книги видавництва

РОДОВІД (Київ)

1. Вільям Нолл. Трансформація громадянського суспільства.
Усна історія української селянської культури 1920-30 років.
Записана 10-ма дослідниками від старших селян (близько 450) у восьми регіонах України.
560 с. Кол. та ч./білі фото. **25 дол.**

2. Зінаїда Тарахан-Береза. Святиня.
Документальна історія Тарасової Могили в Каневі.
540 с. Понад 400 кол. та ч./білих фото. **25 дол.**

3. Родовід, *журнал про історію культури. 5-17 числа. 120 с. Колір.* **11 дол.** за число.

4. Юрій Тарнавський. 6х0 *(драматичні твори).* **19 дол.**
5. Юрій Тарнавський. Їх немає *(поезії).* **22 дол.**

Всі ціни разом з пересилкою.

RODOVID: 18200 S. Mullen Rd., Belton, MO 64012

E-mail: rodovid2@aol.com

КОМІТЕТ ДОПОМОГИ УКРАЇНІ
відділ
ЦЕНТРАЛЬНОГО НЬЮ-ДЖЕРЗІ

запрошує Вас на

ЮВІЛЕЙНУ КАРНАВАЛОВУ ЗАБАВУ

яка відбудеться

в суботу, 26 лютого 2000 р.

в Центрі Української Культури в Савт Бавнд Бруку, Н. Дж.

Початок забави о год. 6:30 вечора

при звуках популярної оркестри...

„ВІДЛУННЯ"

❖ коктейл ❖ вечеря з обслугою ❖ бара ❖ пізня холодна перекуска ❖ льотерія на виграші

Під час вечері виконає свій гумористичний твір
мгр ***РОСТИСЛАВ ВАСИЛЕНКО***
заслужений артист та мистець художнього слова

Весь дохід призначений на допомогу УКРАЇНІ

Ціна квитків до 15 лютого ц.р. – 40 дол. від особи, для студентів – 30 дол.
Після 15 лютого і при касі квитки в ціні – 50 дол. від особи, для студентів – 40 дол.

ПРОСИМО ЗАМОВЛЯТИ КВИТКИ З ПЕРЕДПЛАТОЮ ДО 15 ЛЮТОГО

МИХАЙЛО ШУЛЬГА тел.: (908) 534-6683
ДАМІЯН ГЕЧА тел.: (908) 755-8156
о. І. ЛИШИК тел.: (212) 873-8550
ЮРІЙ ВЕДМІДЬ тел.: (732) 563-2690
ВІКТОР БАБАНСЬКИЙ тел.: (908) 754-0898
ЮРКО МІЩЕНКО тел.: (732) 671-1914

E-MAIL UKRNS@AOL.COM

ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА „САМОПОМІЧ" (Н.Дж.)
КЛІФТОН-ПАССЕЙК-ВИППАНІ-ЕЛІЗАБЕТ, Н.Дж.

п р о в а д и т ь

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

В неділю, 27 лютого 2000 р., о год. 3-ій по пол.

В Українській Централі
240 Hope Ave., Passaic, NJ 07055

Після загальних зборів кредитівки відбудуться
ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ТОВАРИСТВА „САМОПОМІЧ"

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • *Марійка Оціславська 973-292-9800 #3040*

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу
ЦЕНТРАЛЬНОГО НЮ ДЖЕРЗІ
повідомляє, що

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

— відбудуться —

в суботу, 26 лютого 2000 р., о год. 1-ій по полудні
в залі церкви св. Михаїла
1700 Brooks Blvd., Manville, N.J.

У загальних зборах зобов'язані взяти участь з рішаючим правом голосу: члени управи Окружного Комітету, конвенційні делегати, та по два делегати наступних Відділів:

26, 155, 168, 209, 269, 312, 349, 353, 372

гостей, членів Українського Народного Союзу радо вітаємо:

У нарадах візьме участь:
Марта Лиско, Головний секретар УНС
Ярослав Завійський, контролер УНС

За УПРАВУ ОКРУГИ: **Михайло Захарко, голова**

Іван Кушнір, секретар **Іван Бабин, касир**

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу КОННЕКТИКАТ
повідомляє, що

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

відбудуться
в суботу, 11-го березня 2000 р., о год. 2-ій по пол.
в залі української католицької церкви св. Михаїла
569 George St., New Haven, CT 06511

У загальних зборах зобов'язані взяти участь, з рішаючим правом голосу: члени управи Окружного Комітету, конвенційні делегати, та по два делегати від наступних Відділів:

12, 59, 67, 253, 254, 277, 350, 387, 414

Гостей, членів Українського Народного Союзу радо вітаємо.

У нарадах візьме участь
Уляна Дячук – Предсідник УНС

За УПРАВУ ОКРУГИ:
Ігор Гайда, голова

Степан Тарасюк, секретар **Тарас Сливінський,** касир

Найбільша в світі українська висилкова фірма
Висилаємо в Україну, країни СНД та Східної Європи

З нагоди 10 років заснування велика знижка на товари та послуги

» ПЕРЕСИЛКА ДОЛЯРІВ

Україна

» ПАКУНКИ

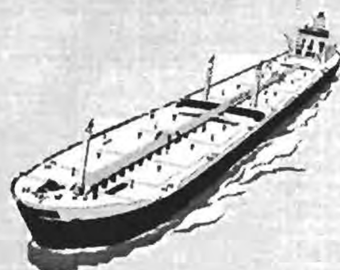

- ҐАРАНТОВАНО
- КОНФІДЕНЦІЙНО

Доручаємо доляри особисто в руки

до **4** днів
Експрес 24 години

ЗАВЖДИ НАЙНИЖЧІ ЦІНИ

- НАЙШВИДША ДОСТАВА
- НАДІЙНИЙ СЕРВІС

Безкоштовно відбираємо пачки з хати за посередництвом UPS

Всі довідки за тел: 1-800-361-7345

Більше 700 тисяч вдячних клієнтів!

10 років разом з громадою

#1 в США та Канаді

Свій до свого по своє!

» НОВИЙ КАТАЛОГ НА ТОВАРИ І ТЕХНІКУ

- НАЙНИЖЧІ ЦІНИ
- ВЕЛИКИЙ ВИБІР

до **35%** ЗНИЖКИ

Достава від **1** до **4** тижнів

» ПРОДУКТОВІ ПАЧКИ

- ВЕЛИКИЙ ВИБІР
- ЯКІСНІ ПРОДУКТИ

За безкоштовним каталогом телефонуйте: 1-800-361-7345

Найнижчі ціни, найкращий сервіс тільки у фірмі «МІСТ»

Щохвилинний комп'ютерний контроль за виконанням Вашого замовлення!

На кожне замовлення даєм письмове підтвердження від отримувача

РЕГІОНАЛЬНІ ПРЕДСТАВНИКИ ФІРМИ «МІСТ» У ПІВНІЧНІЙ АМЕРИЦІ

MEEST Corporation Inc.	MEEST - AMERICA	MEEST-KARPATY	MEEST-CALIFORNIA	MEEST-ALBERTA
97 Six Point Rd.	817 Pennsylvania Ave.	2236 W. Chicago Ave,	500 E. Harvard Str.	10834 97 Street,
Toronto, ON M8Z 2X3	Linden, NJ 07036	Chicago, IL 60622	Glendale, CA 91205	Edmonton, AB T5H 2M3
Tel.: (416) 236-2032	Tel.: (908) 925-5525	Tel.: (773) 489-9225	Tel.: (818) 547-4910	Tel.: (403) 424-1777
1 (800) 361-7345	1 (800) 288-9949	1 (800) 527-7289		1 (800) 518-5558

Для кращої обслуги клієнтів маємо понад 250 агентів у Північній Америці. За агентом у Вашій місцевості телефонуйте безкоштовно: 1 -800-361-7345

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • *Марійка Осціславська 973-292-9800 #3040*

ЯКЩО ВИ ХОЧЕТЕ

- ощаджувати гроші на вищі відсотки
- позичати гроші на менші відсотки
- мати приємну та професійну обслугу своєю рідною мовою

ТО ПРИЙДІТЬ ДО НАС

УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА

ЗМОЖЕ ПОЛАГОДИТИ ВСІ ВАШІ ФІНАНСОВІ СПРАВИ

Головний офіс:
215 Second Ave.
(between 13th & 14th St.)
New York, NY 10003
Tel.: 212 533-2980
Fax: 212 995-5204

Філії у Нью-Джерзі:
35 Main St.
S. Bound Brook, NJ 08880
Tel.: 732 469-9085

691 Roosevelt Ave.,
Carteret, NJ 07008
Tel.: 732 802-0480

Selfreliance UA *Federal Credit Union*
Самопоміч УА *Кредитова Спілка*

Пряме вкладання

Найбезпечніший спосіб!

Ваші гроші будуть:
- **заробляти проценти від дня вкладання**
- **забезпечені від крадіжок і вандалізму**
- **наявні при Ваших потребах**

Your savings federally insured to $100,000
NCUA
National Credit Union Administration, a U.S. Government Agency

Говоріть з нами про подробиці! Чекові платні, пенсія, сошел секюриті, та інші регулярні сплати автоматично вкладенні на ваше чекове, ІРА, чи ощадностеве конта.

Ви і Кредитівка - Яка чудова спілка!

OFFICE HOURS: Tue & Fri - 12:00 Noon to 7:00 PM • Wed & Thurs - 9:00 AM to 3:30 PM • Sat - 9:00 to 12:00 Noon • Mon. -Closed

Main Office: Tel (973) 373-7839 • Branch Office: Tel (973) 451-0200 • Virtual Office: selfreliance.org
734 Sandford Ave., Newark, NJ 07106 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054 World Wide Web – WWW.

УКРАЇНСЬКА ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА СПІЛКА В РОЧЕСТЕРІ НЙ

ЗМОЖЕ ПОЛАГОДИТИ ВСІ ВАШІ ФІНАНСОВІ СПРАВИ

ТЕЛЕФОНУЙТЕ АБО ЗАЙДІТЬ ДО НАС
ЗА ІНФОРМАЦІЯМИ ПРО НОВІ ТИПИ ПОЗИК

CALL OR STOP IN AND ASK ABOUT
OUR **LOW INTEREST RATE LOANS**

ROCHESTER UKRAINIAN FEDERAL CREDIT UNION

824 RIDGE ROAD EAST • ROCHESTER NY 14621
TEL: (716) 544-9518 FAX: (716) 338-2980
www.rufcu.org.

Низькі відсотки...

на автомобілевих позиках та

швидка обслуга

Нові та вживані авта..
до 95% фінансування..

SELF RELIANCE NEW YORK
FEDERAL CREDIT UNION

Main Office: 108 Second Avenue New York, NY 10003 Tel: 212 473-7310 Fax: 212 473-3251

Branch Offices:
23 Main Street Kerhonkson, NY 12446 Tel: 914 626-2938 Fax: 914 626-8636

Нова Філія! 226 Uniondale Avenue Uniondale, NY 11553
Tel: 516 565-2393 Fax 516 565-2097

Незадовго відкриється! ***Філія в Асторії!***
32-01 31st Avenue, Astoria, NY 11106

OUTSIDE NYC CALL TOLL FREE: 1-888-SELFREL

VISIT OUR WEBSITE AT: http://www.selfrelianceny.org; E-mail: SRNYFCU@aol.com

ADVERTISING RATES FOR SVOBODA

(Published in Ukrainian on Fridays)

ALL ADVERTISEMENTS MUST BE RECEIVED BY WEDMESDAY NOON ONE WEEK PRIOR TO PUBLICATION.
OBITUARIES ACCEPTED BY TELEPHONE DAILY UNTIL 9 A.M. OF THE WEDNESDAY THE PAPER IS PRINTED

All general advertising: 1 inch, single column ____ $12.00
Fraternal, personal and community advertising: 1 inch, single column ____ $7.50

Size	Dimensions	Price
1/4 Pg	7¼" X 2c	$165.00
1/4 Pg	14½" X 1c	$165.00
1/4 Pg	3⅝" X 4c	$165.00
1/8 Pg	7¼" X 1c	$85.00
1/8 Pg	3⅝" X 2c	$85.00
1/8 Pg	1 13/16" X 4c	$85.00
1/2 Pg	7¼" X 4c	$310.00
1/2 Pg	14½" X 2c	$310.00
1 Pg	14½" X 4c	$600.00

Quantity discounts:

1-9 ads	$12.00 per inch/Sc
10 or more ads	20% discount
24 or more ads	25% discount
52 ads	30% discount

NOTE:

1. A 50% deposit is to accompany the text of the advertisement.
2. All advertising correspondence should be directed to: Mrs. Maria Oscislawski
   Advertising Manager
   2200 Route 10, P.O. Box 280, Parsippany, NJ 07054.
3. Kindly make checks payable to Svoboda or The Ukrainian Weekly, as appropriate.

Світлій пам'яті Ісповідника Віри

Дня 27 грудня 1999 року помер у шпиталі в Йонкерсі о. д-р Володимир Фіґоль. Похований на цвинтарі св. Духа в Гемптонбургу, Н.Й.

О. д-р Фіґоль народився в Коломиї у 1911 році. Він – син о. д-ра Івана Фіґоля, відомого вченого- богослова, блискучого проповідника, і Стефанії Галущинської. Священича родина Галущинських також дала рідному народові низку діячів-просвітителів. Після закінчення Академічної гімназії у Львові Володимир навчався у Богословській академії, а відтак – в славному Канізіянумі в Інсбруці, Австрія. В 1936 році закінчив студії докторатом богословії і на прохання Митрополита Андрея був висвячений на священика єпископом Миколаєм Чарнецьким. З поверненням до Львова о. д-р Володимир був катехитом і духівником Малої Семінарії, рівночасно – професором догматики Нез'єднаного Сходу і гомілетики в Богословській академії у Львові, ректором якої був о. д-р Йосиф Сліпий.

З приходом большевиків в 1944 році і арештуванням Митрополита Йосифа Сліпого та видатних членів Курії Львівської Архиепархії Рада Митрополії вибрала о. Фіґоля генеральним вікарієм. В липні 1945 року його заарештували за відмову перейти на російське православ'я і засудили на 10 років каторги. Заслання відбував в Норильську, де продовжував підпільну працю серед в'язнів – греко-католиків, православних та римо-католиків, головно литовців. Там познайомився з о. Валтером Цішиком, американським єзуїтом польського походження, та литовцем о. Яном Прейкасом, який згодом став Архиепископом Литви. В 1956 році, коли відбув речене засуду, йому не дозволили переїхати в Україну, тому ще два роки перебув в Норильську, а в 1958 році, на запрошення о. Я. Прейкаса, приїхав у Литву, де став виконувати священичі обов'язки серед литовських католиків. З Литви о. д-р Фіґоль нав'язав контакти з Україною, таємно вишколював кандидатів на священиків тодi ще забороненої Греко-Католицької Церкви.

В 1990 році о. д-р Фіґоль одержав запрошення відвідати свою сестру Марію Кознарську в Рочестері. Він приїхав разом з братом д-ром Атанасієм, відомим культурним і політичним діячем у Мюнхені, але, на жаль, сестри Марії вже не застав у живих.

Отець д-р Фіґоль відвідав у Стемфорді Владику Василя Лостена, який радо погодився прийняти о. Володимира до своєї епархії і призначив його на адміністратора парафії в Ґлен Спей, пізніше – в Гантер, а згодом – до парафії св.Михаїла в Йонкерсі, Н.Й. В останній час він був сповідником при Колегії св. Василія Великого.

Під час наших цікавих зустрічей о. Фіґоль розповідав про свої поневіряння в совєтській тюрмі народів. На жаль, його здоров'я, надщерблене засланням, стало занепадати і він мусив перейти до дому для немічних в Словсбурґу, а згодом до старечого дому в Йонкерсі. Там закінчив своє мученицьке життя український католицький Ісповідник Віри.

Мені припав сумний обов'язок попрощати покійного свого професора і приятеля від колишніх студентів Богословської академії, якої покійний був останнім з професорів. Вічна і свята пам'ять Ісповідникові Віри Володимирові!

Василь Ленцик

ПОЖЕРТВИ НА ДОПОМОГУ ЗУБОЖІЛИМ І ХВОРИМ ДІЯЧАМ КУЛЬТУРИ І НАУКИ УКРАЇНИ

Листа ч. 2
за час від 1 квітня 1999 р. по 10 лютого 2000 р.

Індивідуальні

	500 дол.	Вячеслав Цетенко;
	400	д-р Богдан і Мирослава Бурачинські;
	250	д-р Любомир Романків;
по	100	д-р Роман і Світляна Андрушкови (разом з попередніми 400 дол.), Ростислав Василенко, Борис Галаган, д-р Ярослав Рожанковський, Василь Сосяк, д-р Любомир і Звенислава Явні;
	10	Іван і Катерина Кершаві.

Організації

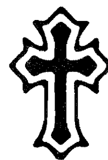
	5,600 дол.	Українсько-Американська Координаційна Рада;
по	3,000	Товариство Гуманітарної Допомоги Україні – Норт Порт, Товариство Допомоги Україні – Піттсбург;
	2000	Кредитова Спілка „Самопоміч"–Нью-Йорк (разом з попередніми 4,000 дол.);
	1,600	Товариство „Самопоміч" – Нюарк;
по	1,200	Товариство Допомоги Україні - Гартфорд, Спілка Українських Журналістів Америки;
по	800	Комітет Допомоги Україні – Центральне Нью-Джерзі, Комітет Допомоги Україні – Приятелі РУХ-у –Північне Нью-Джерзі;
	600	Комітет Допомоги Україні – Рочестер (разом з попередніми 1,600 дол.);
	500	Комітет Допомоги Україні – Дітройт;
	200	Комітет Допомоги Україні – Клівленд;
	100	Український Золотий Хрест.

Координаційний Комітет Допомоги Україні складає всім вищезгаданим особам і організаціям щиру подяку за їх зрозуміння потреби допомоги зубожілим, і не раз прикутим до ліжка, але все таки творчим діячам культури України. Закликаємо українську спільноту в США складати дальші пожертви на ту ціль. Пожертви просимо висилати на адресу:

Coordinating Committee to Aid Ukraine (USA)
66 Susan Drive, Chatham, N.J. 07928-1050

Пожертви на CCAU не підлягають федеральному податкові.

За Екзекутиву ККДУ
Володимир Воловодюк, голова
Оксана Тритяк, заст. голови
Богдан Гайдучок, скарбник

Ділимося сумною вісткою, що у вівторок, 15 лютого 2000 р. відійшла у вічність на 84-му році життя наша найдорожча МАМА, БАБЦЯ і ПРАБАБЦЯ

бл. п.

ІРИНА з ОГЛІЇВ БЛАГІТКА

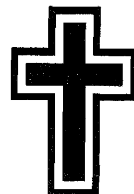
ПАНАХИДА відбулася в четвер, 17 лютого 2000 р. в похоронному заведенні Norman Dean у Денвил, Н.Дж.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в п'ятницю, 18 лютого 2000 р. з церкви св. Івана Хрестителя у Виппані, Н. Дж., а відтак на цвинтар Holy Cross в Норт Арлінгтон, Н. Дж.

У глибокому смутку залишилися:
доньки – ХРИСТИНА з мужем ЮРІЄМ
– ЛІДА з мужем АНДРІЄМ
сини – АНДРІЙ з дружиною ДЖОАН
– ОЛЕКСАНДЕР з дружиною ПАВЛИНОЮ
внучки – КАРЕН з мужем ГРЕҐОМ БАЙКЕ
– КСЕНЯ з мужем ДОРІЯНОМ ЮРЧУКОМ
– ШАРЕН, НАДЯ, ТАНЯ, ҐЕНЯ і ЛЯРИСА
внуки – ПАВЛО, СТЕФАН і МАРКО
правнуки – МАДИСОН і КЕВИН
родини в Україні: БЛАГІТКИ, КОЗАКИ, ЧАЙКИ

Замість квітів просимо складати пожертви на будівельний фонд церкви св. Івана Хрестителя у Виппані, Н.Дж.

Вічна їй пам'ять!

Ділимося сумною вісткою з родиною, приятелями і знайомими, що 24 січня 2000 р. по короткій недузі відійшов у вічність у Маямі Біч, Фльорида, на 82-му році багатотворчого життя

бл. п.

ПЕТРО МАТИЧАК

нар. 1917 р. в Дусовці, Галичина

Залишив у смутку:
дружину – ПЕЛАГІЮ
дочку – ІРЕНУ КОЛОДІЙ з мужем ОРЕСТОМ і дочками: НАТАЛКОЮ ВАСМЕР з мужем ЕВГЕНОМ і дочкою, ХРИСТЕЮ КАРВЕР з мужем КЕВИНОМ і МАРІЯННУ
сина – МИРОНА з дружиною МИРОСЛАВОЮ із сином БОГДАНОМ з дружиною НАДІЄЮ і дітьми та дочкою ДАНЕЮ МОСОЮ з мужем ПАСКВАЛ і дочкою
ближчу і дальшу родину в Европі і Україні.

Вічна йому пам'ять!

Ректорат, викладачі, студенти й адміністративний персонал ЛЬВІВСЬКОЇ БОГОСЛОВСЬКОЇ АКАДЕМІЇ діляться сумною вісткою з українською громадою в діяспорі і в Україні, що 6 лютого 2000 р., у Чикаго, Ілл., на 26-му році творчого життя відійшов у вічність

бл. п.

БРАЄН БРИНДЕЛ

великий приятель українського народу й Української Католицької Церкви, колишній викладач англійської мови у Львівській Богословській Академії та у Львівській Духовній Семінарії ім. св. Духа в Рудно, поет, редактор обіжника „Ukrainian Catholic Newsletter"

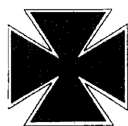
Засмученій родині, проф. Джефрі Віллсові, співробітникові Ікові Лабунці, приятелям і знайомим складаємо глибоке співчуття.

Вічна йому пам'ять!

Просимо о молитви за спокій душі Покійного. Замість квітів на свіжу могилу просимо складати пожертви на допомогу Львівській Богословській Академії через: THE UKRAINIAN CATHOLIC EDUCATION FOUNDATION.

2247 West Chicago Ave., Chicago, IL 60622.

За мову і зміст посмертних оголошень і подяк редакція не відповідає

Ділимося сумною вісткою, що 27 липня 1999 р. у Нью-Йорку, на 74-му році життя, відійшов у вічність колишній вояк 1-ої УД УНА та учасник боїв під Бродами

св. п.

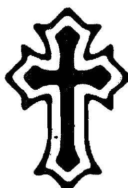
ВАСИЛЬ КОМАР

Нар. 31 липня 1925 р. в селі Цінева, Рожнятівського району.

ПОХОВАНИЙ на St. Michaels цвинтарі в East Elmhurst, NY – 2 серпня 1999 р.

Вічна йому пам'ять!

РОДИНА

Ділимося сумною вісткою, що 4 січня 2000 р. відійшов від нас у вічність у Норт-Порті, Фльорида,

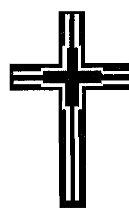
бл. п.

МИХАЙЛО ВИННИЧОК

нар. 17 листопада 1912 р. в Україні

ПОХОРОН відбувся в українській католицькій церкві, а тіло покійного на вічний спочинок перевезено на цвинтар у Вашінгтоні.

Засмучені залишились:
дружина – МАРІЯ
син – БОГДАН з дружиною
дочка – АЛЕКСАНДРА з мужем
дві сестри – МАРУСЯ і ЙОАННА в Україні

Ділимося сумною вісткою з членами Організації Українських Націоналістів за кордоном, що відійшов у вічність провідний член ОУН-з, наш учитель, приятель, визначний політичний і громадський діяч, журналіст і публіцист, який все своє життя присвятив праці для поневоленої Батьківщини

св. п.

РОМАН ІЛЬНИЦЬКИЙ

Шановній дружині НІНІ, доні УЛЯНІ і синові ОЛЕГОВІ та їх родинам висловлюємо наше співчуття.

ПОЛІТИЧНА РАДА ОУН-з

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ відходу у вічність нашої дорогої МАМИ і БАБЦІ

бл. п.

ОЛЕНИ ГАЙДУКЕВИЧ-КУЛЬЧИЦЬКОЇ

буде відслужена Заупокійна Літургія

в суботу, 26 лютого 2000 р., о год. 9-ій ранку

в церкві св. Миколая, 24-та і Поплар вулиці, Філядельфія, Па.

За упокій душі Покійної просять молитися син БОГДАН і ДАРІЯ з донькою ЛЯНОЮ

ПОДЯКА

З волі Всевишнього 7 грудня 1999 р. у Норт Порті, Фльорида, відійшов від нас у вічність наш найдорожчий МУЖ, ТАТО і ДІДУСЬ

св. п.

ЯРОСЛАВ КОСТИШИН

Висловлюємо нашу безмежну вдячність о. митр. Володимирові Волощукові – настоятелеві церкви „Входу в Храм Пресвятої Богородиці", о. митр. д-рові Іванові Тилявському, о. митр. В. Мельникові за похоронні відправи, як також церковному хорові під дир. Люби Інграм.

Наша щира подяка рідним, приятелям і знайомим, які віддали останню шану покійному Славкові та відпровадили його в останню дорогу.

Дякуємо за виголошення прощальних промов Р. Малюкові – голові Осередку св. Андрія, Г. Королишинові – голові УККА, В. Королеві – голові Т-ва Гуманітарної Допомоги Україні, О. Лазорові – голові церковного хору та Р. Свистунові – від хору.

Особливо дякуємо Марії і Федорові Стецюкам та Галині і Володимирові Королям за безмежну поміч у нашому тяжкому горі.

Щира подяка усім рідним і приятелям, які не шкодуючи ні часу, ні труду прибули з далеких сторін, а це: Т. і Ф. Гурини, Дж. і А. Костишини, І. і Б. Петрики, Б. Петрик і Д. і В. Семегени.

Ще раз дякуємо всім, хто висловив нам письмово чи телефонічно свої співчуття, за прислані квіти, поминальні Служби Божі та пожертви на добродійні цілі.

Хай Господь винагородить Вас своїми щедрими ласками.

Щиро вдячні
дружина – ІВАННА
доньки – МАРТА АЛЬБОЩА з чоловіком АДРІЯНОМ та дітьми ТАМАРОЮ і НАДЕЮ
– ВІРА СТЕЦЮК з чоловіком РОМАНОМ та дітьми РЕНЕЮ і НАТАЛКОЮ

КВІТИ ПРИСЛАЛИ:
Х. Бродин, Д. і В. Семегени та родини: А. Костишин, Б. Костишин, Ш. Костишин, Дж. Симпсон і М. Струк.

НА ПОМИНАЛЬНІ СВЯТІ ЛІТУРГІЇ:
В. і О. Бел, І. Екгардт, М. і З. Кулиничі, К. і Я. Семегени, М. Смит, Дж. Тонйолі, Х. Шкварко, Сестрицтво – жіноча ланка (Ladies Guild) при церкві св. Андрія в Гемптонбургу, Н.Й.

НА БУДОВУ ЦЕРКВИ СВ. АНДРІЯ В ГЕМПТОНБУРГУ, Н.Й.
К. Брежинська, родина Ю. Павлічко, А. і Ю. Слюсарчуки, Л. Хемій.

НА ЦІЛІ ГУМАНІТАРНОЇ ДОПОМОГИ В УКРАЇНІ:

200 дол.	І. Костишин,;
100	Ф. і М. Стецюки;
75	Р. і Г. Поритки;
по 50	В. і Г. Королі, хор церкви „Входу в Храм Пресвятої Богородиці", родина Чучаків, Р. і В. Стецюки, В. і Г. Петришини, А. і А. Еванси, Б. і І. Петрики, А. і М. Альбощі, Я. і І. Петрики;
40	Ґ. і М. Укарми;
по 30	В. і О. Козаки, Ф. і Т. Гурини, О. і Й. Пастернаки, Л. Костик;
по 25	С. Филипович, А. Яськів, В. і Д. Семеґени, М. і З. Кулиничі, Р. і В. Бадрани, М. і Л. Белендюки, Б. і Е. Лужняки, М. Струк, М. і І. Яремки, Р. і М. Балтировичі;
по 20	О. Качала, Д. Ломницька, О. і М. Граби, Л. і М. Гарасиміви, С. Барусевич, І. і Н. Попівчаки, І. і А. Бутрії, Р. і Л. Романишини, О. Мельничин, М. Грамяк, В. і А. Мерещаки, Ю. Костишин, А. і Дж. Костишини, Б. і К. Костишини, М. і Ф. Лисаки, Ф. Вірстюк, Р. і О. Свистуни, Н. Мандрусяк, В. і І. Ґеренти, Н. Маріяні, Е. Федак, І. Лучканич, С. і М. Чорнії, М. і М. Чіки, А. і А. Хомики, М. і М. Наваринські, В. і П. Якими, С. Кучкуда, С. і К. Качмарські, В. Цетенко, Ю.Чорній;
по 15	Р. Сокольський, Й. і П. Дамчуки;
по 10	С. і Г. Спаси, Б. Висоцький, М. Возний, Н. Іванчук, Р. Мельник, В. Ґелембин, О. і В. Тимочки, А. і В. Гапачили, Н. Вовк, Е. Іваничко, А. і К. Кобрини, Е. Федак, Г. Курбяк, А. Скіць;
6	А. Тисовська.

ПОДЯКА

У вечір, 16 червня 1999 р. в Нью-Йорку відійшов у вічність наш незабутній ЧОЛОВІК, БАТЬКО, ДІДО, БРАТ, СТРИЙКО і ВУЙКО

бл. п.

ТИМІШ ШЕВЧУК

Щиро дякуємо Всім, що прийшли помолитися і попращати на вічний спочинок нашого Покійника та взяли участь у похоронних відправах. Дякуємо й тим усім, котрі з різних причин не могли цього зробити, а про декотрих може ми й не знаємо – але Господь знає про них! Нехай їх усіх огортає своїми ласками за їхні молитви.

Окремо дякуємо всім за телефонічні й письмові співчуття. Ми щиро вдячні за першу листовну духову підтримку Високопреосвященного Владики Іннокентія Лотоцького з Чикаго.

Наша щира подяка Високопреподобним оо. Василіянам за участь у похороних відправах: о. Протоігуменові Христофорові Войтині у відправі панахиди, а в день похорону св. Літургії та за слова небесної потіхи. Також на цвинтарі св. Духа з місцевим о. З. Бжезіцким у запечатанні гробу.

Щиро дякуємо о. Пилипові Сандрику з парафії Чесного Хреста в Асторії за участь у відправі Парастасу, та „нашим" отцям з церкви св. Юра: о. Вернардові Панчукові за відправлення Парастасу й за щирі слова співчуття, а о. Лаврентію Лавринюкові за панахиду, слова співчуття, та спомин про співпрацю з покійним, і за відправу „Останнього цілування".

При тому щиро дякуємо нашому диригентові хору св. Юра в Нью-Йорку, Андрієві Добрянському за зворушливий спів.

Марійській Дружині при церкві св. Юра сердечна подяка за відмовлення вервиці у похоронному заведенні Яреми. Щиро дякуємо за зворушливі слова промовців: Стасіву – теперішньому голові окружних відділів „Провидіння", Оксані Луцькій – колишній голові округи „Провидіння", Шмігелеві від кредитівки „Самопоміч", Михайліву від Пластової Фундації та теперішньому президентові СКУ і УККА д-рові А. Лозинському.

Також щира подяка за квіти, які прислали слідуючі організації чи особи: „Провидіння", Пластова Фундація, товариство „Самопоміч", кредитівка „Самопоміч", медичні співпрацівники та члени родини й споріднені з ними. Окрема щира подяка всім, що зложили свої пожертви на заупокійні св. Літургії та на добродійні цілі.

<u>НА МОНАСТИР і ШКОЛУ оо. ВАСИЛІЯН у БУЧАЧІ УКРАЇНА,</u> зложено й доручено суму 3,420 дол.

На це зложили такі особи та організації:

по	500 дол.	Ольга й Патрикій О'Квин, Володимир Шевчук і Софія Білінська;
	400	Пластова Фундація;
	300	Ґена Шевчук;
по	200	Галина і Ярослав Оберишини, Катруся й Володимир Воловодюки, д-р Клементій і Ольга Рогозинські;
по	100	Ілля і Марія Шевчуки, Дарія і Орест Темницькі, Віра і Стефан Бирнс, Христя і Андрій Козаки, Ігор Шевчук, Богдан і Люба Пендзеї та Пластовий Загін „Червона Калина";
	75	Ольга і Мирон Тарапецькі;
по	50	Едвард Камінський, Ярослав і Люба Федуни, д-р Ярослав і Віра Білінські та Ефрозина Мартинець;
	40	Марія Бакалець;
	35	Марія Лозинська;
по	25	д-р Мирослав і Люба Прокопи та Михайло Савицький;
	20	Петро і Ольга Кулиничі.

<u>НА ВИХОВАННЯ І ВИШКОЛЕННЯ ВАСИЛІЯНСЬКИХ СТУДЕНТІВ В США</u> зложено і доручено суму 1,625 дол.

по	500 дол.	Ґена Шевчук, Марія і Богдан Чабани та Юрій і Марта Шевчуки;
по	50	Дмитро і Стефанія Косовичі та Андрій і Ліда Закревські;
	20	Люба Ярема;
	5	Н.Н.

Нехай Преподобний Господь винагородить усіх своїми щедрими ласками!

ҐЕНА ШЕВЧУК з РОДИНОЮ

Із щирим жалем повідомляємо членство Українського Золотого Хреста і всю українську громаду, що 10 листопада 1999 р. відійшла у вічність у Нью-Йорку

бл. п.

д-р ГАЛИНА ЛАЩЕНКО

нар. 17 листопада 1911 р. в Києві.

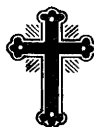
Письменниця, довголітній член головної управи УЗХ, як культурно-освітня референтка, автор численних статтей на тему українського жіночого руху та творів малої прози – оповідань і нарисів.

ПОХОВАНА на кладовищі в Нью-Йорку.

Вічна їй пам'ять!

ГОЛОВНА УПРАВА УЗХ

Замість квітів на могилу просимо складати датки на допомогові цілі УЗХ.
<u>Адреса:</u> N. Iwaniw, Ukrainian Gold Cross
6616 W. Roscoe St., Chicago, IL. 60634.

У великому смутку сповіщаємо, що 10 лютого 2000 р. на 77-му році трудолюбивого життя, відійшов від нас у вічність вояк УНА, відомий серед української громади в Америці, як артист „Гриць Зозуля"

св. п.

СТЕПАН МАГМЕТ

наш Батько і Дідусь

У смутку залишилися:
син – МИРОН МАГМЕТ з дружиною ГАРЛІ
внук – ЛЕСИК МАГМЕТ

ПАРАСТАС і прощання з покійним відбулися 11 лютого 2000 р. в похоронному заведенні Литвина, в Юніон, Н.Дж.

Заупокійна Служба Божа і Панахида відбулися 12 лютого 2000 р. в церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н.Дж. Покійного поховано на українському православному цвинтарі в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.

Нехай американська земля буде йому легкою!

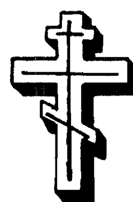
Спи спокійно!

Шановні читачі,

за добрим звичаєм "Свобода" вміщує посмертні згадки, часто із світлинами, про тих, що відійшли. Такі публікації є не тільки останньою даниною покійному, вони посилюють зв'язок між поколіннями української іміграції, а крім того часто служать джерелом історичних досліджень.

Наш тижневик не бере плати за вміщення таких споминів і світлин. Проте суворі обставини редакційного життя, коли щораз дорожчими стають папір, обладнання, зв'язок і друкарні, змушують нас нагадати громаді про добрий звичай пожертв на пресовий фонд. Такі пожертви, надіслані чеком на адресу "Свободи" разом із споминами про дорогих людей, стануть найкращим підтвердженням реального піклування кожного добродія про нашу спільну українську справу, виразником якої прагне бути тижневик "Свобода".

Ділимося сумною вісткою, що 13 лютого 2000 р. відійшов у вічність в Ірвінгтоні, Н.Дж. наш дорогий ТАТО, ДІДУСЬ і ПРАДІДУСЬ

бл. п.

ОЛЕКСАНДЕР ПРОСКУРНЯ

нар. 17 серпня 1909 р. на Полтавщині.

ПАНАХИДА відбулася у вівторок, 15 лютого 2000 р. в похоронному заведенні Литвин і Литвин в Юніон, Н. Дж.

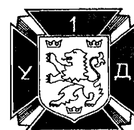
ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ – 16 лютого 2000 р. в українській православній церкві св. Тройці в Ірвінгтоні, відтак на православний цвинтар св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

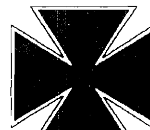
У глибокому смутку залишилися:
син – АНАТОЛІЙ з родиною
донька – АННА з родиною
та ближча і дальша родина і друзі в Україні, Канаді, США і в Австралії.

Вічна йому пам'ять!

БРАТСТВО кол. ВОЯКІВ 1-ої УКРАЇНСЬКОЇ ДИВІЗІЇ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ АРМІЇ СТАНИЦЯ НЮАРК, Н. ДЖ.

Ділимося з побратимами сумною вісткою, що в четвер, 10 лютого 2000 р., відійшов від нас довголітній і активний член Станиці, член управи, гуморист і актор українських сцен, імпрезовий референт Станиці

бл. п.

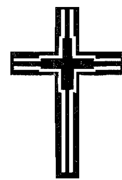
СТЕПАН МАГМЕТ

підстаршина – „функер" артилерійського полку Дивізії „Галичина".

Похоронено побр. Степана на українському православному цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Опечаленому синові МИРОНОВІ, невістці і внукові наше щире вояцьке співчуття.

УПРАВА СТАНИЦІ В НЮАРКУ

Ділимося сумною вісткою, що 24 січня 2000 р. відійшла у вічність, проживши 90 років

бл. п.

СОФІЯ ЛОЗИНСЬКА

Нар. 14 грудня 1909 р. в Галичині

В 1936 р. Софія вийшла заміж за о. Богдана. З уваги на переслідування священиків за дозволом і благословенням Митрополита Андрея Шептицького емігрували до Чехії, відтак до Німеччини і згодом до Канади, епархії Едмонтону: Prosperity, Redwater, Holden і до церкви Непорочного Зачаття Пресвятої Богородиці в Калгарі. Ціле життя присвятила Богові, молитві і своїй родині.

Тлінні останки спочили на цвинтарі св. Марії в Калгарі, Алберта у Канаді.

сини – ІГОР, БОРИС, ЯРКО і ОЛЕГ
з дружинами, внуками і правнуками
та ближча і дальша родина в Канаді, Америці і Україні.

Нехай пам'ять про неї вічно залишиться між нами!

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • *Марійка Осціславська 973-292-9800 #3040*

ЛОНГИН СТАРУХ
Професійний продавець забезпечення УНС
LONGIN STARUCH
Licensed Agent
Ukrainian National Ass'n, Inc.
312 Maple St.,
Kerhonkson, NY 12446
tel.: 914 626-2058 • Fax: 914-626-5831

МИХАЙЛО П. ГРИЦАК
адвокат
З КРИМІНАЛЬНИХ І ЦИВІЛЬНИХ СПРАВ, ЯК ТАКОЖ КОМПЮТЕРСЬКОГО ПРАВА
Член адвокатської палати в Н. Дж., Н.Й., Конн., Вашінгтоні.
316 Lenox Ave., Westfield, NJ 07090
Tel.. (908)789-1870; (732) 627-0517

АДВОКАТ
Ярослав Куземчак
СПЕЦІЯЛІСТ ВІД КОМПЕНСАЦІЙ І ВИМОГ В НАСЛІДОК АВАРІЙ
- на роботі
- автомобільних
- в публічних місцях
- лікарських помилок

Перша консультація безплатна
Оплату беремо лише після виграші процесу про відшкодування

А ТАКОЖ:
- ВОДІННЯ під впливом алькоголю
- КУПІВЛЯ І ПРОДАЖ нерухомостей
- ПРОЦЕСИ цивільні і кримінальні
- ШТРАФИ
- РОЗВОДИ
- ЗАГАЛЬНІ КОНСУЛЬТАЦІЇ

WELT & DAVID, Clifton, NJ
(973) 773-9800

НОВЕ ВІДЕО АПОН 1999-Б
Найкращий концерт, який Ви коли-небудь чули і бачили в палаці „Україна" у Києві
ВІДЗНАЧЕННЯ 8-ої РІЧНИЦІ НЕЗАЛЕЖНОСТИ УКРАЇНИ.
Промова Президента ЛЕОНІДА КУЧМИ до вільного народу.
Мистецьку частину виконують: 25 ансамблів зі всіх областей України при участі артистів **СОФІЇ РОТАРУ, ВАСИЛЯ ЗІНКЕВИЧА** та інших.
Ціна 30 дол.
Писати до:
APON MUSIC and VIDEO
P. O. Box 3082 Long Island City, NY 11103
Tel.: (718) 721-5599

ARKA COMPANY
Нитки, тканина до вишивання, писанкові прибори, касети, відео-касети, CD, шкільні книжки, хустки, кераміка, різьба.
26 First Avenue, New York, NY 10003
Tel.: (212) 473-3550

Йосиф Купчак
власник
JOSEPH MEAT MARKET
М'ясні европейські вироби
437 Smith Street, Perth Amboy, NJ
Tel: (732) 442-4660

ФІРМА „МІСТ"
Забираємо посилки з вашого дому 24 години
Україна – найнижчі ціни!
(973) 223-8655 • 1-888-633-7853

UKRAINIAN CATERING
ОБСЛУГОВУЄМО ВСІ ПРИЙНЯТТЯ
КОЖНИЙ ЇСТЬ І ХВАЛИТЬ * ВСЕ ЩО HY GRADE ВАРИТЬ
СМАЧНО І НЕДОРОГО!
457 Clifton Ave. Clifton, NJ 07011
973-546-4659

ECONOMY AIRFARES
FREGATA TRAVEL
Нью-Йорк/Львів – 599 дол.+tax (round trip)
Нью-Йорк/Київ – 499 дол.+tax (round trip)
429 дол. (one way)
Restrictions Apply
250 West 57 Street, #1211
New York, NY 10107
Tel.: 212-541-5707 • Fax: 212-262-3220

Фірма ЄВШАН
пропонує касети, компакт диски, відео, шкільні книжки, комп'ютерні програми, писанки та різні подарунки. Замовляйте новий каталог на 1999 рік!
тел: 1-800-265-9858

EuroLink
Дзвінок в УКРАЇНУ
31¢ за хвилину
Із зміною або без зміни
телефонної компанії далекого зв'язку
1-800-758-1023

УВАГА! 35% ЗНИЖКА на трактори, авта і техніку
ШВИДКІСНА доставка грошей – низькі ціни, конфіденційність

KARPATY
Export · СКОРА ГАРАНТОВАНА ДОСТАВА · FAST GUARANTEED DELIVERY · Import Ltd.
KARPATY TRAVEL
121 Runnymede Road,
Toronto, Ontario
Canada M6S 2Y4
e-mail:nsemczys@aol.com
Tel. (416) 761-9105
Toll free **1-800-265-7189**

ГРОШІ • РЕЧОВІ ПАЧКИ
ПРОДУКТОВІ НАБОРИ
ЛИСТИ ТА ДОКУМЕНТИ
до рук адресата в Україну та інші держави

ПОДОРОЖНІ ПОСЛУГИ
КВИТКИ • ЗАПРОШЕННЯ
МЕДИЧНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ
ВІЗИ
ВІДПОЧИНОК
на відомих курортах

Пам'ятайте – як посилати чи літати, то через КАРПАТИ!

UKRAINE-PAC
(973) 831-1499
PACKAGE and FOOD Parcel Service

• РОЗШУКИ •

Розшукую родину **БЕЗДОЛЬНИХ**. Юлія Рогожина, 113186 Москва, Росія, Севастопольський проспект, 17-2-30.
e-mail „Julia Rait" <julia_rait@mail.ru>

Розшукую моїх близьких родичів: **ГИЧ КЛИМА МАКАРОВИЧА і ГИЧ УЛЯНУ МАКАРІВНУ**, які виїхали на захід до США або Канади (десь в 1913-1916 рр.). До жовтневого перевороту проживали в с. Ковалин, Переяславського повіту, Полтавської губернії. Моя адреса: **Україна. Гич Олексій, Київська обл., м. Переяслав-Хмельницький, вул. Набережна 4 кв. 22.**

• РІЗНЕ •

СХУДНУТИ і ЗАРОБИТИ
1-800-959-1853

Українка 47 років з дітьми (174-55) бажає познайомитися з добрим, спокійним чоловіком, громадянином Америки або Канади.
Тел.: 011-380-44-410-3362, Київ

Дівчина 22 роки (177-67) добра, спокійна, симпатична українка з Києва, бажає познайомитися із порядним чоловіком до 35 років добрим, надійним громадянином Америки або Канади для створення сім'ї.
Тел. у Києві: 011-380-44-410-3362 Оксана

• ПРАЦЯ •

Пошукую україномовну жінку до догляду над двома дітьми (хлопчик 3 1/2 року і дівчинка 6 місяців) на 5 днів в тижні. Просимо тел.:
973 361-8284 – вечорами, або 212 235-0247– під час дня

Даю лекції гри на скрипці, фортепіяні, гітарі, електронному піяно (keyboard).
Тел.: 201 951-6190

Потрібний автомобільовий механік з досвідом праці на імпортованих автах. Ми навчимо побажану особу. Добра платня і бенефіти. Мусить мати свої робочі інструменти та володіти англійською мовою. Maplewood, NJ
Tel.: 973 762-2882

Пошукую жінку до опіки старшої особи тільки на ніч. За точнішими інформаціями тел.:
(973) 537-1243 Неля
(212) 777-4441 Людмила

Пошукую людей до роботи. Початковий заробіток 1,600 дол. на місяць. Знання англійської мови не є обов'язковим.
Тел.: (919) 847-4494

Чоловік з України, 45 років, має досвід догляду за старшими і хворими, смачно варить, виконує будівельні та різні ремонтні роботи. Акуратний, веселої вдачі. Праця потрібна негайно, бажано з проживанням. За характеристиками на дану особу та з пропозиціями телефонувати **973-734-0665.**

ПАЧКИ В УКРАЇНУ
0.49 за фунт
DNIPRO CO.
В наших крамницях можна придбати авіяквитки в Україну та з України. До вибору 99 взірців хусток! **А також фірмове шкіряне зимове взуття від $35.**

NEWARK, NJ	CLIFTON, NJ	PHILADELPHIA
698 Sanford Ave	565 Clifton Ave	1801 Cottman Ave
Tel. 973-373-8783	Tel. 973-916-1543	Tel. 215-728-6040
Free:888-336-4776		

LVIV EXPRESS SERVICES
OKSANA INTERNATIONAL
1111 East Elizabeth Ave.
Linden, New Jersey 07036
(908) 925-0717
ПАЧКИ В УКРАЇНУ
БІЛОРУСІЮ, РОСІЮ, ПОЛЬЩУ, ЕСТОНІЮ, ЛАТВІЮ, ЛИТВУ, СЛОВАКІЮ

КОРАБЛЕМ	ЛІТАКОМ	ДОЛЯРИ	ЕЛЕКТРОНІКА
мін. 10 фунтів	2 - 3 тижні мін. 10 фунтів	Висилка та доставка	220 В

ПРИСКОРЕНА ДОСТАВА ЛІТАКОВИХ ПАКУНКІВ
до Західної України
Будь-який харчовий пакунок з нашого каталогу
10% OFF з цим купоном
ТІЛЬКИ У НАС!
ВСІ ХАРЧІ З АМЕРИКАНСЬКИХ КРАМНИЦЬ
ВІДПРАВКА КОМЕРЦІЙНИХ ВАНТАЖІВ
Є ШИРОКИЙ ВИБІР ПАКУНКІВ ВІД $88 ДО $248
SEND PACKAGES TO US THROUGH UPS • CALL FOR UPS LABELS: 1-800-9-OKSANA